

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, lying in bed. The man, on the left, has a beard and is shirtless. The woman, on the right, has long dark hair and is wearing a black lace top. They are both looking down with soft expressions. A blue and white striped blanket is draped over them. The overall mood is intimate and tender.

Almost US

S . M . SHADE

SOMETIMES,
HOPE HOLDS US
BY THE THROAT.

Almost US

ALMOST DUET BOOK TWO

S.M. SHADE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

NEREDEYSE BİZ

S.M. SHADE

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Sonsöz

[Neredeyse Düet için Teşekkür ?S.M. Shade](#)
[Nerede Bulunur](#)
[S.M. Shade'den daha fazlası](#)

Telif Hakkı© 2022

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi Melissa Gill Designs
Formatlama Pink Elephant Designs

BÖLÜM 1

Böyle bir olamaz.

Bu sözler, Stokes Kardeşler'e doğru çılgınca yol alırken zihnimde tekrar tekrar çalan bir şarkı. Otuz dakika önce Oliver, Alden'ı öldürmesi için Warren'ları tutmakla suçlanarak kelepçeli bir şekilde götürüldü. Bu delilik. Son yedi ayda olan her şey bazen kozmik bir şaka gibi geliyor. Sanki biz sadece bir oyundaki karakterleriz ve sadist bir yazar kendi eğlencesi için bize korkunç şeyler yaşıyor.

Tori ve Paul otoparka girdiler ve ben arabamdan inerken yanıma park ettiler. İlk aradığım o oldu. "Ne haltlar dönüyor?"

"Bilmiyorum. Milo dükkânı aradıklarını söyledi."

Üçümüz içeri girdiğimizde Milo ve Smith'in garajda beklediğini, bir polis memurunun da Oliver'ın dairesine çıkan merdivenleri koruduğunu görüyoruz.

"Onu tutukladılar mı?" Smith soruyor.

"Evet. Onu aldılar." Kelimelerim panik içinde dökülüyor. "Ona bir avukat bulmam lazım. Bir ceza avukatı. Onu dışarı çıkarmalıyım. Hapiste olacak kadar iyi değil. Yapmamız gereken-"

Milo uzandı ve omzuma sert bir el koydu. "Bir ceza avukatı tanıyorum. Ucuz değildir ama şehirdeki en iyilerden biridir. Birkaç yıl önce kız kardeşimi bazı pisliklerden kurtardı. Onu arayacağım."

"Evet, ara onu. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Ne arıyorlar?" Tori soruyor. "Sana arama emrini gösterdiler mi?"

Milo telefon etmek için uzaklaşırken Smith başıyla onaylıyor ve ona bir kâğıt uzatıyor. Göz gezdirdi ve bana uzattı. İki kez okuduktan sonra Smith'e geri veriyorum. "Ofis ve Oliver'ın dairesiyle sınırlılar," diyor.

"Burada yasadışı bir şey var mı? Sıcak bisiklet parçaları? Ot? Herhangi bir şey?" Burada yasadışı bir şey olduğunu bilmiyorum ama sormak zorundayım.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyor Smith. " bir şey bulamayacaklar. Zaten uyuşturucu ya da çalıntı mal aramıyorlar. Sadece mali kayıtlar. Ofiste bilgisayarı inceleyen bir dedektif var."

"Bu hiç mantıklı değil," diye haykırıyor Tori. "Onun ne yaptığını düşünüyorlar? Kara para akladığını falan mı? Onu neyle suçladılar ki?"

Milo da aynı soruyu sormak için telefonunu kulağına götürüyor. "Tam ücreti biliyor musunuz?"

Midem bulanıyor. "Cinayet işlemek için komplo kurmak." Ben kendimi eklemeye zorlarken herkes donup bana bakıyor. "Alden'in cinayeti. Warren'lara onu öldürmeleri için para ödemekle ve bunu bir soygun gibi göstermekle suçluyorlar."

Ani sessizlik yaşadıkları şoku yansıtıyor.

"Bu delilik!" Tori haykırır. "Ciddi olamazlar."

Milo bilgileri telefondaki kişiye aktarır ve tekrar uzaklaşır.

"Neden Oliver'ın bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyorlar?" Smith soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Onu sorgulamadılar. Öylece geldiler ve onu götürdüler. Hiçbir şey anlamıyorum. Başından beri bu işle ilgilenen Dedektif Ramos da oradaydı. Bana nedenini ya da ne kanıt olduğunu söylemedi."

Milo, elinde dosyalar ve dizüstü bilgisayarla ofisten çıkan memurlara ters ters bakar. "Avukat bizimle iki saat içinde ofisinde buluşacak. Oliver'ın ne zaman mahkemeye çıkarılacağını öğrenmek için telefon görüşmeleri yapıyor."

"Ne yapmam gerekiyor? Benden ne istiyor?" Soruyorum, aklım saatte bin mil hızla çalışıyor.

"Tutuklama duruşması onu vekil tutmak bin dolar. Ondan sonra Oliver geri kalanı için kendisini temsil etmesini isteyip istemediğine karar verebilir. Onun hizmetlerini aldığınızı göstermek için bir imzaya ihtiyacı var. Ben de seninle geliyorum."

"Teşekkür ."

Biz başka ne yapacağımızı bilemeden öylece dururken polisler Oliver'ın dairesini didik didik etmeyi bitiriyor. Onlar gittikten sonra Milo, "Hudson ve Joanna birazdan gelirler. Dükkânı kapatmak istiyor muyuz?"

"Evet." Cevabım anında geldi. Bugün tüm odak Oliver'da olmalı. Yine de bu pahalıya mal olacak ve mümkün olan en kısa sürede yeniden açabilecek durumda olduğumuzdan emin olmam gerekiyor.

"Bilgisayarı aldılar. Çalışmak için ona ihtiyacımız var, değil mi?" Smith'e sordum.

"Mağazayı çalıştırmak için ihtiyacımız olan her şeyi buluta yedekledim, ama evet, bir dizüstü bilgisayara ihtiyacımız var. Randevularımızı göremiyoruz, iş emirlerini ya da makbuzları yazdıramıyoruz." Çenesini ovuşturuyor. "Evde bizi bir süre idare edebilecek eski bir tane var. Biraz arızalı."

Beni aşağı çekmeye çalışan korkuya rağmen alınması gereken kararlara odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Milo'ya "Herkes ücretli bir gün izin ver," diyorum ve Smith'e dönüyorum. "Yeni bir dizüstü bilgisayar için alışveriş yapabilir misin? Yazılımımız için neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Sadece kartviziti kullan."

"Tabii ki."

Milo telefona atladı ve Smith kamyonetine doğru yola çıktı. Tamam, dükkan halledildi. En azından bugün stüdyomdan , yani planlanmış bir randevum yok. Avukatın ne diyeceğini görene kadar hiçbir şeyi yeniden düzenlemeye başlamayacağım çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Tori ve Paul'e "Burada kalmak zorunda değilsiniz" dedim. "Avukatla görüştükten sonra sizi arayacağım. O zamana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz."

Tori kaşlarını kaldırır. "Hiçbir yere gitmiyorum." Anahtarlarını Paul'e uzatır ve dudaklarına bir öpücük kondurur. "Sen işe gitmeden önce evde olmayacağım. Sana öğle yemeği hazırladım. Buzdolabında."

Başının üstünü öpüyor. "Bana ihtiyacın olursa ara. Seni daha sonra kontrol edeceğim." Eğildi ve bana sarıldı. "Tüm bunlar için üzgünüm Ella. Oliver'ın yanında herkes var. Eminim iyi olacaktır."

"Teşekkür ."

"Yemek mi?" Tori soruyor.

"Hayır. Aç değilim." Boğazımdan bir şey imkân yok. "Ama bir kahve içebilirim."

"Büyük şekerli bir tane," diye kabul ediyor.

"Bizim için gider misin? Yukarıda ne yaptıklarını görmek istiyorum."

"Tabii ki."

Ona uzattığım kredi kartını kabul ediyor. "Acıktıysanız biraz yiyecek alın ve Milo için buzlu karamelli macchiato."

Ağzının kenarları kırışıyor. "Milo macchiato mu içiyor?"

Duruma rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme hissediyorum. İri yarı Milo'nun lüks bir kahve içmesi de ilk seferinde beni güldürmüştü. Özellikle de ben ona bir yudum içirene kadar benim "süslü kahvelerimle" dalga geçmeye başladığından beri.

"Yapıyor. Neredeyse en iyi arkadaşımın erkek arkadaşının öğle yemeğini hazırladığını öğrenmek kadar şok edici."

Gözlerini deviriyor. "Kapa çeneni."

Başımı sallıyorum. "Tori Porter bir adama sandviç yapıyor..."

Uzaklaşırken verdiği yanıt bir orta parmak olur.

Oliver'ın dairesinin dağınık olacağını biliyordum ama bunu beklemiyordum. En fazla birkaç kâğıdı karıştırırken etrafa saçarlar diye düşünmüştüm. Evindeki her çekmece ve dolap boş. Sanki bir bomba patlamış ve evrakları, tabakları, kıyafetleri ve rastgele eşyaları şarapnel parçasına çevirmiş gibi görünüyor.

Tüm kıyafetleri dolabından çıkarılıp yatağın üzerine ve yere atılmış. Raflar temizlenmiş, bir zamanlar içinde bulundukları kutular parkenin üzerine atılmış.

Temizliğe nereden başlayacağımı bilmiyorum ama Oliver bu halde eve gelemez. Ve eve dönecek. Kendime bile izin vermiyorum

alternatifi düşünün.

İç çekerek gömleklerini toplayıp dolaba asmaya başladım. Birkaç dakika sonra Tori'nin sesi beni yerinden sıçratıyor.

"Polisler tam bir pislik!"

Alden da aynı fikirdeydi. Sawyer'ın federal ajan olmak istediğini öğrendiğinde bana söylediğini hatırlıyorum. Şu anda aynı fikirde olmamak biraz zor.

"Hiçbir şeyin kırıldığını sanmıyorum."

"Ecza dolabı mı?" diye sesleniyor bitişikteki banyodan. "Ciddi misin? Orada mali kayıtlar olmadığını görmek için yara bantlarını ve aspirinleri yere mi atmaları gerekti? Ne oluyor lan?"

Öfkesi rahatlatıcı. Bu durumda yalnız değilim. Daha da önemlisi, Oliver yalnız değil.

"Al," diyor ve bana buzlu mocha'mı uzatıyor. "İçine bir shot espresso koymalarını söyledim."

"Teşekkürler. Bugün ne kadar çok kafein ve şeker olursa o kadar iyi." "Ben mutfaktan başlayayım."

Avukatın ofisine gitme vakti gelmeden önce yatak odasını ve mutfağın yarısını temizlemeyi başardık.

Tori ve ben Milo'nun kamyonetiyle şehir merkezindeki gösterişli bir ofis binasına gidiyoruz. Milo bizi dördüncü kata kadar götürüyor ve lüks bir lobinin kapısını açıyor.

Resepsiyonist bilgisayarından başını kaldırıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lowell Richards ile bir randevumuz var," diye cevap veriyorum ve o da bize gülümseyerek küçük koridoru işaret ediyor.

"Soldaki ilk kapı."

İçeri girdiğimizde Bay Richards bizi selamlıyor. "Milo, seni gördüğüme sevindim.

Gina nasıl?"

"Beladan uzak durmak."

"Bunu duyduğuma sevindim." El sıkıştılar, sonra Milo beni ve Tori'yi tanıştırdı.

Lowell tam olarak beklediğim gibi biri değil. Tanıdığım avukatlar genellikle tişörtlü, tiki tipler ya da kanunları yazabilecek kadar yaşlı adamlar oluyor. Kırklı yaşlarının ortalarında görünen, temiz traşlı, kot pantolon ve sweatshirt giyen bir adam. Adamı bir Pazar günü getirdik, belki de takım elbise sadece hafta içi ve mahkeme içindir.

Cana yakın biri ve sorular sormaya ve notlar almaya başladığında saçma sapan tavrını beğeniyorum. Yüksek sesle söylemek zorunda kaldığımda tüm bunların kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ediyorum.

"Oliver'ın yarın sabah saat dokuzda adalet binasının dördüncü duruşma salonunda mahkemeye çıkarılacağını öğrendim. İlk endişemiz kefaletle serbest bırakılması. Cinayet suçlamasıyla, duruşmaya kadar tutuklu kalmasını talep edebilirler."

Kalbim boğazıma düğümlendi. Hikâyesini anlatma fırsatı bile bulamadan uzun süre hapiste kalabilir.

Lowell şöyle devam ediyor: "Ancak sabıka kaydı olmadığı ve tıbbi sorunları iyi belgelendiği için kefaletle serbest bırakılmasını savunacağım. Başarılı olursak, muhtemelen ev hapsi veya diğer elektronik izleme gibi şartlarla birlikte gelecektir."

"Özgür olduğu sürece," diyorum ona.

"Elimden geleni yapacağım. Davaya bakan yargıç makul biri ama kolay lokma değil."

Duruşmanın nasıl işleyeceğini ve ne beklemem gerektiğini anlatmaya devam ediyor. Hizmetlerinin karşılığı olan çeki teslim ettikten sonra, "Kendiniz için bir avukat tuttunuz mu, Bayan Booth?" diye sordu.

"Ben hiçbir şeyle suçlanmadım," diye , şaşırılmış bir halde.

"Bunu anlıyorum. Bu gibi durumlarda hazırlıklı olmak akıllıca olur. Oliver'ın kardeşini öldürmesi için sebepler arayacaklardır. Alden'in ölümünden bu yana Oliver'ın bakıcısıydınız ve onunla daha önce bir ilişkiniz olup olmadığı konusunda sorgulanabilirsiniz."

Öfke beni ayağa kaldırdı. "Ve ona düğün günümüzde nişanımı öldürmesini mi söyledin? Ciddi misin sen?"

"Ella," diye mırıldanıyor Tori, bileğimi tutarak.

"Evet, ne yazık ki ciddiyim." Kartını masanın üzerinden bana doğru kaydırды. "Eğer sorgulanırsanız, hiçbir şeye cevap vermeyin ve hemen beni arayın."

Öfkem umutsuzluğa dönüşüyor. "Bu bir kabus."

"Olmayabilir ama hazırlıklı olmak en iyisi."

Bu aklıma bile gelmemişti ama Oliver'ın Alden'ı öldürdüğünü düşünecek kadar çılgınlarsa beni de aynı senaryoya dahil çok da uzak bir ihtimal değil. Belki de korkmalıyım ama tüm Oliver'a saklanmış gibi görünüyor. Ne de olsa Oliver'ın

Warren'larla aramda bir bağlantı ya da bana karşı bir kanıt yok.

Avukatın ofisinden çıktığımızda öğleden sonraydı. Bu gece için yapılabilecek başka bir şey yok. Oliver geceyi hapiste geçirmek zorunda kalacak. Bu düşünce midemi bulandırıyor ama yapacak bir şey yok.

Dükkâna döndüğümüzde, Smith biz ona danışmanlık hakkında bilgi verirken bizi dinliyor. "Saat dokuzda adliyede olmamız gerekiyor," diyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Milo. "Hudson ve Joanna'yı arayıp işe gelebileceklerini ama biz dönene kadar dükkânı kapalı tutmalarını söyleyeceğim. Umarım Oliver'la birlikte."

Smith başını sallayıp beni selamlıyor. "Yeni bilgisayara ihtiyacımız olan her şey yüklendi. Ofis temizlendi ve yeniden düzene sokuldu. Bu gece başka ne yapılması gerekiyor?"

"Yok bir şey," diye yanıtlıyorum, ona ve Milo'ya minnettarım. "İkiniz de eve gitmelisiniz. Tori ve ben Oliver'ın dairesini temizlemeyi , sonra da bu gece benim evimde olacağız. Sabah sizinle adliyede buluşuruz."

Gitmeden önce ikisine de sarıldım. "Yardımlarınız için teşekkür ederim." Smith, "Ellerindeki kanıtlar saçmalık olmalı," diyor. Ben. "O çocukların ne kadar yakın olduklarını biliyoruz. Bunun olmasına üzüldüm ama Alden kardeşinin yanında olduğun için seninle gurur duyardı."

Milo başıyla onaylıyor.

Nedense, dün gece onu becerdiğimi bilseler böyle hissedeceklerinden şüpheliyim.

Onlar gittikten sonra, Tori ve ben Oliver'ın dairesini temizlemeyi bitirdik. Onu bir hücrede otururken düşünmemek çok zor. Dedektif Ramos tıbbi bölümde kalacağını söyledi ama oranın neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Evime döndüğümüzde akşamın geç saatleriydi. Oliver'ın antrede duran bavullarını görmek beni çok etkiliyor. Son yirmi dört saat içinde çok şey oldu.

Çantalar Tori'nin gözünden kaçmıyor. "Bir yere mi gidiyordun?" diye sorar.

"Oliver dairesine geri dönmek için eşyalarını topluyordu. Polisler gelmeden önce."

"Talihsiz zamanlama."

Suçluluk duygusu içime akıyor. Tek yaptığım kargaşaya katkıda bulunmak ve onun için işleri daha da kötüleştirmek. Boğazımdaki düğüm ne kadar yutkunursam yutkunayım yok olmuyor.

"Selam." Tori ceketini astıktan sonra şöyle diyor. "O iyi olacak. Bu iş düzelecek. Bunun bir hata olduğunu biliyoruz. O zaman o lanet departmana dava açabilir, ta ki kıçlarına sahip olana kadar."

"Sorun o değil." Yüzümü ondan başka tarafa çeviriyorum. Taşıdığım bu ağırlık çok fazla. Bir şey çok fazla. "Korkunç bir şey yaptım."

Tori beni oturma odasına kadar takip etti. "Tamam. Bunu konuşalım."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Bana aynı gözle bakmayacaksın. Eminim bakmam."

Tori ellerini omuzlarıma kenetleyerek yerde düzensiz adımlarla yürümemi durduruyor. "Ella. Bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok. Sana aptal olduğunu ya da yanıldığını söyleyebilirim ama yine de arkanı kollar ve sorunu çözmene yardımcı olurum."

Ağzım bir balık gibi açılıp kapanıyor. Kelimeleri çıkarmak çok zor.

Tori kollarını kavuşturur. "Bir ceset gömmemiz gerekiyor mu? Kanıtları mı yakalım? Meksika'ya mı kaçalım? Bana şimdi söyle çünkü Paul isteyken bununla ilgilenmem gerekecek."

Herkesin Tori gibi bir arkadaşı olmalı.

"Dün gece Oliver ile seks yaptım."

Görmeyi beklediğim küçümseme yüzünde hiç belirmiyor. Dehşetle geri çekilmiyor ya da bana neyim olduğunu sormuyor. Şaşırmış bile görünmüyor. Onun yerine iç geçiriyor. "Ella." Sesinde yargılama ya da hayal kırıklığı yok. "Bunun için şaraba ihtiyacımız var."

Gözlerimdeki yaşlara rağmen içimden bir kahkaha fırlıyor. "Evet. Mutfakta."

İkimizin de elinde birer bardak olunca kanepeye oturduk. Tori ayaklarını altına sıkıştırıyor ve bana bakıyor. "Düşündüm ki bu

olur. Neredeyse birkaç kez bu konuyu sana açacaktım." Şaşkın sessizliğime gülümsüyor. "O kadar şaşırmış görünme. O uyandığından beri birbirinizin cebindeydiniz. Aylardır onunla ilgileniyorsunuz. Yalnızsınız. Olur böyle şeyler."

"Alden benden nefret ederdi." Şarap kadehimi boşaltıp yeniden dolduruyorum. Bu gece sarhoş olamamam çok kötü. Mahkemeye akşamdan kalma bir halde çıkmak iyi bir görüntü değil. "Oliver mutsuz olmamı ya da kendimi suçlu hissetmemi istemediğini söyledi ama o bunu bilmiyor."

Tori bir sonraki sözlerini düşünerek dudağını çiğniyor. "Kulağa sert gelecek ama gerçek bu. Alden'in ne düşündüğü ya da ne istediği önemli değil. Şikayet etmek için geri dönmeyecek. Şu anda yapacağın hiçbir şey onu etkilemeyecek, Ella." Elimi sıkmak için uzandı. "Bulunduğu yerde ona zarar veremezsin, anlıyor musun?"

Mantıken öyle ama kalbim bunu kabul etmiyor. "Biliyorum. Ama bu onun *kardeşim*."

"Bunu tekrar yapmanın iyi bir fikir olduğunu söylemiyorum. Bu berbat bir fikir. Alden'in ne düşüneceği ya da başkalarının bu konuda ne söyleyeceği yüzünden değil, şu anda yüzündeki o ifade yüzünden. Ne düşündüğün, nasıl hissettiğin önemli. Nasıl hissediyorsun?"

Şu anda içimde bir sürü duygu var ama bir tanesi kalabalığın arasından sıyrılıp ön plana çıkıyor. "Suçluyum."

Tori başını eğiyor, ben devam ederken bana sempatiyle bakıyor. "Sadece onunla yattığım için değil. Bir anlık zayıflık ya da alkol gibi bir şey değildi. Aramızda daha önce olmayan bir şey var. En azından benim için. Onu daha önce hiç fark etmediğim şekilde fark ediyorum. O da bana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyor ama bence bunun nedeni onunla ilgilenmem. Ne hissettiğini bilemeyecek kadar kafası karışıkken ondan faydalanıyorum."

Tori şarabını yudumluyor ve bana bakıyor. "Alden'a bu kadar benzerken ona bakmak bazen benim için garip oluyor. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Oliver'ı sevdiğini düşünüyor musun? Yoksa umutsuzca Alden'dan geriye kalan tek parçaya tutunmaya mı çalışıyorsun?" Tori'nin sesi nazikti ama hiçbir şey bu sözleri yumuşatamazdı.

"Oliver da benzer bir şey söyledi, onu sadece neredeyse Alden olduğu için istediğimi söyledi."

Tori'nin kaşları çatılır. "Ama yine de seninle yatmak istedi?"

Son şarabımı da yuttuktan sonra üçüncü bir kadehe direniyorum. "Bunu bu sabah söyledi, bana söyledikten hemen sonra."

"Dün gece seks yaptıktan sonra," diye açıklıyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Evet, ve geldiğimde kardeşinin adını bağırdıktan sonra."

Tori şarabını neredeyse tükürüyor ve kadehi dudaklarından hızla çekerek bana bakıyor. Bakışları uzun bir süre devam ediyor, ta ki aniden kahkahayı patlatana kadar. Elini çok geç bir şekilde ağzına kapatıyor ve bardağını masaya koymak için eğiliyor.

"Ben... özür dilerim. Hiç... Komik olmadığını biliyorum," diyerek gülmeye devam ediyor.

"Çok utanç vericiydi!"

Yüzünü kapatıyor, omuzları titriyor. Kahkaha bulaşıcıdır, özellikle de iyi bir şarap içtiyseniz ve benden de kıkırdamalar dökülmeye başlar.

"Zavallı Oliver iyi bir yirmi dört saat geçirmedir," diyor başını sallayarak.

Gülüyor muyum yoksa ağlıyor muyum anlayamayana kadar kıkırdamalarımın arasından gözyaşlarım yüzüme dökülüyor. Her şey çok çılgınca. Olan her şey. Korkunç, ürkütücü ve çok saçma. Bu nasıl benim hayatım oldu?

İkimiz de sakinleştikten sonra Tori bana sarıldı. "Suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Kimse seni ya da Oliver'ı yargılayamaz. Yargılayacaklarsa da buna hakları yok. Bunu şu anda çözmek zorunda değilsin."

"Hayır, şu anda önemli olan tek şey onu hapisten çıkarmak ve soygunla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamak."

"Ve bunu başardıktan sonra, biraz boşluğa ihtiyacınız var. Biraz ayrı kalmaya. Dairesine geri taşınması iyi bir başlangıç olur. Biraz mesafe ve bakış açısı edinin."

Bu istediğimin tam tersi, özellikle de şimdi. Bana ihtiyacı var.

BÖLÜM 2

Bu sabah Oliver'ın avukatıyla yapılan kısa bir görüşmeden sonra Milo, Smith, Tori ve ben dördüncü mahkeme salonunun galerisinde oturuyoruz. Oliver tutuklandığı kıyafetlerle içeri alındı. Bana baktı ve başını salladı. Yorgunluk her zerresine işlemiştir.

Televizyonda gördüklerim dışında mahkeme süreçlerine aşina değilim, ancak Lowell bunun hızlı bir şekilde gerçekleşeceğini açıkladı. Suçlamaları dinleyecek ve kefalet için tartışacaklar. Bugünün en önemli kısmı bu. Eğer onu yeniden tutuklamayı seçerlerse, duruşmaya kadar hapiste kalabilir. Karşılıklı konuşmaları dinlerken düşünce midemi düğümledi.

Mahkeme kâtibi ince, yaşlı bir kadın ve sesi çok etkileyici. "Sayın yargıç, Bay Stokes şu anda hazır. Bay Stokes, cinayet işlemek için komplo kurmakla suçlanıyorsunuz. Suçsuz olduğunuzu beyan ettiniz."

Yargıç korkutucu. Önündeki dosyayı incelerken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. Bölge savcı yardımcısına bakıyor. "Eyaletten gerçekleri duyabilir miyiz?"

"Günaydın, sayın yargıç. Eyalet adına Jason Hanlon. İkinci Nisan günü Alden Stokes ve Kevin Thornton, Bowen Caddesi 637 numaradaki The Stop Along marketinde silahlı soygun sırasında öldürülmüşlerdir. Dean ve Connor Warren adlı iki şüpheli yakalandı ve gözaltında tutuluyor. On üç Kasım'da Dean Warren'dan Oliver Stokes'un kendisini söz konusu marketi soyması için tuttuğunu belirten imzalı bir itiraf aldık.

Alden Stokes'u öldürme zamanı. Bay Stokes'un evinde ve Stokes Brothers Custom Cycles adlı işyerinde arama emri çıkarıldı. Dedektif Victor Ramos dün sabah Bay Stokes'u bugün mahkemeye çıkarılmak üzere tutukladı."

İtiraf mı? Bu yüzden mi tutuklandı? Aşağılık, soyguncu, katil bir pisliğin sözüyle mi?

Yargıç okuduğu şeyi bitirmek için ara verir ve ardından "Eyaletin kefalet için bir önerisi var mı?" diye sorar.

"Suçun ciddiyeti nedeniyle devlet, mahkemeye geri dönmesini sağlamak için bir milyon dolar kefalet belirlenmesini talep etmektedir."

Yeniden tutuklama talep etmedikleri için rahatladım ama bir milyon dolar mı? Kefaletle bile olsa, onu çıkarmak için yüz bin dolar gerekir. İyi durumdayım ama ortalıkta yüz bin dolarım yok.

Yargıç bu talep karşısında gözünü kırpmıyor, bu da bana bunun onun için sıra dışı ya da mantıksız olmadığını düşündürüyor. Bir düğümü yutkunurken doluyor. Smith uzanıp elimi tutuyor.

Yargıç Lowell'a bakarak, "Savunmadan yanıt var mı?" diye sordu.

"Sayın Yargıç, Bay Stokes adına Avukat Richard Lowell. Müvekkilimin daha önce herhangi bir mahkumiyeti ya da tutuklanması bulunmamaktadır. Söz konusu soygun sırasında ağır yaralanmış, iki aydan fazla bir süre komada kalmış ve anda tıbbi bakım aldığı çok sayıda zihinsel eksiklikten muzdariptir. Kendisine hafıza kaybı teşhisi konmuştur ve yaralanmasından öncesine dair hiçbir şey hatırlamamaktadır. Toplumla güçlü bağları olan namuslu bir işadımı. Kaçma riski olduğuna dair bir kanıt yok. Kendi kefaletiyle serbest bırakılmasını ve GPS monitörü takmayı kabul etmesini istiyoruz."

Yargıç gözlüklerinin üzerinden ona bakar. "Benden Cinayet suçundan mı?"

Lowell gülümsüyor. "Bunlar benzersiz koşullar, Sayın ."

Yargıç bir an için bunu düşünür. "Bu argümanları dinledikten sonra, kefaleti beş yüz bin olarak belirliyorum. Kefaletle serbest bırakılmanız halinde, ek koşullar uygulanacaktır. Sanık pasaportunu teslim edecek. Ayrıca GPS monitörü takacak ve her zaman şehir sınırları içinde kalacak."

Ayak bileği monitörüyle ilgili ücretlerden bahsetmeye devam ediyor ama ben duymuyorum. Kefilin Oliver'ı serbest bırakmak için isteyeceği yüzde on elli bin. Bunu yapabiliriz. Stokes'un iş hesabından çekeceğim. Bundan sonra ne olursa olsun, eve dönecek. Bunun verdiği rahatlama gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağı gönderiyor.

Oliver mahkeme salonundan çıkarıldı ve geri kalanımız Lowell'la koridorda buluştu. "Onu nereye götürüyorlar? Elli bin doları şimdi ödeyebilirim," diyorum ona.

"Kâtibe ödeme yapıldıktan ve ayak bileği monitörü takıldıktan sonra işlemleri tamamlanacak. En az birkaç saat sürer."

Kefaletin ödenmesi için nereye gitmem gerektiğini anlatmaya devam ediyor, Oliver'ın bu noktadan sonra davasıyla ilgilenecekse yarın ilk iş onunla buluşması gerektiğini hatırlatıyor ve iznini istiyor.

Hepimiz Milo ve Smith'in işler felakete dönüşmeden önce dükkana gitmesi konusunda hemfikiriz ve Oliver'ı serbest bıraktıklarında onu ben alacağım. Tori dün sabahdan beri eve gelmedi ve bugün de çalışması gerekiyor, bu yüzden onu bilgilendireceğime söz verdikten sonra eve gidiyor.

Saatler sonra, serbest bırakılacağı haberini aldım ve tam adalet sarayının yan kapısına yanaşıyordum ki çift kapıdan çıktı. Yüzü asıktı ve yaklaşırken arabadan inmemem için bana el sallıyordu.

"İyi misin?" Yolcu koltuğuna tırmandığında sordum. Bana sessizce bakıyor. "Evet. Aptalca bir soru." Kaldırıma yanaşıp trafiğe karışıyorum. "Acıktın mı? Arabaya servis yapan bir yerde durmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Evimin önüne park edene kadar tek söylediği bu. O inmeden önce elini tutuyorum. "Her şey yoluna girecek. İyi bir avukatın var. Bunu düzeltecektir. Kimse senin o soygunla bir ilgin olduğuna inanmıyor. Tüm arkadaşların senin arkanda."

Gülümsemesi zoraki ve arabadan inmeden önce elimi sıkıyor. "Kefalet parasını nereden buldun? Sana geri ödemem gerek."

"Hayır, yok. Stokes Kardeşler'in iş hesabından aldım. Benim olduğu kadar senin de."

İçeri girdiğimizde çantalarını toplayıp arabasına koymaya başladı. Üzgün olacağını tahmin etmiştim ama yine de gitmek isteyeceğini düşünmemiştim.

"Oliver, gitmek zorunda değilsin. Özellikle de şimdi."

Alay ediyor ve sesini acılık kaplıyor. "Evet, öyle. Her zaman bir şeyler olacak. Hayatımı yeni buluyordum ve şimdi..." Ceketini çantasına yerleştirdikten sonra duraksıyor ve mırıldanıyor: "Cinayet. Lanet olası *cinayet*."

"Herkes senin yapmadığını biliyor."

Kafasını çeviriyor ve alev alev yanan bir bakışla karşılaşıyorum. "Nasıl yani?"

Ben bile sen bunu nereden biliyorsun?"

Aman Tanrım. Masumiyetinden şüphe edebileceği hiç aklıma gelmemişti. Bileklerini tutup gözlerinin içine baktığımda kıpırdamadan durdu. "Çünkü seni tanıyorum. Çünkü seni hayatımız boyunca tanıdım ve sen bir canavar değilsin. Alden'ı sevdin. Onu herkesten çok seven iki kişiydik. Eğer bana ya da kendine inanmıyorsan, Tori ve dükkândaki çocukların da Alden'ı sevdiklerini bil. Herhangi bir şüpheleri olsaydı mahkemeye sizi desteklemek için gelirler miydi? Savcı ya da polisler sana ne söylerse söylesin, bunu sen yapmadın."

Geri adım atıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bana hiçbir şey söylemediler. Cevaplayamadığım sorular sorup durdular."

Korku içimi dolduruyor. Bir numaralı kural, avukat olmadan asla polislerle konuşmamaktır. "Onlara ne söyledin?"

"Onlara bilmediğimi söyleyip durdum. Hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum lan!" diye haykırıyor, sesi yükseliyor.

"Tamam, sorun ."

"Hayır, öyle değil! Şunu söylemeyi kes! Hatırlamak zorundayım. Kendimi nasıl savunabilirim? *Bilmiyorsam* yapmadığıma nasıl yemin edebilirim?"

"Anladım. Anılarını tekrar tetiklemeyi deneyebiliriz ve-"

"Hayır." Bir çantayı omzuna atıyor ve başka bir çanta alıyor. "Biz değil. Ben eve gidiyorum. Daha önce konuştuğumuz şey değişmedi. Sen bana bakarken kim olduğumu anlayamıyorum ve

kardeşimi görmek. Kafam çok karışık. Yalnız kalmaya ve bazı şeyleri çözmeye ihtiyacım var."

Yüzümdeki ifadeye bakarak duraklıyor. "Her şey için minnettarım Ella ve seninle ilişkimi . Sadece . Avukatla görüştükten sonra seni arayacağım ve neler olduğunu anlatacağım."

"Tamam." Söyleyecek başka ne var ki? O yetişkin bir adam. Gitmek isterse onu burada tutamam.

Sesi yumuşar. "Senin de hayatına geri dönmen gerekiyor. Eminim bugün randevularını iptal etmek zorunda kalmışsındır, değil mi?"

" değil. Yeniden planladım."

"Buraya kadar sensiz gelemedim ama artık yapabileceğin bir şey yok." Eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Benim için endişelenmeyi bırak ve hayatına geri dön."

İç çekerek başımı sallıyorum. "Bunlardan birini yapabilirim. Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver. Sen hâlâ ailedensin."

"Söz veriyorum."

Oliver gittikten birkaç saat sonra telefonum çalıyor ve annemin yüzü ekrandan bana gülümsüyor. Merhaba der demez, "Sorun ne?" diye soruyor.

Sesim ağlamaktan boğuk çıkıyor, bu yüzden şaşırmamalıyım. "Oliver'ın başı dertte." Olan biten her şeyi anlatırken beni dinliyor.

-Oliver'a binip Alden'in adını bağırırmam dışında.

"Oraya geliyoruz. Bu yıl tatilleri atlamak istediğini biliyorum ama-"

"Hayır. Yapabileceğin bir şey yok anne. İyi bir avukatı var ve bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyoruz. Şimdilik işine ve dükkândaki yaşamına geri döndü. Orada burada anılarını hatırlamaya başladı. Benim de önümüzdeki birkaç hafta boyunca işime odaklanmam gerekiyor."

"Pekâlâ." Ses tonu hoşnutsuzluğunu gizlemiyor. "Şu anda yalnız olduğunu düşünmekten nefret ediyorum Ella. Özellikle de tatil yaklaşırken."

"İyi olacağım. Yalnız kalmayacağım. Şükran Günü'nde bir arkadaşımın evine gideceğim. Smith beni çoktan davet etti ve biliyorsun ki

Tori'ye." Konuyu değiştirmenin zamanı geldi. "Sana o bombayı patlatmadan önce bir şey için mi aradın?"

"Evet, Noel planları için aramıştım ama şimdi o kadar da iyi bir fikir olmayabilir. Garrett bizi Alaska'ya, kendisi ve kız arkadaşıyla birlikte iki hafta kalmaya davet etti. Sizi de arayıp davet etmeyi planlıyor. Sanırım ona evlenme teklif edecek."

"Bu harika bir haber! Lütfen ona neden gelemeyeceğimi söyler misin? Bu yıl kutlama yapacak durumda değilim ve tüm bunlar olurken Oliver'ın yanında olmak istiyorum."

"Evet, evet, elbette."

"Sen ve babam gidin. Gidip zavallı kadının neye bulaştığını bildiğinden emin olun. Nişanlanırlarsa bana haber verin, ben arayıp tebrik edeyim."

"Bunu yapacağım." Bir an duraksıyor. ", Ella?"

Yatak odamın aynasının önünden geçerken yansımam gözüme çarpıyor ve durup şişmiş yüzüme bakıyorum. "Daha iyi günlerim de oldu anne, ama genel olarak iyiyim. Oliver için korkuyorum ve Alden'i deli gibi özlemediğim bir gün bile olmuyor ama üstesinden geliyorum. İşe odaklanacağım. Yeniden markalaşmaktan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Stüdyomun adını değiştirmekten?" şu anda pek de umurumda olan bir şey değil ama iyi olduğumu düşünmezse kardeşimi ziyarete yapacağı geziyi iptal eder.

"Evet! Yeni bir isim mi seçtin?"

"Boudoir müşterilerini kabul etmeyi bırakacağım. Çok az ve çok . İşin hamile ve bebek tarafına yoğunlaşmak istiyorum. Adını da Bebekler ve Karınlar koymayı düşünüyorum."

"Bu kesinlikle çok sevimli! Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.
o."

Birkaç dakika daha konuşuruz, bu arada o güzel güzel şikayet eder. Babamın aldığı yeni köpekten ve kendisinin nasıl kedi istediğinden bahsediyor. Telefonu kapattığımızda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Sessizlik etrafımı hızla sarıyor ve Babies and Bellies için yeni bir logo araştırmak üzere bilgisayarımın başına geçerek dikkatimi dağıtıyorum. Belki de bu yeniden markalaşmayı geręekleřtirmenin zamanı gelmiştir. Bu bana Oliver dışında konsantre olabileceğim bir şey verir.

İşletmemin adını yasal olarak değiştirmek için gerekli bürokratik işlemlerin tamamlanması biraz zaman alacak, ancak işleri yoluna koydum. Başlangıçta Ella's adını , üzerinde çok fazla düşünmediğim hızlı bir karardı. O noktada, uzun süre dayanacağına dair şüphelerim vardı. Bir noktada değiştireceğimi biliyordum ama Alden'ın ölümünden sonra böyle bir şeyi umursayamazdım.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca doğum çekimleri arasında, eskiden boudoir fotoğraflarını çektiğim çatı katını temizlemeye başlıyorum. Bu ekstra alanı bebekler için başka bir alan kurmak için kullanabilirim. En zoru olsa da işin en sevdiğim kısmı haline geldi.

Bebekler işbirliği yapmaz. Çığlık atarlar, işerler ve bazen de sıçarlar. Ancak onları sakinleştirmek ve büyük boy bir çay fincanına kıvrılmış ya da minik bir hamağa sokulmuş halde ne kadar sevimli göründüklerini görmek buna değer. Neredeyse ebeveynlerin bebeklerinin fotoğraflarını gördüklerinde yüzlerindeki ifadeler ve ara sıra mutluluk gözyaşları kadar ödüllendirici.

Yeni malzemeleri yerleştirirken ön kapıdaki zil sesi beni şaşırtıyor ve çatı katından aşağı bakınca bir kadının doğru yürüdüğünü görüyorum. Randevu almak için gelen çok fazla insan olmuyor, ama bazıları önce mekânı bizzat kontrol etmek istiyor.

"Merhaba," diye sesleniyorum, merdivenlerden inerken. "Yardımcı olabilir miyim?" "Siz Ella mısınız?" diye soruyor.

"O benim."

"Mükemmel." Eğer bu kadın hamileyse ya da yeni yapmışsa, ayakkabılarımı yerim. Evde çığlık atan bir bebek için fazla derli toplu. Bana elini uzattı. "Ben Angela Dash. Modern Annelik Dergisi'ne katkıda bulunuyorum. Çalışmalarınızdan bazılarını gördüm ve bir sonraki sayımızda Ella'ya yer vermeniz konusunda sizinle konuşmak istiyorum."

Ben dilimde düğümlenen düğümle savaşıırken onun yüzünde bir gülümseme büyüyor. Modern Annelik, kadınların sıkça gittiği çoğu yerde bulunan ve ulusal çapta dağıtılan bir dergi. Bir tanesini inceliyordum.

Son zamanlarda salonda. Bu sayfalarda yer almak işim için çok önemli olurdu.

"Bu... harika. Sizinle tanışmak bir zevk. Lütfen şuraya oturalım," diyerek onu bir kanepeye doğru yönlendirdim. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ." Telefonunu çıkarıp sosyal medyada paylaşılan fotoğraflarımdan birini görebileceğim şekilde tutuyor. "Farkında mısın bilmiyorum ama fotoğraflarından birkaçı internette viral oldu. Çok popülerler ve nedenini anlamak zor değil."

"Son zamanlarda sosyal medyada pek vakit geçirmiyorum. Randevular için gelen aramalarda bir artış fark ettim. Bu her şeyi açıklıyor."

"Sanırım bu aramalar daha da artacak. Sizinle ilgili bir haber yapmak istiyorum. Elbette daha çok çalışmalarınıza odaklanacağım ama eğer kabul ederseniz sanatçı ile küçük bir röportaj da yapmak isterim."

Benimle dalga mı geçiyor? Başa çıkabileceğimden daha fazla müşteriye sahip olmamı sağlayacak çılgınca başarılı bir yayında işimin yer almasını ister miydim? Kim bunu çevirir ki? "Dahil edilmekten çok mutlu olurum. teşekkür ederim."

"Harika. O zaman sohbet edelim."

Sonraki otuz dakika boyunca tüm dikkatim ondaydı. Neyse ki sorular çok kişisel değil. Daha çok neden fotoğrafçı olmak istediğime, hangi okula gittiğime, neden stüdyomu burada açmaya karar verdiğime odaklandı. Anladığım kadarıyla memleketli kız iyi iş çıkarır havasında. Ona bir yeniden markalaşma sürecinin başında olduğumu ve işletmemin adının değişeceğini bildirdim. Müşteriler beni bulmaya çalıştığında kafa karışıklığı olmaması için makalede bundan da bahsedeceğine söz veriyor. Fotoğraflarımı gözden geçiriyoruz ve dahil etmek istediklerini seçiyoruz. Ebeveynlerden izin almamız gerekiyor ama bu da birkaç telefon görüşmesiyle çabucak çözülüyor.

O gidene kadar heyecandan patlıyorum ve birilerine anlatmak için sabırsızlanıyorum. Telefonuma baktığımda Tori'nin işte olduğunu, muhtemelen şu anda bir sınıfın önünde olduğunu görüyorum. Saat beşi birkaç dakika geçiyor. Çocuklar bugünlük evlerine gitmiş olabilirler ama Oliver muhtemelen hâlâ Stokes Brothers'ta olacaktır. İkimizin de ihtiyacı olan boşluğu ona vermek için elimden geleni ama haberlerimi paylaşmak ve nasıl olduğunu görmek için uğrayacağım.

Milo'nun kamyoneti Oliver'ın arabasının yanında park halinde duruyor ama diğerleri eve gitmiş gibi görünüyor. Mesai saati bittiği için kapı kilitli ve içeri girdiğimde beni yüksek sesli rock müzik karşılıyor.

Milo bir dizi anahtarı tahtaya asıyor, sonra dönüp beni görüyor. "Hey!" Tezgâhın altına uzanıyor ve müziği birbirimizi duyabileceğimiz bir seviyeye indiriyor. "Geleceğini bilmiyordum. Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika. Belki de sadece seni özlemişimdir."

İri göğsü sert bir altında titriyor. "Tabii ki yaptın." "Burada işler yolunda mı?" Etrafa bakarak soruyorum.

"Her zamanki gibi." Eğilir ve sesini alçaltır. "Garaja bir göz at."

Onu takip edip bölmelere bakarken merak beni . İçeride bangır bangır müzik çalmıyor ama Oliver'ın kulaklarına bir dizi kulaklık takılmış. Hayatım söz konusu olsa tanımlayamayacağım bir sürü metal parçayla çevrili bir şekilde oturuyor. Her tarafı kir içinde. Ben izlerken elini alnına götürüyor, terli saçlarını geriye atıyor ama yağ gibi görünen bir leke bırakıyor. Parçayı incelerken kaşları çatılıyor. Alden'in yüzündeki o ifadeyi yüzlerce kez görmüştüm. Onda hayal kırıklığı ya da konsantrasyon gibi görünen şey saf neşeydi. Kendini .

Oliver küçük bir İngiliz anahtarı aldı ve parça üzerinde çalışmaya başladı. Gözlerimi ondan alamıyorum. Kirli kot pantolonuna, koyu gri gömleğine ve üzerinde çalıştığı şeyi tamamladığında beliren küçük gülümsemesine bakmak, zamanda geriye bakmak gibi. Alden onun bu yönünü görmeyi çok isterdi.

Beni fark etmesine izin vermeden lobi alanına geri dönüyorum. "Bir bisiklet üzerinde çalışıyor."

"Bisiklet yapıyor," diye düzeltiyor.

"Bana senin ona işin mekanik kısmını öğrettiğini söyledi ama ben hâlâ esas olarak iş üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"İkisini de yapıyor, ikisi arasında gidip geliyor ve hızlı öğreniyor ama sayılarla eskisi kadar ilgilenmiyor gibi görünüyor. Daha önce mekanik becerilere ya da en azından bunları öğrenme yeteneğine sahip olmadığından değil, sadece ilgilenmiyordu. Bir keresinde maymun anahtarlarını biz maymunlara bırakacağını söylemişti ve Alden ona bir cıvata fırlatmıştı."

Milo ceketini omuzlarına attıktan sonra duraksayıp bana bakıyor. "Değişmiş. Kafasına aldığı darbe onu yeniden düzenlemiş sanırım."

Yeniden düzenlenmiş. Bunu söylemenin iyi bir yolu. Zarar görmemiş ya da kırılmamış. Yeniden düzenlenmiş.

"Yine de durumu iyi mi?"

"Onun sorunları benim omuzlarımda olsaydı benim olacağımdan çok daha iyi durumda. Orada güçlü bir adam var."

Oliver içeri giriyor ve konuşmaya bir son veriyor. Beni görünce kısa bir süre durdu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Burada olduğunu biliyordum."

"İşlerin nasıl gittiğini görmek için uğradım."

Milo anahtarlarını aldı. "Ben çıkıyorum. İş emrini ofisteki masanın üzerine bıraktım." Oliver ona başıyla selam verir ve o da gider.

"?" İşlerin kadar garipleşmesinden nefret ediyorum.

Tezgâhın etrafından dolaşıp giriyor. "Ben iyiyim. Çok çalışıyorum. Ya sen?"

"Aynı. Çalışıyorum. Daha önce bahsettiğim gibi stüdyomu yeniden markalaştırıyorum. Ve bugün Modern Motherhood dergisinden bir yazar beni ziyaret etti. Bebek fotoğrafçılığım ile ilgili bir yazı kaleme alacaklar, yani yakın zamanda müşteri sıkıntısı çekeceğimi sanmıyorum."

"Bu harika!" Gülümsemesi mideme kadar ulaşıyor. "Tebrik ederim. Bunu hak ediyorsun."

"Bunun için heyecanlıyım." Orta parmağına sarılı yara bandından bir damla kan sızdığını fark ettim. "Kanaman var."

İçinden küfrediyor ve tezgahın altından ilk yardım çantasını çıkarıyor. "Yeni bir rotor takıyordum ve anahtar kaydı ve parmağımı kesti."

"Dikişe ihtiyacın var mı?"

Yara bandını çıkarır ve kesiği temizler. "Hayır, Milo süper yapıştırdı." Erkekler. Yemin ederim.

O kesiğe merhem sürerken ben de yeni bir yara bandı açıyorum. Sürmem için elini uzattı. Yaralı bölge elindeki tek temiz nokta ama aldırmiyorum, elini tutuyorum ve

Kanamayı durdurmak için bandajı parmağının etrafına sıkıca sarıyordu. "Avukattan haber var mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Hafıza kaybım nedeniyle zihinsel olarak mahkemeye yetkin olmadığımı iddia etmeyi planlıyor. Yani bunun üzerinde çalışıyor."

Beklediğim bir savunma değildi. Bana yapmadığını kanıtlamak, hatırlayamayacak kadar kafasının karışık olduğunu iddia etmekten daha iyi olurmuş gibi geliyor ama o bir avukat. Oliver'ı hapisten uzak tutacak her neyse. Sadece birkaç gün oldu ama öğrendiğim bir şey varsa o da adalet sistemimizin bir tembelin hızıyla hareket ettiğidir.

"Ella?" Sesi yumuşak ve ben gözlerinin içine bakıyorum. Orada gördüğüm duygular benimkileri yansıtıyor. Özlem, acı ve utanç.

"Hmm?"

"İşimin başına dönmeliyim."

Hâlâ elini tutuyorum. "Doğru, evet, özür dilerim." Onu bıraktım ve bir adım geri çekildim.

"Çıktığında o dergiyi görmek istiyorum."

"Ay sonunda olacak, Şükran Günü'nden sonra." Aklıma o zaman da bir planı olmayabileceği geldi. "Şükran Günü için bir şey yapıyor musun?"

"Milo ve Smith beni davet etti ama hayır. Kutlama havasında değilim."

"Evet, anlıyorum. Tamam, ben gidiyorum. Parmağını kesmemeye çalış."

"Sonra görüşürüz."

BÖLÜM 3

Yanımda park etmiş arabaların sayısına bakılırsa Tori'nin ailesi Şükran Günü yemeği veriyor olmalı. Bu yıl Paul'ün ailesini ziyarete gittiği için Tori'ninki aralarında değil. Evlerin çoğu ışıklandırılmış ve gelip giden insanlarla dolu. Yalnızlığın içime sızmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Bu sadece başka bir gün, Ella. Daha önce Şükran Günü'nü umursamıyordun bile. Hindi ve kızılıcık sana göre değil.

Hayır, değiller ama aile öyle. Yemek odasına bir göz attığımda annem, babam, Garrett ve benim masanın etrafında toplandığımız pek çok anıyı hatırlıyorum. Son iki yıldır Alden da bizimle birlikteydi ve babamla birlikte hindiye kimin keseceğini görmek için taş, kağıt, makas oynadıklarını hatırlayıp gülümsüyorum. Alden kazandı ve babam ona bir bezelye fırlattı, o da Alden'in alnından sekti.

Bu Şükran Günü farklı olacak ama korkunç değil. Dün gülünç derecede kalabalık bir markete girdim ama çoğu müşterinin uğruna savaştığı yiyecekler için değil. Elimdeki poşetler kurabiye, cips ve şekerle doluydu. Bir dispanserden biraz ot almak için eyalet sınırından Illinois'e hızlı bir yolculuk yapmayı göze aldım. Gece için planlarım basitti. Kafayı bulmak, duygularımı yemek ve televizyon izlemek.

Kapı çaldığında korku filmi maratonunun otuzuncu . Muhtemelen Tori'nin ailesi yine davetiye göndermiştir.

Kapıyı açtığımda bana bakan Luke ya da Mia yerine Oliver'ın mahcup sırtışıyla karşılaşıyorum. İki pizza kutusu

Avucunun içinde. "Hey... Aç olabileceğini düşündüm."

Sebebi ne olursa olsun kararsızlığı çok sevimli. İkimiz de duygularımızı çözene kadar birlikte çok fazla zaman geçirmemeye karar verdik ama bir hafta ayrı kaldıktan sonra onu gördüğüme sevindim.

"İçeri gelin. Creepshow için tam zamanında geldin. Klasik Stephen King."

"Korku filmlerini yalnız mı izliyorsun?" "Ha! Ben süper cesurum."

Atıştırmalıklarımın sehpanın üzerine yayıldığı oturma odasına kadar beni takip ediyor. Ağzının kenarları kırışıyor. "Acıktın mı?"

"Henüz değil, ama . Neden pizza aklıma gelmedi?"

Gülerek kutuları masanın bir tarafına koyar, hiçbir şeyi düşürmemeye dikkat eder.

"İçecek bir şeyler alın. Alkolsüz içecekten daha sert bir şey istersen alkolü nerede sakladığımı biliyorsun. Sigara içemeyeceğini biliyorum." İzleme bilekliği ile dışarıdayken uyuşturucu testi yapılabileceğini özellikle söylemediler, ancak bir suç işlemenin onu doğrudan hapse göndereceği ve mahkemeye kadar orada kalacağı konusunda uyardılar. Ve eyaletimiz hala marihuanaya eroin muamelesi yapıyor, ne kadar saçma olsa da.

Bir bardak kola ve bir şişe viskiyle döndü. Onun burada olması iyi hissettiriyor. Doğal geliyor. O iyileşirken birçok akşamı böyle geçirdik.

Ona baktığımı fark edince kaşlarını kaldırıyor. "Ne?" "Burada olmana sevindim. Bu gece ev çok boştu."

"Ben de öyle. Benim dairem de aynı şekilde hissetti." "Avukatından haber var mı?"

Ben bir sararken o içkisini yudumluyor. "Adli psikolog tarafından muayene edilmek için randevum var. Uzun bir görüşme olacağı ve hatta benimle birden fazla kez görüşmek isteyebilecekleri konusunda beni uyardı. Yargılanmaya uygun olup olmadığımı belirleme konusunda hakim üzerindeki en büyük etkiye sahip olacaklar. Bana dürüst olmamı ve işlerin istediğim gitmesi için yalan söylemememi tavsiye etti."

Ona bakmak için koltuğumda dönüyorum. "Evet, bir adli psikoloğun kandırılacağını düşünemiyorum."

Bana bakarken başı biraz eğiliyor ve midemde bir çarpıntı . Onu özlemişim. "Lowell bana bir keresinde bir müşterisinin sürekli kafiyeli konuştuğunu, sonra da görüşmenin tam ortasında altına sıçtığını söyledi. Sonu onun için iyi bitmemiş."

"Aman Tanrım!" Onu gülerken görmek güzel ve ruh halim hafifliyor. "Mahkemeye çıkmaya ehil bulunmazsan, bu delilik savunması yapacağı anlamına mı geliyor?" Bir akıl hastanesi hapishaneden daha iyi olurdu, ama kilit altında tutulmayı hiç hak etmiyor.

"Hayır, delilik farklı bir şey. Bu, suç işlediğim sırada ne yaptığımı anlamadığımı iddia etmek anlamına gelir. Elimizde buna dair bir kanıt yok. Yargılanma yeterliliği, suçlamaları anlayıp anlayamayacağıma ve avukatımın beni savunmasına yardımcı olup olamayacağıma karar vermektir. Açıkçası bu konuda pek umudum yok. Lowell'ın bana söylediğine göre, önemli olan suç anındaki zihinsel durum. Olaydan sonra hafıza kaybı mazeret olamaz. Eğer biri sarhoş olup bir barı , ayıldıktan sonra hatırlamasa bile yine de suçludur."

Bu konuda konuşurkenki tavrı beni endişelendiriyor. Sesi çok kopuk geliyor. Elimi onun elinin üzerine koymak için uzandım. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun? Gerçekten mi?"

Gözleri benimkilere takılınca biraz kararıyor. "Korkuyorum. Ne olacağını bilmemek çok zor. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmek istiyorum. Avukat Dean Warren'ın itirafında yalan söylediğini kanıtlayacak. Onun karakterinin peşine düşecek ki bunu yapmak zor değil."

İç çekiyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Ama bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Ve bazen kafamda bu soru varken günleri atlatmak çok zor oluyor. Lowell bunun bir koşu değil, bir maraton olmasına hazırlıklı olmamı söylüyor. Ben sadece bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Tamam. Bu konuyu kapatalım ve bu gece rahatlamaya çalışalım," diye öneriyorum. "Ama konuşmaya ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım."

Elimi çektiğimde başını sallıyor. "Hiçbir şey korku filmleri kadar rahatlatıcı olamaz."

Uzun zamandır geçirdiğim en iyi gecelerden biri oldu. Ben kafayı bulurken o içiyor, pizza ve abur cubur . Bizim

film maratonu Creepshow 2 ile devam ediyor.

Oliver bir noktada dik oturuyor. "Bunu hatırlıyorum!" Sesini alçaltıyor. "*Bıraktığınız için teşekkürler, bayan.*"

Kanepenin arkasındaki battaniyeyi kapıyorum ve bacaklarımı altıma kıvrıp rahatlıyorum. "Çocukken çok severdik."

Bir an için dudağını kemiriyor. "Eskiden annemi bununla kızdırırdım. Ne zaman beni bir yere bıraksa." Cümleyi çakıllı bir sesle tekrarlıyor. "Bıraktığınız için teşekkürler, bayan."

"Annemi hatırlıyor musun?" Bu büyük bir adım olur ve onu seven birini hatırlaması onun için çok iyi olur.

"Parça parça. Ona bir şeyler söylediğimi hatırlayabiliyorum. Gülümsemesini.

Ama sesini ya da biri olduğunu hatırlamıyorum."

"Yine de anılarını geri kazanıyorsun. Bu harika bir şey."

"Bu sabah bir şey aklıma geldi. Yerde kar varken buz gibi suda yüzdüğümü hatırlıyorum. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

Başımı arkaya atıp güldüğümde sırtıyor. "Kutup ayısı dalışı! Alden'in fikriydi. Milo, Smith ve Hudson'ı da kaydettirdi. Hepimizin yaptığı bir hayır işiydi."

"Milo'nun dalgıç kıyafeti giydiğini hatırlıyorum. O olmadan da yapabilirdim." "Çok sinirliydi."

Oliver bana bakıyor. "Çok uzun sürdüğünde seni suya taşıdığımı hatırlıyorum. Sanırım sen de sinirlenmiştin."

Zihnim, beynimin derinliklerinde yazılı olan o günü tekrar hatırlıyor. Florida'dan döndükten sonra Alden'la bir araya geldiğimiz günün ertesiydi. Alden beni suya taşımıştı. Oliver bazı şeyler hatırlıyor ama hepsi doğru değil.

"Ne?" diye soruyor, yüzümdeki tereddütlü ifadeyi okuyarak.

"Olaylar tam olarak böyle gelişmedi. Orada eski kız arkadaşın Breanna ile birlikteydin. Alden beni suya taşıdı."

Başını hafifçe geriye atıyor. "Emin misin?"

"Eminim, ama sorun değil. Muhtemelen beni içeri taşıdığını ve nasıl görmüşsündür. Hafızan biraz zayıf. Her şeyi sıralamak zor olmalı."

Şaşkınlık kaşlarını içe doğru çeker. "Sanırım öyle. Berbat bir durum. Hatırladığım şeylere güvenemezsem..." Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Lanet olsun."

Yaklaşarak battaniyenin bir ucunu ona uzattım. "Bu gece işleri hafif tutmaya çalışıyoruz, bu yüzden katil otostopçuya geri dönelim."

Filmin geri kalanı boyunca birbirimize daha da yakınlaşıyoruz ve jenerik akarken ona sarılıyorum. Ekran karardığında oda karanlığa gömülüyor ve sahip olduğumuz tek ışık mutfaktan içeri sızıyor.

Çok yaklaştık. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor ama onu özledim ve elinin saçlarımı okşayışından onun da beni özlediği .

Ona baktığımda dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı kayıyor ve bu onun ihtiyacı olan tek davet. Sıcak ağzı benimkini kaplıyor ve kollarım ona sarılıyor. Öpücüğü aç. Dilimi ağzına soktuğumda ve birlikte geçirdiğimiz o son geceden beri birçok kez duyduğum dürtüyü tatmin ettiğimde benimki de aynı talepkâr. Elleri yanlarımda dolaşüyor, göğüslerimi okşuyor. Parmaklarımı göğsünün sert düzlemlerinde gezdiriyorum ve dudaklarımı çenesinin üzerinde için öpüşmeyi kesiyorum. Alden'in sırtışı gözümün önünde parlıyor ve sesi kafamın içinde çalışıyor. *"Tıraş olmamamın sebebi sensin. I*

sevdiğini biliyorum."

Hay sikeyim.

Bunu Oliver'a tekrar mı yapacağım? Ona bir kez yanlış isimle seslenmek yetmedi mi?

Ondan uzaklaştığımda gözlerini açıyor ve "Özür dilerim, ben-" diye mırıldanıyor.

"Sorun yok." Derin bir nefes alıyor ve bıraktığında dudakları şişiyor. "Buraya gelme sebebim bu değil."

"Biliyorum."

"Gitmeliyim."

Evet, yapmalı ama ben istemiyorum. "Geç oldu. İçiyordun. Misafir odası hâlâ ."

Gülümsüyor ve yukarı götürmek üzere viski şişesini alıyor. "Sabah yaban mersinli krep bekliyor olacağım."

"Bunu halledebileceğime eminim." Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve sonra yukarı çıkıyor.

Onu takip etmek istiyorum. Onu öpmek. Kollarına atılmak. İkimiz için de karşı koymak çok zor. Bu yanlış. Özellikle de neden böyle emin olamadığım için. Sadece bana Alden'ı hatırlattığı için mi?

Onunkine çok yakın olan odama gitmek yerine kanepeye uzanıyorum ve başımın altına bir yastık sıkıştırıyorum. Korku filmini bırakıp akılsız bir sitcom izliyorum. Esrardan birkaç nefes daha çekince çarpan kalbim sakinleşiyor.

Ben iyiyim. Evde başka birinin olduğunu bilmek inanılmaz. -aranızda çok fazla duvar olsa bile- yalnızlığı hafifletmek için yeterli olabilir. Gözlerimi kapatıyorum ve uyuklarken televizyondaki sesleri dinliyorum.

Belki tonlarca yemekten ya da artık alışık olmadığım ottan, ama uykum ağır ve Oliver gitmişti. Telefonumda ondan gelen bir mesaj bekliyor.

OLIVER

İşe gitmem gerekiyordu ve seni uyandırmak istemedim. Bir dahaki sefere kadar yaban mersinli krepleri iptal ediyorum.

Bir dahaki sefere. Birbirimizin etrafında ayartılmadan bulunabileceğimiz bir zaman olacak mı? Hangi noktada onunla savaşmayı bırakırsınız?

Günün son müşterisiyle işimi bitirmek üzereyken bir teslimatçı dükkânıma giriyor. Gülümseyerek tezgâhı işaret ediyor ve ben de paketi oraya bırakması için başımı sallıyorum.

"Teşekkür !" Ben ararım.

"İyi " diye yanıtlıyor kapıdan çıkarken.

Yanımdaki kadınla dijital görüntüleri incelemeye odaklanmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü teslim ettiği kalın zarfın içinde ne olduğunu biliyorum. Sonunda bitirdiğimizde ve o

Dört haftalık oğlunu taşıyıcıda bırakarak masama doğru ilerliyorum.

Çok heyecanlıyım. Modern Anelik Dergisi yarın, ayın ilk günü raflarda olacak ama Angela bana bir ön kopya göndereceğine söz verdi. Zarftan üç kopya çıktı.

Vay canına. Bu beklenmedik bir şey. Bana kapakta yer alacağımı söylemişti ama fotoğraflarımdan birinin kapakta yer alacağını bilmiyordum. Ayın sarkan bir parçasının üzerinde uyuyan tatlı bir yenidoğanın görüntüsü parlak kapağın çoğunu kaplıyor.

İçinde iki sayfalık bir bölümde üç fotoğrafım ve stüdyomun kapısında dururken çekilmiş bir resmim yer alıyor. En üstteki başlıkta *Eşsiz fotoğrafçılık bebeğin değerli ilk günlerini yakalar* yazıyor.

Görüntülere eşlik eden paragrafları okurken midem ayakkabılarla dolu bir kurutucu gibi yuvarlanıyor. Angela'nın söylediği gibi. Annelere bebek fotoğrafçılığı seçeneklerine ve stüdyomun nasıl çalıştığına dair bir bakış sunan kabarık bir parça. Yazının sonunda stüdyomun telefon numarası ve adresinin yer aldığını görünce içimden bir çığlık kopuyor.

Telefonumla sayfaların fotoğrafını çekip Tori ve anneme gönderiyorum.

Telefonum her iki cevapla da neredeyse anında çalışıyor.

TORI

Ahhhh! İşte bu, kızım!

ANNE

Gözyaşları içindeyim. Bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Tebrikler, tatlım.

Randevularda boğulacağım. Stüdyomun etrafına bakarken, birdenbire bunun işe yaramasının ne kadar gerçeküstü olduğunu fark ediyorum. Olan biten her şeye rağmen işim sadece ayakta kalmıyor, geliyor da. Alden bu binayı satın aldığında benim için ne yaptığının farkında mıydı? Bana bir amaç verdi.

Atölyemi kilitledikten sonra dergi zarfı da benimle geliyor. Bir sonraki durağım çiçekçi. Sonra mezarlığa gidiyorum. Bu

Alden'ı ziyaret etmeyeli birkaç hafta oldu. Bu konuda kendimi suçlu hissetmemeye çalışıyorum. Tori'nin dediği gibi, beni duyamaz ya da ne yaptığımı umursamaz. Mezar taşının yanında oturup kaçırdığı her şey hakkında onu bilgilendirmek daha çok benim yararına. Doğrusu, yüksek sesle söyleyemediğim tek şeyi dışarıda bırakıyormuşum hissettiğimde zor oluyor. Hey Den, seni seviyorum ve özlüyorum ama bu arada kardeşini becerdim.

Hava çiğ ve rüzgarlı. Ara sıra çiseleyen yağmur serinliği artırıyor. "Merhaba Den," diye mırıldanıyorum, parlak siyah taşın yanına çömeliyorum. Adının yazılı olduğu birkaç oyuğa birikmiş kiri parmaklarımla siliyorum. "Şükran Günü'nü sensiz atlattım. İki bayram daha "

Çiçekler toprağa gömülü vazoya yerleştirilir. "İşler zor. Seni çok özlüyorum ama iyi bir şey oldu. Bak."

Dergiyi çıkarıp taş dayıyorum. "Bundan sonra yeterince müşteri bulma konusunda endişelenmeme gerek kalacağını sanmıyorum. Benim hayalimdeki iş de tıpkı seninki gibi geldi. Çok teşekkür ederim Den. Bunu sensiz asla yapamazdım. Bana sadece bina konusunda avantaj sağlamakla kalmadın, bana inandın da."

Birkaç dakika daha dükkânı ve arkadaşları hakkında konuştum. Oliver'dan ve ona olanlardan hiç bahsetmedim. Sanki kötü haberleri ondan saklayabilmişim gibi. Bu çok saçma ama başa çıkıyorum. Dergiyi mezar taşının yanına bırakıp gittiğimde yüzüm uyuşmuştu.

Bir sonraki durağım Stokes Brothers. Mesai saati bitmişti ve her yer kapalıydı. Oliver evde değildi, ben de kendimi içeri attım ve dergiyi kapısına bıraktım. Çıktığında görmek istediğini söyledi. Ona mesaj atmayı düşündüm ama atmadım. Şükran Günü'nden bu yana bir haftadır birbirimizi görmedik ve yeniden yalnız kalmaya alışmak için elimden geleni yapıyorum.

Tori bana Modern Motherhood'un sosyal medya hesaplarından birinin içeren bir mesaj attığında evdeydim ve akşam yemeğini bitiriyordum. Bunu bir telefon görüşmesi ve kulağımda onun heyecanlı sesi takip ediyor. "Senin hakkında çoktan paylaşım yapmışlar ve makale web sitelerinde yayında!"

"Şaka yapıyorsun!" Bağlantıya tıklıyorum ve işte orada, yarın çıkacak yeni sayıyı tanıtan bir yazı.

"Sen de harika görünüyorsun! Harika bir var. Kutlamak için dışarıda bir geceye ihtiyacımız var. Gelecek Cumartesi mi? Bu hafta sonu Paul'un arkadaşının evine gitmem gerekiyor."

"Kulağa harika geliyor."

Tori ve ben telefonda yarım saat geçirirken, ben de gönderiyi paylaşıyor ve yorumları yanıtlıyorum. Hiçbir zaman kişisel sosyal medyaya sahip olmayı önemsemedim, ancak çevrimiçi bir varlığınız olmadan bir işi yürütemezsiniz.

Paylaşımdan sonraki bir saat içinde iş sayfam ve web sitem hit almaya başladı. Her şeyin bu kadar hızlı olması inanılmaz. Yatmak için uzandığımda, çok uzun zaman geçtiği için farkına varmamın bile zaman aldığı bir şey hissediyorum. Mutluyum.

Ertesi gün erkenden kalkıp ilk iş olarak stüdyomda oluyorum ama şimdiden beni bekleyen sesli mesajlar var. E-postamda da randevu talepleri var. Bugün öğleden sonra randevum olmadığı için memnunum - genellikle Cuma öğleden sonralarını boş bırakıyorum - çünkü tüm talepleri gözden geçirmem epey zaman alıyor. Öğleden sonra geç saatlerde, önümüzdeki iki ay için şimdiden dolmuş oluyorum ve bir iptal bekleme listesi başlatmak zorunda kaldım. Makaleyi yayınlamalarının üzerinden yirmi dört saat bile geçmedi.

Kapımın üstündeki küçük zil çalıyor ve Oliver'ın içeri girdiğini görmek için dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. Koyu renk kot pantolon giymişti ve orman yeşili kazağı pazularına ve göğsüne yapışarak ona seksi ve sıcak bir görünüm veriyordu. Tanrım, çok iyi görünüyor.

"Merhaba, burada ne yapıyorsun?" Masamın etrafından dolaşarak sesleniyorum.

Gülümsüyor ve bir Modern Motherhood dergisi tutuyor. "Buranın yetenekli sahibinin ünlü olduğunu duydum ve bir imza almayı umuyordum."

"Kes ," diye gülüyorum ve ona sarılıyorum.

O plunks ve dergi aşağı üzerinde ve Sayaç, yükseltir kaşlarını kaldırır ve bir kalem tutar.

"Saçmalıyorsun," diye kıkırdıyorum, kapağın köşesine adımı karalıyorum.

"Kutlamak için seni yemeğe çıkarabilir miyim? Eğer bir planın yoksa?"

"Bu gece mi?"

"Bugünlük işin bittiyse hemen şimdi," diye omuz silkerek cevap veriyor. "Çok isterim."

", ben sürerim ve seni sonra arabana geri götürürüm."

Çok olmayan bir et lokantasında karar kıldık. Oliver arabayı park ediyor ve kapıya doğru yürürken kolunu bana doluyor.

Breanna'nın caddenin karşısındaki İtalyan restoranının önünde durduğunu görünce şaşıyorum, ta ki orada çalıştığını hatırlayana kadar. Onu işaret etmek dilimin ucunda ama neden işleri tekrar garipleştireyim ki? Bizi görmüyor gibi görünüyor ve Oliver da onu fark etmiyor.

Hostesimiz bizi Main Street'teki hareketliliği izleyebileceğimiz ön pencereye yakın bir masaya oturtuyor. Çiftler el ele dolaşıyor. Noel ışıkları hafta sonu boyunca yanmış ve insanlarla dolu kaldırımların üzerinde bir parıltı yaratmış. Çılgın alışverişçiler bir ileri bir geri koşturuyor. Daha Aralık ayındayız ama Noel bir gecede her yere yayılmış gibi görünüyor.

"Stüdyonuza olan ilgide bir artış gördünüz mü?" diye soruyor.

"Tam bir tımarhane oldu. Tamamen doluyum. Böyle devam ederse yarı zamanlı bir yardımcı tutmak zorunda kalabilirim. Telefonlara bakacak ve zamanım olmadığında ortalığı toparlayacak biri."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Senin adına sevindim. Bir molayı hak ediyorsun."

"İkimiz de öyle değil miyiz?" diye nefes alıyorum, önümüze konurken.

İçeri girdiğimizde, "Randevun bugün değil miydi?" diye sordum.

"Adli psikiyatristle mi? Evet." İçkisini yudumluyor. "Sonsuza kadar sürdü. Beni dört saatten fazla muayene etti ve sonra bir kadın gelip bir saat daha soru sordu."

Kulağa korkunç geliyor. "Ne sordular mı?"

Başını sallar ve bir lokma biftek yutar. "Hayır, bir sürü zihinsel değerlendirmeydi. Çok garipti. Bana aklıma gelebilecek kadar çok hayvan söyledi, sonra da alfabetik sıraya göre bir kelime listesi çıkardı."

"Şaka yapıyorsun. IQ testi miydi?"

"Sana anlatamam. Anaokulu sınıfı gibiydi," diye kıkırdıyor. "Bana çözmem için bir tür bulmaca verdi ve sonra saymamı istedi."

yedişer yedişer. İlk gittiğimde bana bir kağıda saat çizdirdi, sonra da üç kelimeyi ezberlememi söyledi, ta ki daha sonra tekrar söylememi isteyene kadar. Yemin ederim, bana hokey pokey yapmamı söylemelerini bekliyordum."

"Yani, sayabiliyor ve çizim yapabiliyorsanız, mahkemede kendinizi savunabilir misiniz?

Bu delilik."

"Kadın psikolog biraz farklıydı. Bana başkanın kim olduğu gibi güncel olaylar hakkında sorular sordu ve ardından yapılacak doğru şeyin ne olacağını seçmem bazı senaryolar okudu. Bunlar için hangi cevapları istedikleri çok açıktı." Parmaklarını çenesinde gezdiriyor. "Acaba bunu bilerek başarısız olmaya çalışan insanları ayıklamak için kullanabilirler mi? Çünkü hikayelerindeki hırsızın ya da saldırganın haklı olduğunu kim söyleyebilir ki?"

"Eğer bir adam testin ortasında kasten altına sığıyorsa, tahminimce birden fazla kişi çalmanın yanlış olduğunu bilmediğini iddia etmiştir." Bana ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. "Bunun davayla ya da anılarınızla ilgisi yok muydu?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Öyle görünmüyordu."

"Bittiğine sevindim."

Başını sallıyor, peçetesiyle ağzını siliyor. "Lowell normalde sonuçların gelmesinin ve doktorların ifadelerini hâkime göndermesinin dört hafta kadar sürebileceğini söyledi. Böyle tatillerde bu süre daha da uzayabilir."

Hayal kırıklığım ve sabırsızlığım kemiriyor. Hayatı söz olduğunda bunun onun için ne kadar kötü olduğunu hayal edebiliyorum. kolunu ovuyorum. "İşleri bu kadar uzatmaları çok acımasızca." Suçluluk duygusu üzerime çöküyor. "Stresini artırdığım için özür dilerim Oliver. Biliyorum."

"Hayır." Elimi sıktı. "Beni strese , Ella. Seni özlüyorum ama biz iyiyiz. Nasıl hissettiğine benden daha fazla engel olamazsın. Yas tutuyorsun ve her şey karmakarışık. Acele etmeden bir şeyler . Suçlu hissetmeni istemiyorum. Ve birlikte olduğumuzda bunun beni istediğin için olduğunu bilmek istiyorum, Alden'ı özlediğin için değil."

"Biliyorum. Ben de seni özledim." İç çekerek koltuğuma geri oturuyorum. "Bazen kendimi suçlu hissediyorum. Sadece aramızda olanlar yüzünden değil. Bunun mümkün olduğundan bile emin değilken, burada hayatımı yaşadığım, bir şeye devam ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Başıma iyi şeyler gelebildiği için, Alden burada olmadığı halde kendimi mutlu hissedebildiğim için suçluluk duyuyorum. Sana baktığımda onu gördüğüm ya da sesini duyduğum zamanlar olduğu için kendimi suçlu hissediyorum. Sadece bir saniyelik ve o olmanı istediğim için değil, bazen çok benzediğin için. Yüz ifadeleriniz ve mizahınız."

Sözlerim dudaklarını çatık kaşlara sürüklüyor. Öne doğru eğilerek iki elini de avuçlarıma içine alıyorum, sıkıca tutuyorum ve gözlerimin içine bakıyor. "Ama ben de seni görüyorum. Daha önce aramızda hiç böyle bir kıvılcım ya da bağ olmamıştı. Sen de farklısın Oliver. Değiştin ve ben senin eskiyle birlikte yeni yanlarına da bayılıyorum. Yanlış bir şey yapıp seni incitmemek için çok çabalıyorum ama neyin doğru olduğundan giderek daha fazla emin olamıyorum. Duygularının tek taraflı olmadığını bilmeni istiyorum. Sana karşı haklıyım ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum."

tutmaya çalışmama rağmen gözümde bir damla yaş süzülüyor. Harika, bir restoranda ağlıyorum. İkimizi de utandırıyor. "Şu anda en büyük korkum seni tamamen kaybetmek, bu yüzden lütfen senin için hissettiklerimden şüphe etme."

Oliver başparmağını yanağımda gözyaşımı siliyor. "Elimden geldiğince hiçbir yere gitmiyorum, Ella."

BÖLÜM 4

Sonraki hafta harika geçiyor. Tüm fotoğraf çekimlerimle o kadar meşgulüm ki her gece yorgun ve bir şekilde yatağa giriyorum.

Şimdiye kadar öğrenmem gereken derslerden biri de mutluluğun geçici olduğuydu. Bir şey her zaman onu yere sermek için bekliyor. Bu seferki bir sosyal medya paylaşımı.

Cumartesi günleri en yoğun günüm ve son müşterim ayrıldığında saat yediyi geçiyor. Sabahın erken saatlerinden beri arka arkaya aldığım sonra ayakta duracak halim kalmadı. Tori ve ben bu akşam kutlama için dışarı çıkacağız ve birkaç içki kulağa harika geliyor.

Planım eve gidip hızlı bir duş aldıktan sonra Tori'yle favori barlarımızdan birinde buluşmaktı ama ben kapıyı kilitletken onun stüdyoma girdiğini görünce şaşırdım.

"Hey, sekiz buçukta buluşacağımızı sanıyordum." Bana baktığında yüzüne bir kez bakınca bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Son birkaç saat içinde herhangi bir sosyal medya hesabınızı kontrol ettiniz mi?"

"Ne? Hayır, çalışıyordum." Telefonumu elime alıyorum ve gelen bildirimlerin sayısı midemi bulandırıyor. Yüzlerce kez etiketlenmişim - daha doğrusu iş hesaplarım etiketlenmiş-. Bu endişe verici bir manzara değil, ama tavırları bana bunun olumlu olmadığını söylüyor. "Ne oldu böyle?"

Tori bana telefonunu uzattı. Modern Motherhood'daki makale Poetic Kicks kullanıcı adıyla biri tarafından paylaşıldı.

dergiyi hedef alan bir açıklama ile. *Derginizin katilleri destekleme gibi bir alışkanlığı mı var? Ella ve kardeşi, birlikte olabilmek için nişanlısını öldürttü. Masum kadınlara bebeklerini onun ya da stüdyosunun yakınına götürmelerini tavsiye ettiğinize inanamıyorum.*

Gönderi, Oliver tutuklandıktan hemen sonra yayınlanan yerel haberin linkiyle sona eriyor. Ulusal çapta yayınlanacak kadar büyük bir haber değildi ve hikaye kısa sürede söndü, ancak bu konudaki paylaşım ve yorumların miktarına bakılırsa, şimdi dikkat çekiyor.

"Viral bir şey," diyor Tori.

Ben yorumlara göz gezdirirken onun sözleri ancak kayda geçiyor.

Aman Tanrım, bu doğru mu?

Onu öldürdüler mi? Bu çok vahşi!

Haberde kardeşinin tutuklandığı ama tutuklanmadığı yazıyor. Bilmiyorum.

Poetic Kicks Oliver ve benim bir fotoğrafımla cevap veriyor. Kolu bana sarılmış, ben de ona gülümsüyorum. Mutlu bir çift izlenimi veriyor. Bundan sonraki yorumlar hızla bana ve Modern Anneliğe karşı dönüyor. Dükkanımı ve dergilerini boykot etme çağrıları var.

Tori'ye telefonunu geri veriyorum ve kendi telefonumdaki başka bir platforma bakmaya geçiyorum. Birisi Oliver'ın sabıka fotoğrafını, ikimizin resmini ve dergideki benim yan yana koymuş. Üzerinde *Bebek Fotoğrafçısının Katil Olduğu Ortaya Çıktı* yazıyor.

Yorumlar beklediğiniz gibi.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum başımı sallayarak.

"Biliyorum. Özür dilerim. Kapıyı kilitle ve benimle gel," diye emretti Tori.

Midem dönüyor ve yemeğimi ait olduğu yerde tutmak için sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum. "Bu gece dışarı çıkacak kadar iyi hissetmiyorum. Eve gideceğim." Bunun ne kadar kötüye gideceğinden emin değilim. Çabucak ama bundan şüpheliyim. İnternet için çok ilgi çekici bir hikaye.

"Dışarı çıkmıyoruz."

Yorumlar arasında gezinirken dikkatim telefonumda, işlerin giderek daha da gitmesini izliyorum. Tori telefonu elimden . "Ella!" Gözleri öfkeyle parlıyor. "Dışarı çıkmıyoruz. Benim evime gidip Poetic Kicks'in kim olduğunu öğreneceğiz."

Doğru. Beynim karmakarışık. Bunun nasıl gidebileceğine dair korkunç olasılıklarla boğulmuş. Odaklanmam gerek. "Tamam, evet. Hadi gidelim."

Bunu bana kim yapmak ister ki?

Saatler sonra Tori'nin kanepesinde oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken paniğe kapılmamaya çalışarak internette geziniyordum. Tori'yle internet sapığı olduğu konusunda hep dalga geçmişimdir. Geçmişte ne zaman biriyle çıksa, onunla ilgili her şeyi takip ederdi. Yeteneklerine rağmen, bu seferki o kadar kolay değil.

Makalenin linkini kimin paylaştığının ne kadar önemli olduğundan emin değilim. Olan oldu. Şu anda daha çok ne yapacağımı -eğer bir şey yaparsam- bulmaya odaklanmış durumdayım. Birisi ona neler olduğunu anlattığında Oliver aradı ve "beni de kendisiyle birlikte aşağı çektiği" için özür diledi. Elbette bu onun suçu değil ama yine de kendini suçlu hissediyor.

Tam bir karmaşa.

Tori öfkesini yöneltecek bir yer buldu. Poetic Kicks'in kimliğini bulmaya kararlı. Şimdilik pek iyi gitmiyor. Tasarım ayakkabıların resimlerini ve okuduğum en kötü amatör şiirlerden bazılarını paylaşan anonim bir hesap. Garip bir kombinasyon.

"Bu kaltağın hesabını ilk gördüğümde elliden az takipçisi vardı. Şimdi doksan bini var. Ve tırmanıyor. Bunu kim yaptıysa, onun işine yaramış."

"Bir şişe şarap daha açıyorum," diyorum ayağa kalkarak. Gözlerini ekrandan ayırmadan, doldurmam için boş şarap bardağını bana uzatıyor.

Tori'nin elinde bir sürü biberon olması iyi bir şey. Kesinlikle onun stoklarını tüketiyorum. Kendime bir bardak dolduruyorum, yarısını içiyorum, yeniden dolduruyorum, sonra onunkini vermek için oturma odasına dönüyorum. Başım dönüyor ve bir an için gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum.

Ben ne yapacağım? Aşırı tepki verip dağılmamak için elimden geleni yapıyorum. İnsanlar her zaman çağrılır ve iptal edilir. Her şey unutulur. Bu da öyle olacak, değil mi?

Elim mıknatıslanmış gibi görünüyor çünkü telefonum hemen geri dönüyor. Yorumları okumak hiçbir işe yaramıyor ama kafamı çeviremiyorum. Bu da demek oluyor ki Modern Annelik'in cevabını paylaştıktan birkaç dakika sonra görüyorum.

"Modern Annelik Dergisi, okuyucularımızın bu ayki sayımızda yer alan fotoğrafçı hakkındaki endişelerinden haberdar olmuştur. Yazının konusuyla ilgili iddialardan haberdar değildik ve durumu düzeltmek için hızla harekete geçiyoruz. Tüm Aralık sayıları raflardan çekilecek ve makale sitemizden kaldırılacaktır. Modern Annelik hiçbir şekilde Ella's Fotoğraf Stüdyosunu desteklememektedir. Hatamızdan kaynaklanan her türlü sıkıntı için özür dileriz."

"Siktir!" Ayağa fırlayarak bağırdım.

Hata. Ben onların hatasıydım.

Tori'nin başı dönüyor. "Ne oldu?"

Telefonumu okuyabileceği şekilde yüzüne doğru itiyorum ve o da birkaç küfür savuruyor. "Korkaklar. Sen hiçbir şeyle suçlanmadın. Sadece kendi kışkırtıcılarını kolluyorlar."

Tori'nin baktığı sayfada Oliver ve benim birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız var. Artık her yerde var. İlk kez nereden geldiğini merak ediyorum. Üzerimizdeki kıyafetleri tanıyorum ve arka planda birkaç açık hava bistro masası var. Şehir merkezinde gittiğimiz et lokantasının yanındaki kafe. "Bu , Oliver'la geçen hafta yemeğe çıktığımızda çekildi. Kim çekmiş olabilir ki? Biri bizi takip mi ediyordu? Ve ne için? Beni sosyal medyaya sürüklemek için mi?"

Tori fotoğrafa bakar. "Bu hiç mantıklı değil." Başını sallıyor ve şarabını yudumluyor. "Hesabın kime ait olduğunu bulmak için bildiğim her şeyi denedim ama sürekli duvara tosluyorum. Kullanıcı adı başka hiçbir hesapla bağlantılı değil. Yüzünü hiç paylaşmıyor. Hayatıyla ilgili güncellemeleri sadece ayakkabılarının fotoğrafıyla birlikte boş ifadelerden oluşuyor." Kilitte bir anahtar sesi dikkatimi çekiyor ama Tori elini o yöne doğru çırpıyor. "Ben Paul."

Bu fotoğrafı kim çekmiş olabilir?

Ani bir farkındalıkla sarsıldım. "Et lokantası Breanna'nın çalıştığı restoranın karşısında yer alıyor. İçeri girerken onu gördüm. Bizi fark ettiğini sanmıyorum."

Tori gözlerini kırıştırıp bana bakıyor. "Oliver'ın eski sevgilisi mi? İkinizin hiç sorunu olmadı, değil mi?"

"Hayır, Oliver ve ben onunla karşılaşmıştık, hatırladın mı? Sana . Oliver'ın ona geri döndüğü ilk anıydı. Biraz üzgün görünüyordu ama ben bunun Oliver'ın durumundan kaynaklandığını düşündüm."

Tori hararetle yazıyor, sonra ekranı işaret ediyor. "Bu akşamki son gönderi buydu." Yüksek topuklu tasarım ayakkabılarıyla övünen ayakların fotoğrafının altında şu tavsiye yer alıyor. *"Bu tüyoları almak ister misiniz hanımlar? Seksi ayakkabılar ve at kuyruğu, işin püf noktası bu. Erkekler basit yaratıklardır. Güzel bir gece olacak."*

Tori bana bakıyor. "Belki striptizcidir diye düşünmüştüm ama sanırım bahşış söz konusu olduğunda aynı şey bir garson için de geçerli olabilir."

"Biz hosteslik yapıyordu."

"Her neyse." Tori ayağa fırladı ve seslendi, "Paul! Ayakkabılarını henüz çıkarma! Bir araca ihtiyacımız var!"

Paul tam bir asker, hakkını vereyim. Tori onu bu işe sürüklediğinde işten daha yeni çıkmıştı ve şimdi Breanna'nın şehir merkezinde çalıştığı restoranın yakınına park ediyor.

"O olsa bile yaptığını kabul etmesini mi bekliyorsunuz?" diye soruyor.

"Ona ihtiyacımız yok. Poetic Kicks'in hangi ayakkabıları giydiğini biliyoruz. Bu yeterli bir kanıt," diyor Tori.

"Sonra ne olacak?"

Tori'ye soruyor ama ben cevaplıyorum. "Sonra da kafasını koparırım."

Tori gülmekten kırılıyor ve bana gülümsüyor. Şimdi kafamız iyi ve heyecanlıyız.

Hepimiz arabadan indikten sonra Paul bana baktı. "Kendini tutuklatmak işleri daha da kötüleştirecek."

Haksız değil. "Biliyorum. Aptalca bir şey yapmayacağım." Bunu göreceğiz. Ağzına yumruk atmak o anda verilecek bir karar olabilir. Bu gece çalışmıyor bile olabilir.

Saat geç ve restoranın kapanmasına beş dakika var. İçeri girdiğimizde, üzerinde müdür etiketi olan bir adam içecek istasyonunun arkasından sesleniyor. "Mutfak kapalı millet, üzgünüz!"

"Breanna'yı arıyoruz. Bu gece çalışıyor mu?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum.

Dönüyor ve mutfaka doğru bağılıyor. "Breanna! Burada arkadaşların var!" Bize başıyla selam verdi. "Yemek odasında bekleyebilirsiniz."

"Teşekkür ."

Biz boş yemek odasına girer girmez Breanna başka bir kapıdan içeri giriyor. Görmeyi beklediği kişi biz değiliz ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. Ancak ilgi çekici olan gülümsemesi değil. Ayağındaki tasarım topuklular. İki atkuyruğu yapılmış saçlarından bahsetmiyorum bile.

Tori, "Güzel ayakkabılar, seni lanet olası sürük," diyor. Ses tonu, şimdiye kadar bunu yapanın Breanna olduğuna gerçekten inanmadığını gösteriyor.

Şaşkınlık Breanna'nın alnını kırııştırıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden?" . En çok bilmek istediğim şey bu. "Bunu neden gönderdin? Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Ne beklediğimden emin değilim. Çoğunlukla bir inkar, muhtemelen bir özür veya bunun viral olacağını bilmediğini iddia eden bir iddia.

Onun yerine dudaklarında acı bir sırıtiş beliriyor. "Muhtemelen sen de buna inanıyorsundur." Başını sallıyor ve "Bana hiçbir şey yapmadı" diye mırıldanıyor. Bana baktığında gözleri öfkeyle parlıyor. "Oliver bu gece nerede? Onu küçük tasmanla gezdirmiyor musun?"

"Sen neden ? Neden umursuyorsun ki?
Siz ikiniz neredeyse iki yıldır ayrısınız."

Onu bizim için çağıran müdür onunla konuşmak için kapıdan kafasını uzatıyor ama kadın ona zar zor bakıyor. "Mola verdim, John."

Adam gidiyor ve kadın alaycı bir ifadeyle bana dönüyor. "Senden ne kadar nefret ettiğim hakkında bir fikrin var mı? Adını duymak bile beni . Oliver'ın ağzından duymak zorunda kaldığım onca zaman. 'Ella bunu yapıyor,' ya da 'Ella bunu söyledi. Daha muhafazakar giyinmelisin. Ella göğüslerini göstermek zorunda değil.'"

Yerimde donup kaldım, söyledikleri karşısında şaşkına döndüm.

Parmağını bana doğru uzatıyor ve iyi ki masalar var. "Beni sevememesinin sebebi sensin. Ben denedim. Denedim. Oliver'ın istediği gibi olmaya çalıştım. Hatta bir keresinde onu kıskandırmaya bile çalıştım." Sözlerine hızlı, acımasız bir gülümseme eşlik ediyor. "Alden'ı yakaladım ve Oliver'ın önünde öptüm. Eminim Alden sana o öpücükten hiç bahsetmemiştir, değil mi?" Devam etmeden önce cevap vermem için bana zaman tanımıyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Ama sonra Oliver'ın ne yaptığını biliyor musun?"

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve yutkunuyor. "O güldü. İkisi de güldü. Umursamadı çünkü ben sen değildim. Sen ve Alden nişanlandığınızda, belki bunun işe yarayacağını, belki Oliver'ın senin seçiminin nihai olduğunu göreceğini düşündüm. Ama Alden yeterli değildi, değil mi? İkisini de kontrol altında tutman gerekiyordu."

Öfke ve alkolün etkisiyle bana söylediklerini özümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Tüm dünyaya Oliver'la birlikte kardeşini öldürmek için komplo kurduğumuzu söyledin çünkü benim bile bilmediğim bir şey yüzünden benden intikam almak istiyordun. Onun bu yıl neler yaşadığından haberin var mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İyi ki sen gelip onun hayatını ve yatağını ele geçirmişsin."

"Sen delisin."

"Gerçekten mi? Orada durup bana onu becermediğini mi söyleyeceksin?" Gerçek yüzümden okunuyor olmalı çünkü gülüyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Belki de bu kadar sürtük olmamalısın."

Kalbim kulaklarımda atıyor. Derin nefesler soğukkanlılığımı korumama ve sözlerimi tartmama yardımcı oluyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence Oliver senin içini gördü. Alden ve ben ikimiz de onun için iyi olduğunu düşündük ama o daha iyisini biliyordu. Sahte gülümseme saçmalığının altındaki kişiyi gördü. Alden *öldü*. Oliver bir daha asla eskisi gibi olamayacak kadar yaralandı ve hapse girmekle karşı karşıya. Bunu paylaştığında ne yaptığını biliyordun. Bunun sadece bana ve işime zarar vermeyeceğini biliyordun." Alay ederek başımı salladım. "Evet, Oliver'da senin numaran vardı, sürtük. Senin bir pislik olduğunu biliyordu. Çünkü sadece

En aşağılık insan bile kúçük kıskançlıklar yüzünden bu durumu daha da kötüleştirmeye çalışır. Acınacak haldesin."

Omuz silkiyor ve ben de yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yok etmek istiyorum. "Oliver'ı istedin. Onu aldın. En azından hapse girene kadar. Sanırım hepimiz kaybediyoruz."

Kendimi kontrol edemiyorum ve ona doğru hamle yapıyorum. Bunu nasıl bu kadar hafife alır? Hayatlarımızı göz göre göre mahvedip sonra da omuz silkmeye nasıl cüret eder?

İki güçlü kol beni sarıyor ve geri çekiyor. Paul'ün derin sesi boş yemek odasında yankılanıyor. "Anlıyorum. Ama onu başka zaman döv. şu anda senin hakkında şiddet içeren bir haberin yayılmasına ihtiyacın yok. Oliver'a da faydası olmaz."

"Hey! Hepinizin hemen gitmesi gerekiyor," diye emrediyor müdür odaya girerek. "Burada sorun istemiyorum."

"Gidiyoruz," diye güvence veriyor Paul. "Sadece paramızı geri almaya çalışıyorduk. Kasalarınıza dikkat edin. O bir hırsız."

Breanna'nın yüzündeki öfke inanılmazdı. "Hayır! Ben hiç..." Tori bileğimi tutuyor ve beni çekmesine izin veriyorum. Arkasına baktı Breanna yemek odasından çıkarken "şiirin berbat ve ayakkabıların çok çirkin. Kıskanç, yeteneksiz sürtük."

Caddeye çıkıyoruz ve soğukta bir buhar püskürterek söyleniyorum. "O kaltak, sanki biz gençken çıplak yüzmek için amını sergilemesini izlememişim gibi ahlaklı davranıyor. Muhtemelen lisemizde onu çıplak görmeyen kimse yoktu." Ben Paul'e dönerken Tori bir kahkaha attı. "Patronuna onun bir hırsız olduğunu söylemişsin."

Gölümsemesi dingin. "Sana işini kaybettirmeye çalıştığı için ihtiyatlı davrandım."

Başlangıçta Paul ile Tori hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Onunla ilgili ilk izlenimim biraz sıkıcı olduğu yönündeydi ama bu doğru değil. Sessiz ve içedönük biri ama komik de olabiliyor. Ve görünüşe göre, iyi bir sebep verilirse yaramazlık yapabiliyor. Onun sakinliği ve heyecanlı enerjisi birlikte çalışıyor. Ona iyi geliyor.

Keşke benim için neyin iyi olduğunu bilseydim.

BÖLÜM 5

Hafta ilerledikçe işler daha da kötüye gidiyor. İnsanlar yeni bir skandala geçene kadar beklemeyi umarak normal şekilde devam etmeye çalışıyorum ama halkın ilgisi giderek artıyor. Randevu iptalleri tsunamisi ve bir o kadarı da . İş telefonum randevu talepleri için sürekli çalmaktan, bana ne kadar boktan biri olduğumu söylemek isteyen insanların aramalarıyla aydınlanmaya başladı.

Perşembe sabahı stüdyomu açmaya gittiğimde, yaklaşık yirmi kadından oluşan bir grup ön tarafta toplanmıştı. Bu iyi bir şey olamaz.

Park etmek için arkaya yanaştım ve kendimi içeri attım. Ön camdan beni fark ediyorlar ve tabelalar havaya kaldırılıyor.

Ella's'ı boykot edin.

Bebekleri kurtarın.

Ahlaksız katil.

Sonuncusu beni güldürdü. Ahlaklı katil diye bir şey var mı?

Diğer tabelaların birçoğu Ahlak İçin Anneler'in adını ve logosunu taşıyor. Gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onların saçmalıklarına aşinayım. Striptiz kulüpleri ve seks oyuncakları satan mağazalar gibi yerleri hedef alıyorlar, ama aynı zamanda erotizm satan kitapçıları, doğum kontrol hapı dağıtan kadın kliniklerini ve ahlaksız olduğunu düşündükleri filmleri gösteren sinema salonlarını da hedef aldıklarını gördüm. Onlar bir grup

ama kolay kolay pes etmezler ve yollarına devam ederler.

-Ve her zaman medyanın ilgisini çekerler.

İleri geri yürüyorlar, slogan atmaya başlıyorlar. Tam olarak ne dediklerini anlayamıyorum ama zinacı ve katil kelimelerini yakalıyorum. Acaba hangisini daha kötü buluyorlar?

O deliller dışarıdayken kapımın kilidini açmayacağım. Ne yapabileceklerinden emin değilim ama polisi ve santral görevlisi bir memur göndereceğine söz veriyor.

Beklerken mesajlarımı kontrol ediyorum. Bugün için sadece iki müşterinin randevusu vardı ve öğleden sonrakini iptal etmek için bir mesaj var. Diğer her an gelebilir ama bebeğini protestocuların arasından geçirmek isteyeceğinden şüpheliyim. Ben kesinlikle istemezdim. İç çekerek müşteriye mesaj atıyorum ve onu dışarıdaki protestocular konusunda uyarıyorum. Bir dakika içinde, yeniden planlayacağına dair bir cevap aldım.

Nedense bundan şüpheliyim.

Bir memur ön kapıya vuruyor ve ben de onu içeri almak için kilidi açıyorum. "Aramak zorunda kaldığım için üzgünüm ama başka ne yapacağımı bilemedim. Onlar kapımı engellerken stüdyomu açamam."

Memur başını sallıyor ve kaşlarını büyüyen kalabalığa bakıyor. "Anlıyorum. Onları biraz geri çekebilir ve müşterilerinize dokunmamalarını sağlayabilirim, ancak protesto etme hakları var. Gitmelerini ya da kışlarına tekmeyi çok isterdim ama yasal olarak bu mümkün değil."

Beklediğim gibi. Zaten bugün koruyacak müşterim yok gibi görünüyor.

Yüz ifadesi sepatik. "Onlarla çok uğraştık. En iyisi onların gitmesini beklemek, böylece başka birini taciz etmeye devam edeceklerdir."

Eğer şiddete başvurlarsa ya da mala zarar vermeye başlarsa aramamı söyledi ve bana şans diledi.

Evet, şansa boğuluyorum.

Kalmam için bir sebep yok. Her şeyin sıkıca kilitlendiğini iki kez kontrol ettikten sonra arabama dönüyorum. Ne yapacağımdan emin değilim. Bir an için Stokes Brothers'a gidip

Oliver, ama sonunda eve döndüm ve günü kendime acıyarak geçirdim.

Hiç hoş değil.

Gece saat onu biraz geçe, koltuğumda uzanmış televizyona bakarken telefonum çalıyor ve stüdyomdaki alarmın devreye girdiğini haber veriyor.

Şaka yapıyor olmalısın. Şimdi de biri içeri mi giriyor? Bu pislikler benden ne istiyor?

Ayakkabılarımı ve montumu giyiyorum, öfke beni ileri itiyor ve arabama koşuyorum. polisleri tekrar arayıp neler olduğunu haber veriyorum. Stüdyomun önüne geldiğimde, iki ekip arabası ön tarafa park etmişti.

Stüdyomun ön camı kırıldı. Camlar kaldırımı kapladı. "Buna inanamıyorum!" Arabamdan inerek kimseye belli etmeden bağıriyorum.

Memurlardan biri "Sahibi siz misiniz?" diye sorar.

"Evet, ben Ella. Ahlak için Anneler protestocuları daha önce buradaydı ve-"

"Neler olup bittiğinin farkındayız. Biz içeride kimsenin olmadığından emin olurken siz burada kalın."

Başımı sallayarak ona anahtarımı veriyorum.

Dışarısı buz gibi ve paltomu daha sıkı . Yıldızlar berrak gökyüzüne yayılıyor ve Alden'la tam burada durduğumuz benzer bir geceyi hatırlıyorum. Ofis mobilyalarımı yeniden düzenlememe yardım etmek için gelmişti. sonra yemeğe çıkmış ve şöminenin önünde sevişmiştik. Başımı arkaya yatırıp yıldızları seyretmek için bir an duruyorum. Bu sadece bir yıl önceydi. Ben buraya nasıl geldim?

"Her şey yolunda," diyor memurlardan biri, beni hayallerimden çekip çıkararak. "İçeri girip eksik bir şey olup olmadığına bakabilirsiniz."

Diğer memur ben tepe ışıklarını yakana kadar el fenerini etrafta gezdiriyor. "Başka bir hasar görmüyorum. Görünüşe göre pencereden içeri bir parça briket atmışlar."

Binayı dikkatlice aradıktan sonra hiçbir şeyin çalınmadığına ikna oldum. "Bir şey almışa benzemiyorlar," diyorum onlara.

"Sigorta şirketiniz için bir rapor hazırlayacağız. Mümkün olan en kısa sürede burayı kapattırmak isteyeceksiniz."

Onlar gittikten sonra burada yalnız kalmak beni korkutuyor. Garajımda pencere için kullanabileceğim kontrplak var ama stüdyoyu şekilde, herkesin girebileceği bir yerde bırakmak istemiyorum.

Oliver'a kırık camın resmini gönderdim.

BEN

İşin var mı? Biraz yardıma ihtiyacım var.

Yaklaşık otuz saniye sonra telefonum onun aramasıyla aydınlandı.

"Ella!

İyi misin?" diye bağıyor, ben daha merhaba diyemeden.

Tamam biraz abartılı olabilir ama yaralanmadım. "Ben iyiyim. Pisliğin teki camımı bir parça demirle kırdı. yardım edersin diye umuyordum."

"Yola çıkıyorum. Orada yalnız mısınız?"

"Evet, polisler az önce gitti."

Nefesinin altında küfrediyor. "Orada durma. Beni caddenin aşağısındaki benzin istasyonunda bekle. Orası iyi aydınlatılmış. Arabanın kapılarını kilitle."

"Başka bir piç beni soysun diye gitmiyorum. Garajımda kontrplak var, oraya uğrayıp alabilirsin."

"İhtiyacım olanı buradan getirebilirim. Birkaç dakika içinde orada olurum."

On beş dakika kadar sonra ön tarafa yanaştığı için kıcını kaldırıyor olmalı. Alden'in kamyonetinden indiğinde kalbim duracak gibi oldu. Öldüğünden beri Stokes Brothers'ın arkasında park halindeydi. Birçok kez satmayı düşündüm ama motosikletini ya da Alden'in diğer eşyalarını gibi onu da bırakamadım.

Tepkim onun gözünden kaçmadı. "Üzgünüm, odunlar arabama sığmaz."

"Özür dileme. Sorun değil. Sadece ruhsatın süresinin dolup dolmadığından emin ." Bu bana yardıma geldiğin için teşekkür etmekten çok daha iyi geliyor ama o kamyonundan indiğinde tek gördüğüm Alden'di.

Yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Olay olduğunda burada mıydın?"

"Hayır, alarm çaldı. Alarm çaldığında telefonuma bildirim geliyor."

Geri çekildi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Beni aramalıydın, buraya tek başına gelmemeliydin."

"Önce polisleri aradım. İçeri tek girmedim." Artık yalnız olmadığım için kalbim sakinleşmeye başlıyor. Ona bir kez daha sarılıyorum ve yüzümü boynuna gömüp onu içime çekiyorum. Dükkânın o zengin, koyu kokusu, tenindeki taze sabun kokusuyla birleşince tam bir rahatlık.

Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sorun yok. Tamir ettireceğiz. Sigorta pencereyi değiştirecek."

"Evet." Gerçekten boktan bir haftaydı, ona söylemek istediğim buydu. Ama söyleyemiyorum. Onunki çok daha ciddiye kendi sorunlarım hakkında sızlanamam. "Hadi başlayalım. Uzun bir gün oldu."

Pencereyi sabitlememiz uzun sürmedi. Oliver işini bitirirken ben de ön kapı için bir tabela yazdırdım.

"Tatil nedeniyle kapalı mı?" Oliver omzumun üzerinden bakarak soruyor.

"Şimdilik işe yarayacak. Hangi tarihte yeniden açmayı planladığımı belirtmiyorum. Bu, tüm bunların ne zaman sona ereceğine bağlı. Aralık ve Ocak aylarının geri kalanı için online randevu formunu çoktan kapattım."

Gözlerini kırıştırıyor ve kaşları çatılıyor. "Neler oluyor? Bana sadece birkaç randevu iptali ve birkaç kaba telefon görüşmesi olduğunu söylemiştin."

"Bütün hafta daha da kötüleşti. Müşterilerim ya iptal ediyor ya da gelmiyor. Şimdi de Ahlak için Anneler delileri protesto için geldiler. İnsanlardan, isteseler bile bebeklerini buraya getirmelerini isteyemem. Güvenli olmayabilir. Zaman tanımalıyım, bu gösterinin geçmesine izin vermeliyim. Zaten tatiller de iyi bir bahane."

"Özür dilerim, Ella."

Omuz silkerek tabelayı ön kapıya yapıştırdım. "Şu anda yapabileceğimi bildiğim tek şey bu. Herhangi bir sorun yaşadınız mı? Telefon görüşmeleri?"

"Çocuklar bana bundan bahsetmedi. Aslında kapanmayacağımızdan ve randevularının hala geçerli olduğundan emin olmak isteyen müdavimlerimizden telefonlar aldık."

Muhtemelen bu durumda kadın ve erkek arasındaki fark üzerine söylenecek bir şeyler vardır. Viral gönderide ikimiz de aynı şekilde suçlanıyoruz.

Bazen anne ve bebek fotoğraflarına erkekler de dahil olsa da, çoğunlukla kadınlara hitap ediyorum. Müşterilerim, bebeklerine zarar verebilecek, katil, kızıl saçlı bir fahişe olduğumdan endişeleniyor. Stokes Brothers'ın müşterilerinin çoğunluğu erkek ve ne yapmış olabileceği umurlarında bile değil. Çocuklara yönelik bir hizmet sunsalardı farklı olur muydu? Belki.

Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum. Stokes Brothers'ın zarar görmemesine sevindim. Yakında elime geçecek tek gelir bu olabilir.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Eve gideceğim ve önümüzdeki altı hafta boyunca ne yapmam gerektiğini düşüneceğim."

Oliver bana baktı. "Hayır, benimle eve geliyorsun. Ya bu delillerden biri ev adresini araştırdıysa? Bunu yapmak zor değil."

"İşimi mahvetmek istiyorlar. Kapandı. Görev tamamlandı. Beni eve kadar takip etmelerinden endişe etmiyorum."

"Evet, . Ya benimle gelirsin ya da ben seninle eve giderim."

Onunla tartıştığımı ya da bir an bile tereddüt ettiğimi söylemek isterdim ama bu doğru değil. Çok yorgunum. Uykunun yardımcı olmadığı türden bir yorgunluk. Bu gece düşüncelerimle baş başa kalma fikri korkunç. "Senin evinde kalacağız," diye kabul ediyorum. "Muhtemelen sen de korumasız bırakmamalısın, sadece güvende olmak için. Önce benimkine uğramam gerek."

"Seni takip edeceğim."

Oliver birkaç saat önce dükkânın üstündeki dairesine döndüğümüzden beri oldukça sessiz. İkimizin de keyfi yerinde değil. Film izlemeye çalışıyoruz ama ben odaklanamıyorum.

Yanımda oturmuş, dikkatini televizyon ekranına vermişken gözlerim sürekli ona takılıyor. Kirli sakallı çenesinin kıvrımı

özellikle ilginç. Ve dudakları. Belki de bu gece benim için yaptıklarından ya da beni güvende tutmak için bu kadar endişelenmesinden. Korkmuştum ve onu aradığımda birkaç dakika içinde oradaydı.

Her şey dağılıyor ve o tek parlak nokta gibi hissediyor.

Bacaklarından biri diğerinin üzerine oturmuş, baldır kasları açıkça belli oluyor. Şortu kalçalarını gizliyor ama göğsü çıplak ve parmaklarımı oradaki ince tüylerin arasında gezdirmeye dürtüsü çok güçlü. Bakışlarım yavaşça vücudunda geziniyor, ta ki gözlerinin içine bakana kadar.

Lanet . Yakalandım.

Aynı özlem ve açlık onun yüz ifadesinde de var. Eğilip aramızdaki boşluğu doldurmakta tereddüt etmiyor. Verdiği öpücük kavurucu ve kucağına tırmanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

O bunu istemiyor. Gerçekten istemiyor. Hâlâ bu kadar durumdayken olmaz. "Özür dilerim," diye nefes alıyorum, ayağa kalkıyorum. "Yatmak için hazırlanmalıyım."

Yatak odasına çekilirken yüzüm ateşle kızarıyor. Kanepede uyumakta ısrar etti, böylece yatağına alabilirim, onunla kanepeyi almaktan mutlu olacağımı tartışmaya çalışmama rağmen.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu gece ona karşı koymak neden bu kadar zor? Berbat bir gün, berbat bir hafta geçirdim ve aklımdaki son şey biriyle seks yapmak olmalı, ama bedenim aynı fikirde değil gibi görünüyor.

Kendime kızgın ve çok sinirli bir şekilde soyunup uzun bir tişört ve iç çamaşırı giyiyorum. Saçlarım topuzdan kurtulup omuzlarıma dökülüyor. Saç bağımı şifonyerinin üzerine koyarken Oliver arkamdan yaklaşıyor ve ensemdeki saçları süpürüyor. Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor.

Dudaklarının boynumu okşadığını hissedince gözlerim kapanıyor ve küçük bir mırıltı çıkıyor.

Sesi yumuşak. "Yüzündeki o ifade beni öldürüyor. Bana şu anda ne düşündüğünü söyle."

Gerçek dökülmeden önce dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor. "Bu şifonyerin üzerinde domalmayı ve becerilmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyorum."

Eli bacaklarımın arasına geliyor ve beni kavıyor. Çıkıntısını kıkımda hissedene kadar beni yavaşça kendine doğru çekiyor. "Gerçekten istediğin bu mu Ella? Çünkü bununla savaşmaktan yoruldum ve senin de yorulduğunu biliyorum."

"Evet," diye fısıldıyorum, kıkımı ona sürtüyorum. Bundan yoruldum. Neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda endişelenmekten yoruldum. Sahip olduğum her duyguyu sorgulamaktan yoruldum.

"O zaman külotunu çıkar ve ."

Verdiği emir tepeden tırnağa tüylerimi diken diken ediyor. Onları çıkarmamı izliyor, sonra ben arkamı dönmeden gömleğimin eteğini kavıyor. Yatağının üzerine fırlatıyor. Bakışları yavaşça bedenimden aşağı inerken arzuyla kararıyor.

Şifonyerinin üzerinde duran birkaç eşyayı yere itiyor. "Eğil ve uzak kenarı tut. Sakın bırakma."

Bu özelliğini yatak odasının kapısında ortaya koyan tatlı bir erkekten daha iyi bir kombinasyon olamaz. Geçen sefer, işleri başlatan bendim. Bu sefer kontrol onda.

Ben itaat ederken o da şortunu ve iç çamaşırını çıkarıyor. Boynumun arkasına sıcak, emici öpücükler kondurmak için üzerime eğildiğinde gözlerim istemsizce kapanıyor. Geçen hafta boyunca kaslarımda biriken tüm gerginlik gevşiyor. Göğüslerim serin, pürüzsüz yüzeye karşı ağrıyor. Ellerinin ve ağzının altında eriyorum ve o daha yeni başlamıştı.

Vücudunun ağırlığı ve sıcaklığı benimkini terk ediyor ve yerini parmak uçlarının boynumdan aşağı kaymasına bırakıyor. Parmak uçları omurgamdan kuyruk sokumuma kadar iniyor. "Sırtın çok seksi," diyor. "Bu gamzeler." Ağzını kıkımın üzerindeki iki çukurdan birine götürüyor ve dişlerini üzerinde gezdiriyor.

Oracıkta yanacağım.

Bir parmağını bacaklarımın arasına sokuyor ve klitorisimi yumuşakça ovuyor. Verdiği his bana hızla boşalacağımı söylüyor. Çok heyecanlıyım. "Bu kadar ıslanmana bayılıyorum," diyor, sesi hiç duymadığım kadar boğuk.

"Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım."

Kıkırdaması karanlık ve parmağı duruyor. Ben itiraz edemedim içime sokuyor ve mükemmel noktayı okşuyor. "Peki ya ben

Bunu yapmak mı?"

"Oh lanet olsun." Vücudum ateşler içinde yanıyor ama bu yeterli değil. "Lütfen." Bir parmağını daha içime sokuyor ve beni sınıra yaklaştırıyor. Sahip olabileceğim herhangi bir öz kontrol çoktan gitti. Tek düşünebildiğim çaresizce daha fazlasına ihtiyaç duyduğum. "Oh, lütfen," diye tekrarlıyorum.

"Ne için yalvarıyorsun, Ella?" Parmaklarını kaldırıyor ve siki bana doğru uzanıyor. "Bu mu?" Kalın başını açıklığıma sürüyor.

O ağrıyan boşluğu doldurmak için kıcıımı ona doğru ittiğimde biraz geri çekiliyor. "Evet!"

"Hepsi mi?" Sesindeki eğlence tonu çileden çıkarıcı. Arkamı dönsem, hınzır bir gülümseme göreceğimden eminim.

"Evet, lanet ."

Tek bir sert hamleyle sikini gömdüğünde son sözüm keskin bir çığlık olarak çıkıyor. Oh siktir. Kahretsin, kısıtıyor, yakıyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki tüm vücudum spazm geçiriyor gibi görünüyor. Bir inilti çıkarıyor, kalçalarımı tutuyor ve bana daha sert bastırıyor.

Üzerime eğildi ve kulak mememi ısırdı. "İyi olduğunu söyle Ella, çünkü seni iyi ve sert bir şekilde becereceğim."

Bedenim bunun için çığlık atıyor ve ona karşı kıvranıyorum. "Tanrım, evet, acele et."

Kelimeler kulağa küstahça ve küstahça geliyor, sabırsızlık dolu. Tam olarak seksi değil, ama ondan çıkan tek şey bir hırıltı. Kalçalarımı, vücudumla şifonyerin ahşap kenarı arasına bir yastık sokacak kadar geriye itiyor. Aletin aniden geri çekilmesi canımı yakıyor ve dişlerimin arasından hızlı bir nefes almama neden oluyor.

Keskin bir çatırtının ardından kış yoğun bir yanık oluştu. "Ellerini koyduğum yere geri götür," diye emrediyor ve diğer yanağıma da eşit bir yanık veriyor.

"Becer beni o zaman!" Birbirimize karşı hiç bu kadar kısa olmamıştık ama bu ateşli. Şifonyerin kenarını tuttum.

Elini saçlarıma doluyor ve başımı yukarı çekiyor. "Delirdin mi, Ella, hmm? Siktiğimin kulübüne katıl." Nefesi yine kulağımda. "Sana ikimizin de ihtiyacı olan şeyi vereceğim, ama dur diye bağır."

Sözleri beni daha da sinirlendiriyor. Sanki bir meydan okuma gibi. "Bunu kaldırabilirim."

Saçlarımı bırakıyor, belimi kavırıyor ve sikini içime sokuyor. Anında geri çekiliyor, biraz daha sert sokuyor ve çığlık atmama neden oluyor. Çok iyi hissettiriyor. Sert, sabit itişler kafamdaki her düşünceyi çalmadan önce aldığım tek ısınma bu.

Hayal kırıklığını ve öfkesini hissedebiliyorum. Onun cezalandırıcı hızına ayak uydurarak eşit bir güçle ona geri çarparken benimkiyle savaşıyor. Bana eğilmemi söylediğinden beri dönüp duran orgazm hızla geliyor ve sertleşiyor. Çığlığım odanın içinde yankılanıyor. Tek bir vuruşu bile kaçırmıyor. Bir diğerinin çok geçmeden geleceğini şimdiden söyleyebilirim. Vücudumdaki her sinir yanıyor, seğiriyor, tekrar yanmaya hazır.

Ona tekrar bakmak için bedenimi kaydırıyorum. Saçları şakaklarında nemli, kafatasına doğru düzleşmiş. Yüz ifadesi yoğun ve odaklanmış. Alev alev yanan gözleri bir saniyeliğine benimkilerin üzerinden geçiyor. "Sana o ellerini nerede tutmanı söylemiştim?"

Onu bu kadar tutkulu ve vahşi görmek ikinci orgazmı hızlandırmaya yetmediyse, bir sonraki hamlesi yetti. Ellerimi tutuyor ve sırtımın alt kısmına sabitliyor. İlk tepkim onları kurtarmaya çalışmak oluyor ama kolumu sallamak hiçbir işe yaramıyor. O güçlü biri.

İçimden bir öfke sesi kaçıyor. İkimiz de kontrolümüzü kaybediyoruz. Benim öfkem ona değil, onunki de bana yönelik ama ikimiz de çok şey yaşadık. Bastırılmış pek çok duyguyu geride tuttuk. Eğildik ve büküldük. Bir şeylerin kırılması gerekiyordu.

Beynimde çırpınan öfke ve hayal kırıklığının her zerresi, saf, dalgalı zevkten başka her şeyi gömen orgazm tarafından boğuluyor. duyuyorum ama içinde deşifre edilebilir kelimeler yok.

Ellerim aniden serbest kalıyor ve parmaklarım kalçalarım gömülüyor. Sikini içime gömüp hareketsiz kaldığında çıkardığı ses kısa ama keskin.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca, odadaki tek ses ağır nefes alış verişlerimizdi. Sonunda içimden çıktı ve ben ayağa kalktım. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi şaşırmış durumdayım. Adam beni fena sikmişti.

Bir dakikaya ihtiyacım var. Ayrıca tuvalete gitmem gerekiyor, bu da kendime zaman ayırmak için harika bir bahane.

Hızlı bir temizlikten sonra, genelde yaptığım gibi kendi kafamın içine girmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu sefer kendimi suçlu hissetmeyeceğim. ihtiyacımız vardı. Bu basitti.

Çırılçıplak dışarı çıktığımda, Oliver ben iç çamaşırimi ve tişörtümü giyerken beni izliyor. O zaten bir çift şort giymişti.

Neden bu kadar ağır hissettirmek zorunda? Bu kadar garip?

Pişman bekliyor. Ona yaklaştığımda dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Koyu renk gözleri parlıyor. Ona yaklaştığımda beni kollarına çekiyor. "Ella." Sesindeki duygu ağlamak istememe neden oluyor.

"Yatağı benimle paylaşır mısın?" Omzuna karşı mırıldanıyorum.

Beni bırakıyor, çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyor. "İyi misin?"

hızlıca sallamam onu rahatlatmamış gibi görünüyor ama ışığı kapatıyor ve yatağına giriyoruz. Kolları beni sarıyor ve kendine çekiyor. Başım onun göğsünde yerini buluyor. Kalbinin atışı beni rahatlatıyor. Bütün hafta olduğundan daha sakin hissediyorum.

"Bu kadar sert olmak istememiştin," diyor parmaklarını omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Benden beklediği pişmanlık sesinde kalın bir şekilde yatıyor.

"Çok sevdim. Buna ihtiyacım vardı. Senin de vardı. Dünya bizim için yumuşak bir yer değil ve bence bazen buna karşı öfke duymamız gerekiyor." Parmaklarım göğüs kıllarında oynuyor. "Şahsen bunun Smash and Bash Rage Room'dan çok daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Göğsü bir kıkırdamayla titriyor. "Başka türlü bir parçalama odasıydı."

"İşte bir sonraki iş girişimimiz. Smash Room. Dünyaya kızgın mısınız? Gelin ve yastıklı bir odada beyninizi becerin."

Gülmeyi bıraktıktan sonra birkaç dakika sessizlik oldu, ta ki Oliver "Stüdyonda neler olduğunu neden bana söylemedin? Benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum ama senin yaşadıklarının yanında bu hiçbir şey. Endişelerine bir de bunu eklememe gerek yoktu."

"Hey." Yüz yüze yatana kadar yer değiştiriyor. "Bu işler böyle yürümüyor. Başından beri benim yanımdaydın. Ben de senin için burada olmak istiyorum. Her zaman başkalarını ön planda tutuyorsun ama sen de önemlisin. Bu hafta başına gelenler adil değildi ve korkunçtu."

Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. "Her şeyimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Sevdiğim ve değer verdiğim şeyler birbiri ardına hayatımdan koparılıyormuş gibi."

"Özür dilerim, El."

Kendisinin benden çok daha kötü durumlarla karşı karşıya olduğunu belirtmiyor. Sorunu benim için çözmeye çalışmıyor ya da bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor. Sadece bana sıkıca sarılıyor. "Bu tamamen saçmalık. Bunu hak etmiyorsun. Özür dilerim."

"Sen hayatımdaki en iyi şeysin," diye itiraf ediyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bu en iyi şey ama..."

İç çekiyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Ama biz kendimize izin vermeyeceğiz."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor. "Eğer bu yanlışsa, yanlış hissettirmiyor."

"Senin hakkında hissettiklerim doğru olduğunu bildiğim tek şey." Sözleri içime ulaşıyor, göğsümü sıkıyor.

"Artık savaşmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum. İşleri daha karmaşık, daha kaotik hale getiriyoruz ama umurumda değil.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Bunu mu demek istiyorsun?" "Evet."

Öpücüğü tutkulu ve üzerimden bir yük kalkmış gibi rahatlıyorum. Savaşacak bir savaş daha azaldı. Bana baktığında yüzünde küçük bir gülümseme var. "Seni kazanan kışını tokatlamak oldu, değil mi?"

İçimden kıkırdamalar dökülüyor. "Evet, bu yüzden oldu. Beni anladın."

"Biliyordum!"

Yuvarlandım ve o beni kaşıkladı. Çok iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

"Arkadaşlarımızın ne düşüneceğinden mi endişeleniyorsun? Tori? Çocuklar?" diye sorar.

"Tori ilk seks yaptığımız zamanı biliyor. Bunun iyi bir fikir ya da ikimiz için de sağlıklı olduğunu düşünmüyor. En azından şu anda değil. Ama

yargılamayacaktır. Çocuklar için mi endişeleniyorsun? Ya da savcılık görüştüğümüzü öğrenirse nasıl görüneceğinden? Özellikle de şu anda internette dolaşan suçlamalardan sonra."

Elini karnımın üzerinde gezdiriyor. "Beğenmiyorlarsa kıcımlı öpebilirler." İç çekişi isteksiz. "İlişkimizin kamuoyunda doğrulanması muhtemelen benim savunmama ya da senin iş sorunlarına yardımcı olmaz."

"Bu zaten kimseyi ilgilendirmez," diye onu temin ediyorum. "İşler yeterince kaotik zaten. İlişkimizin reklamını yapmak zorunda değiliz. Ama en kötüsünü , sana karşı suçlamalar düştüğünde ya da sen suçsuz bulunduğunda, hiçbir şeyi saklamak istemiyorum."

Kolları beni sıkıca sarıyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "İşlerin yolunda gideceğine dair öyle bir inancın var ki."

" zorundayım. Sen masumsun."

BÖLÜM 6

Aralık ayının geri kalanı Oliver ve ben boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçirirken geçiyor. Yani, onun boş zamanlarının çoğunu. Benim tüm zamanım boş. Noel'i de Şükran Günü'nde geçirdiğimiz gibi geçiriyoruz, ancak bu kez öpüşmekle yetinmiyoruz ve ertesi sabah yaban mersinli kreplerini alıyor. Yeni yıla Smith ve kocasıyla bir gecelik film maratonuyla giriyoruz. Nefesimizi kesen şeylere rağmen bulabildiğimiz bazı küçük mutluluklar buluyoruz.

Yılın ikinci günü ve çok şükür tatil bitti. Oliver işte ve ben de dükkana gitmeyi düşünüyorum ama yapacak pek bir şey yokken orada çok fazla zaman geçiriyorum. Ocak ayının sonuna kadar atölyemi yeniden açmaya çalışmayacağım, o zaman yeni tabelam da dahil olmak üzere yeniden markalaşma için her şeyi hazır hale getireceğim. Stüdyom kapandığından beri başka vandalizm olmadı ve protestocular da gelmeyi bıraktı.

Bu kadar boş zamana alışık değilim. Aklıma ertelediğim tıbbi randevularım olduğu geldi. Onları aradan çıkarmak için iyi bir zaman.

Diş temizliği ve pap smear yaptırma vaktim geldi de geçiyor. Bunları yaptırdıktan sonra Tori'yle öğle yemeğinde buluşana kadar evi temizlemeye çalışacağım. Dışlanmış ve katil olduğu varsayılan biri için sıkıcı bir hayat yaşıyorum.

Diş randevusu kolayca ayarlanıyor ama jinekoloğumu aradığımda beklemeye alınıyorum. Adımı söylediğimde bir hemşireye aktarılıyorum.

"Ella Booth?" diye soruyor, sonra da doğum tarihimi ve adresimi sıralıyor. "Evet, bu doğru." Harika. Adımı tanıdı mı? Tanıyor mu? beni görmeyi reddedecekler mi? "Yıllık muayenem için randevu almak istemiştım."

"Tamam, sadece birkaç soru soracağız ve size randevu vereceğiz. Doğum kontrol implantınız başka bir sağlayıcı tarafından çıkarıldı mı veya değiştirildi mi?"

Sorusu beni bir an için şaşırttı. Neden başka bir yere gideyim ki? Cevap veremedim ekliyor: "Yoksa ziyaretinizde değiştirecek miyiz?"

"Bunun zamanı geldi mi?" Üç yıl oldu mu? Muhtemelen geçmiştir. Olanlardan sonra, bunu hiç düşünmedim.

"Zamanı çoktan geçti. Süresi dolmuş olanın implante edilmiş olarak kalması tavsiye edilmez. Bazı sorunlara neden olabilir ve çıkarılmalarını zorlaştırabilir. Sizin için süresi doldu..." Karıştırılan kâğıtların sesi sessizliğini dolduruyor. "Dört aydan fazla oldu. Herhangi bir sorun yaşıyor musunuz? Ağır ya da düzensiz adetler?"

"İmplant adet dönemimi durdurdu."

"Yedek bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musunuz?" diye sorar.

Dehşet mideme bir tuğla gibi iniyor. Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyor. "Hayır, son kullanma tarihinin geçtiğini fark etmemiştim."

"Sorun değil. Gebelik testi yaptırmak isteyebilirsiniz, ama implantı değiştirmeden önce de bir test uygulayacağız. Önümüzdeki Çarşamba saat sekiz sizin için uygun mu?"

Gebelik testi. Hamilelik testi dedi.

"Hanımefendi?"

"Evet, üzgünüm, sorun değil, teşekkür ."

Telefonu kapattığımda midem bulanıyor. İmplantın süresi dört ay önce dolmuş. Oliver ve ben seks yapmadan çok önce.

Hayır, evren asla bu kadar acımasız olamaz. Yaşadığımız ve hala yaşamakta olduğumuz onca şeyden sonra olmaz. Regl olmadım çünkü mutlaka bir mühlet vardır. İmplant son kullanma tarihi geçmiş bir düğme gibi kapanmayacak. Hormonlar hala damlıyor, beni güvende tutuyor. Hâlâ çalışıyor. Öyle olmak zorunda.

Bu olasılığın kafamın üzerinde asılı kalmasına dayanamıyorum ve içime yerleşen inkâr duygusuna rağmen anahtarlarımı kaptığım gibi eczaneye koşuyorum. Seçtiğim kutuda üç test var. Hepsinde negatif çıkınca her şeyin yolunda olduğunu anlayacağım. İmplantı değiştireceğim ve bir daha asla unutmayacağımdan emin olacağım.

Eve döndüğümde hala sabahın erken saatleriydi. Test, günün ilk idrarını kullanmanızı öneriyor ama bunun için çok geç ve yarına kadar beklememin imkanı yok. İki tane alacağım ve negatif çıktıklarında diğerini her ihtimale karşı yarın ilk iş için saklayacağım.

Belki sinirden ya da çoktan gitmiş olmamdan ve içecek bir şey olmamdan, ama işeyemiyorum. Lanet olsun. Testi bir kenara bırakıp bir bardak su içerken kafam garip bir sisin içindeymiş gibi hissediyorum. Kendimden geçmiş hissediyorum.

Sorun değil. Negatif bir test sonucu gördüğümde kendime . Yirmi dakika boyunca mutfağı temizlemekle meşgul oluyorum, sonunda dürtüyü hissedene kadar daha fazla su içmek için duruyorum.

Başka bir testin paketini açarken Oliver aradı. Cevap vermemek bir seçenek değil, yoksa endişelenir ve beni kontrol etmek ister. Bunun için yalnız kalmalıyım.

"Hey," diyorum, normal görünmeye çalışarak.

"Merhaba güzelim. Bugün ne yapıyorsun?"

"Pek bir şey yok. Daha sonra Tori ile buluşacağım. Ve evi temizleyeceğim. Kışın bahar temizliği yapıyorum, haha!" Tamam, gülüşüm delice geldi. Ve yüksek sesle. Sesini alçalt Ella.

"İyi misin?" sorar. "Bir şey mi oldu?"

Bu sefer kendimi kontrol ediyorum ve normal bir kıkırdama çıkarıyorum. "Hayır, özür , kulak zarını patlatmak istememiştim. Ben iyiyim, sadece kafeini biraz fazla kaçırdım. Muhtemelen bir şeyler yemeliyim."

"Keyfinin yerinde olduğunu duymak güzel." Seni zavallı kandırılmış adam, kaybediyorum. "Avukatım aradı ve bu öğleden sonra benimle görüşmek istiyor. Buraya geliyor. Ne hakkında olduğunu söylemedi ama eğer gelebilirsen..."

"Tabii ki. kaçta?"

"Öğlen."

"Görüşürüz o zaman." Telefonu kapattığımızda mesanem patlamak üzereydi. Bu sefer testlere girmekte bir sorunum yok. Onlar

beş dakikamı alıyor. Kapana kısılmış bir kaplan gibi evde volta atarken kendimle muhakeme ederek geçirdiğim beş dakika. Yıllardır adet görmedim. Doğum kontrol hapının etkisi geçseydi, o zaman mutlaka regl olurdum. Bastırılmış regl döneminden hamile kalmaya öylece geçemezsin. Aptalca davranıyorum. Bu testleri çöp kutuma gömeceğimden eminim, böylece kimse ne kadar saçma olduğumu bilmeyecek.

Telefonumdaki zamanlayıcı bip sesi çıkararak beş dakikanın dolduğunu söylüyor. İki artı işareti tezgahı bana bakıyor.

Aptalca değil. Saçma değil.

Mahvoldum, işte ben buyum. Tamamen .

Sonraki birkaç saat bir kitabın sayfaları gibi akıp gidiyor. Hiç gözyaşı yok. Belki de yapabileceğim kadar ağladım. Sadece korku ve utanç var. Ölen nişanlımın ikiz kardeşinden hamileyim. Onun ölümüyle suçlanıyor. Biri pembe dizi kanalını arasın.

Kendimi eski odamda pencere kenarında otururken buluyorum, kırık kafes yanımdaki duvara yaslanmış. "Bunun için beni affetmeyeceksin, Den." Parmaklarımla tahtanın üzerinde iz bırakıyorum. "Senin olman gerekiyordu. Bu evi çocuklarımızı büyüttüğümüz, aşık olduğumuz mahallede için aldık."

Pencerenin mandalı sola doğru çevrilmiş ve ben de uzanıp hayatım boyunca durduğu yere doğru tıklıyorum. Pencerenin kilidini açmak beni daha iyi hissettiriyor. Sanki bir şeyleri doğru yapmışım gibi. Bu çok saçma ve muhtemelen akıllıca değil. Babam evi bize satmadan önce kafesi söktü ama onun yerine yapılan kafes işi ölçeklenebilir.

Belki bu oda odası olur.

Lanet olsun, bir bebeğim olacak.

Şu anda seçenekleri düşünmüyorum bile. Tutup tutmayacağımı. Oliver ve benim bir karışımımın içimde büyümesi gerçek dışı. Aynı DNA'yı paylaştıkları için Alden'in da bir parçası, ama bu muhtemelen sağlıklı bir düşünce değil.

Tek bildiğim bunu şimdilik kendime saklamam gerektiği. Zaten başı beladayken Oliver'a bu yükü yükleyemem. Ne yapacağıma karar verene kadar kimsenin bilmesini istemiyorum. Eğer karar verirsem, kimse bilmeyecek.

Kendimi çocukluk odamdan dışarı sürükleyerek, pozitif testleri tuvalet kağıdına sarıyorum, çöpe atıyorum, sonra çöp poşetini açık hava kutusuna götürüyorum. Kullanılmamış testleri çekmeceme koyuyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

TORI

Cedro'da öğle yemeği?

BEN

Öğlen Oliver'ın avukatıyla buluşmak için orada olmalıyım. Sonra mı?

TORI

Bana uyar. Oliver'ın yerinde buluşuruz.

Tamam, kendimi toparlayıp normal davranmalıyım.

Söylemesi yapmaktan daha kolay ama Stokes Brothers'ın otoparkına girdiğimde Oliver'a ve avukatın söyleyeceklerine odaklanmış durumdayım. Neden görüşmek istediğini söylemedi ama sanırım psikolojik test sonuçları ve yeterlilik kararıyla ilgili.

İçeri girdiğimde Milo beni selamlıyor ve ofise doğru başını sallıyor. "Az önce içeri girdiler. Oliver geri gelmemi söyledi."

"Teşekkürler."

Oliver masada oturuyor ve Lowell da onun karşısında oturmuş, bir evrak çantasını açıyor. Lowell bana bakıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Bu görüşmenin özel olmasını isteyebilirsiniz."

Bu hiç umut verici değil.

"Hayır," diyor Oliver. "Daha önce de söylediğim gibi, yaptığınız tüm güncellemeleri Ella ile de paylaşabilirsiniz."

"Sen bilirsin." Çantasından birkaç sayfa kâğıt çıkardı. "Savcılık yeni kanıtlar elde etti ve burada lafı dolandırmayacağım Bay Stokes, durum hiç iyi görünmüyor."

Oliver'ın çenesi sertleşir. "Ne kanıtı?"

"Bildiğiniz gibi, Dean Warren ona on bin dolar ödediğinizi ve iş bittiğinde yirmi bin dolar daha vereceğinize söz verdiğinizi iddia ediyor."

"Yalan söylüyor," diye .

"Daha önce savunmamız buydu ama bu işlemler için bir açıklamaya ihtiyacımız var." Oliver'a bazı evraklar uzatır. "Soygundan iki gün önce Dean Warren'ın hesabına on bin dolar kripto para yatırılmış. Kripto para takma bir isimden gelmiş."

Oliver sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Yani herhangi biri olabilir," diyor.

"Pek çok insan kripto paraların takip edilemez olduğu izlenimine kapılıyor, ancak durum böyle değil. Kripto paralar bir banka hesabı kullanılarak satın alındı. Bu hesap Stokes Brothers adına kayıtlı."

Kalbim karnıma düşüyor. Bu doğru olamaz.

Oliver başını sallar. "Bu imkânsız. Son iki yıldaki kayıtlarımızı ve hesaplarımızı inceledim. Ticari hesabımızdan on bin dolarlık gizemli bir ödeme yapıldığını fark ederdim."

"Üçüncü sayfaya bakarsanız, ana işletme hesabınızdan değil, ek bir tasarruf hesabından geldiğini göreceksiniz. Hesap sahibi Stokes Brothers olarak açılmış ancak *yedek fon* olarak etiketlenmiş. Küçük nakit ya da vergi ödemelerini bir kenara ayırmak için böyle bir ek hesaba sahip olmak olağan dışı bir durum değildir. Sorun şu ki, para sadece Stokes hesabından gelmedi, aynı zamanda söz konusu hesapta şu anda yirmi bin dolarlık bir bakiye var. Yedek para hesabına dair herhangi bir hatıranız var mı?"

"Hayır." Oliver kâğıda bakar, belki bir şeyler değişecekmiş gibi. "Hatırlamıyorum."

"Savcılığın elinde sizin telefonunuzdan Dean Warren'ın telefonuna yapılan iki aramayı gösteren telefon kayıtları da var. Biri olaydan iki hafta önce yapılmış. Diğeri ise bir saat önce. Adli tıp kurtarılan telefonunuzdan bir şey bulamadı ama kayıtlar mevcut. Dean Warren'la irtibata geçmiş olmanız için herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?"

"İkisini de tanımıyorum. Onlarla daha önce tanıştığımı sanmıyorum. Ama hatırlayamıyorum."

Lowell ellerini çenesinin altında birleştirerek Oliver'ı işaret etti. "Bu kanıt için elimizde güçlü bir karşı kanıt yok. Şu ana kadar ellerinde sadece Dean'in onu işe aldığınıza dair iddiası vardı. Şimdi bu, Stokes Brothers'da finansal erişimi olan birinin

Dean'e gönderilen kripto para miktarı, daha sonra ödeme sözü verildiğini iddia ettiği söz konusu hesapta tam olarak bırakılmıştır. Bu da onun hikayesini doğrulamaktadır."

Zihnim koşturuyor. "Başka bir açıklaması olmalı! Kripto paraların şaibeli olduğunu herkes bilir. Belki Dean Stokes Kardeşler'e gibi görünen bir hesap açmış ya da hesaplarını bir şekilde ele geçirmiştir. Oliver onun yaptığını öğrendiyse, aralarındaki aramaların nedeni bu olabilir." Ben bile mantıklı gelmiyor. Warren'ların hiçbirisi, herhangi bir şeyi hacklemek şöyle dursun, bir telefon numarasını ezberleyecek kadar zeki görünmüyor.

Lowell Oliver'a bakar. "Mahkemeye gitmek dışında başka seçenekleri de tartışmaya başlamamız gerektiğine inanıyorum."

"Savunmasını almasını mı istiyorsun?" Ben haykırıyorum. "Açıklamayı bilmememiz, bir açıklama olmadığı anlamına gelmez! Vazgeçmek mi istiyorsun?"

Oliver, Lowell'ın gözlerinin içine bakar. "Bunu ben yapmadım."

"İkna etmeniz gereken kişi ben değilim, Bay Stokes. Ne olduğu önemli değil, neyi kanıtlayabileceğimiz önemli. Mahkemeye çıkmayı seçerseniz, beraat etmeniz için elimden geleni yapacağım, ancak sizi uyarmak zorundayım ki bu noktada olasılıklar pek iyi görünmüyor."

Oliver yutkunur ve elini saçlarında gezdirir. "Yeterlilik önergesi ne olacak?"

"Henüz bu konuda bir karar almadık ama umutlu değilim. Bu her zaman uzak bir ihtimaldi. İletişim kurabiliyor, savunmanıza yardımcı olabiliyor, size sorulan soruları anlayabiliyorsunuz. Adli psikiyatrist bir şey fark etmediği sürece, bunun bizim sonuçlanacağından şüpheliyim."

Oliver uzun bir süre kâğıtlara bakar. "Savunmayı tartışmadan önce bu sonuçları beklemek istiyorum."

Lowell pek memnun görünmüyor ama başını sallıyor. "Pekâlâ. Dava aleyhinize ne kadar güçlenirse, iyi bir savunma bir yana, bir savunma teklif edilme olasılığının o kadar azalacağını anlamalısınız."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Daha iyi haberlerim olmadığı için üzgünüm." Lowell ayağa kalktı. "Yargıçtan yeterlilik konusunda haber alır almaz sizinle temasa geçeceğim."

"Teşekkür ."

Kapıyı kapatır ve Oliver kâğıtları bir çekmeceye . İki elini saçlarında gezdirir, sonra başını öne eğer, gözlerini sımsıkı yumar.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Oliver asla kardeşinin ölmesini istemezdi. "Oliver," diye başlıyorum usulca.

Sulu gözlerle bana bakıyor. "Ya ben ?" "Hayır."

"Hesaplarımızdan birinden geldi. Hatırlamıyorum, nasıl emin olabilirim?" Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Artık senin hakkında ne hissettiğimi biliyorum. İçim paramparça ve parçaları bir arada tutan tek şey sensin. Bana doğru yürüdüğünü gördüğümde, dünya arkanda sıraya giriyor. Her şeyi yoluna koyuyorsun, Ella. Ya o zaman seni sevseydim ve düğününü sabote etmek isteseydim?"

Masanın üzerinden uzanıp kollarını tutuyorum, o da başını tutuyor. "Dünyadaki herkesten daha çok sevdiğin ikiz kardeşini öldürerek mi? Hayır. Ne bulduklarını açıklayamam ama senin bir katil olmadığını biliyorum. Sakın pes etme. Umudunu kaybetme ve kendinden şüphe etme."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, arkasına yaslanıp gözlerini siliyor. "Hatırlamaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Geri gelen şeylerin işe yaramaz olması çok sinir bozucu. Okul servisinin bozulduğunu ve hepimizin yağmur altında eve yürüdüğümüzü hatırlayabiliyorum ama hayatımı kurtarabilecek bir şeyi hatırlayamıyorum."

Tori kapıya vurup kafasını içeri uzattı. "Hey, bölüyor muyum?"

Oliver ayağa kalkarak, "Hayır," dedi. "İşe geri dönmem gerek."

"Emin misin?" diye sordum. Onu bırakmak istemiyorum. "Kalabilirim ya da hep birlikte yemeğe gidebiliriz."

"Hayır." Masanın etrafından dolanıp bana sarılıyor, sonra Tori'ye de sarılıyor. "İhtiyacım olan şey çalışmak."

"Tamam. Seni sonra ararım."

Adam garaja geri döndüğünde Tori kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ne oldu?"

Benden kaçan kakhahanın içinde mizah yok. Nereden başlasam? Varlığımın sıradan bir günüydü. Hamileyim ve

Babam hapse bir adım daha yaklaştı. "Öğle yemeğinde anlatırım."

Biz ayrılırken Oliver bir bisikletin yanına çömelmiş. Onu görünce kalbim sızlıyor.

Tori götürürken ben de ona avukatın anlattığı her şeyi ve Oliver'ın itiraf pazarlığıyla ilgili tavsiyelerini aktarıyorum.

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Restorana oturduğumuzda, Tori ortak taco tabağımızın üzerinden bana bakıyor. "Ne yapacak?"

"Yeterlilik kararını bekliyor. Şu anda her şey buna bağlı gibi görünüyor ve Lowell kararın kendi lehine çıkacağını düşünmüyor."

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Kafam o kadar dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Tori'ye çöp kutuma gömdüğüm iki çubuktan bahsetmek için yanıp tutuşuyorum. Bunu yapmak için dilimin ucuna geliyor ve sonunda konuştuğunda ona gizlilik yemini ettiriyorum.

"Ella, hiç düşündün mü... Oliver Warren'ı işe aldı ve hatırlamıyor olabilir mi?"

O polisler kapıma geldiğinden beri kimse ondan şüphe etmedi. Arkadaşlarımızdan ya da ailemizden biri bile. İlk tepkim öfke olmak istiyor ama onu bastırıyorum. Yine de yüzümdeki parıltıyı görüyor olmalı çünkü arkasına yaslanıp sesini yumuşatıyor.

"Dinle, onun kimseye, özellikle de Alden'a zarar verebileceğini asla düşünmezdim ama çıkan şeyleri görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. Dean Warren'la konuştu. Onlara para göndermiş."

."

"Onun gönderdiğini bilmiyoruz. Sadece hesabın onun şirketine kayıtlı olduğunu biliyoruz."

Sözümü kesmeme aldırmadan devam ediyor: "Sonra Warren'lar Alden'ın girmemesi gereken bir dükkânı soyuyorlar. Arboretuma giderken limuzinde olmalıydı. Oliver'ın o spor arabayla gelmesi dışında."

"Bunu yaptı çünkü Alden hep bir araba sürmeyi hayal ederdi."

Tori başını sallıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Onun yaptığına inandığımı söylemiyorum. Ama başka biri olsaydı, onun suçlu olduğunu düşünürdük. Acaba kalplerimiz bizi gerçeğe karşı kör mü ediyor?"

"O başka biri değil."

"Hayır, o Oliver. Kardeşinin kızını isteyen bir çocuk. Belki de hiç durmadı. Ayrıca, bana bahsettiğin hesabın adı, yedek fonlar. *Yedek*."

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Belki de değil," diye iç geçiriyor ve arkasına yaslanıyor. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Konuşmaya çalıştığımda sesim çatlıyor ve tekrar denemeden önce içkimi yudumluyorum. "Tori, benim tarafımda olmana ihtiyacım var. Çok fazla şey var... çok fazla."

"Hey." Uzanıp elimi tuttu. "Ben her zaman senin yanıdayım. Her zaman arkanı kollayacağım ama bu sana gerçeği söylemek anlamına da geliyor. Onun yapmış olabileceğini düşünmek istemiyorum ama kendini bu olasılığa hazırlaman gerektiğini de düşünüyorum."

Elini sıktım. "Yapamam. Onun bu işte parmağı olduğunu bir an bile düşünemiyorum. Paranın ve aralarındaki telefon görüşmelerinin başka bir açıklaması olmalı. Oliver bir hatırlayabilse. Her gün daha fazla anısı geri geliyor ve bunun da olmasını umuyorum. Kardeşine zarar vermedi. O masum. Masum olmak zorunda. Çünkü alternatifi hayatta kalabileceğim bir şey değil. Eğer Alden'ı öldüren kişi oysa ve ben onunla ilgilendiysem, onunla yattıysam, ona aşık olduysam..." Midem bulanıyor, sertçe yutkunuyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır."

Tori bir an bana baktı. "Ona aşık mı oldun, Ella? Yoksa Alden'ın hâlâ yaşayan son parçasına mı tutunuyorsun?"

Bu soruyu bana ilk kez sormuyor. Cevabım dürüst ve bu beni utandırıyor. "Bilmiyorum. Her iki durumda da onu kaybetmek istemiyorum."

Önümüzdeki hafta Oliver'a hamileliğimi söylemek dilimin ucunda. Bir yanım bunu ondan saklamanın adil olmadığını haykırıyor. Ki bu doğru. Ne yapmak istediğimden emin olamadığım için ikimizin de iyiliği için bekletiyordum. Şimdi .

Doktorumun muayenehanesinin otoparkında arabamda oturmuş, evet, anne olacağımı doğrulayan ilk ultrason fotoğrafına bakıyorum. Hatta birkaç dakika önce küçük kalp atışlarını bile duydum.

On haftalık hamile.

Bu demek bu oldu ilk zaman biz yattık birlikte .
İnanılır gibi değil.

İtiraf etmeliyim ki sonlandırma fikrini düşündüm. Çocuk sahibi olmayı bu şekilde hayal etmemiştim. Evli ve istikrarlı olmam gerekiyordu. Planlanmış olması gerekiyordu. Alden'in olması gerekiyordu.

Bu düşünceyle birlikte suçluluk duygusu da üzerime çöküyor. Sanki ikisine de ihanet ediyordum gibi geliyor. Kardeşinden bir çocuk sahibi olarak Alden'a ve sahip olduklarımızı kutlamak yerine olabileceklerden yakınlık Oliver'a. O beni seviyor. Oğlumuzu ya da kızımızı da seveceğinden hiç şüphem yok.

Yakında ona söyleyeceğim.

O zaman Tori'ye de söyleyebileceğim ve hayatımdaki en önemli iki kişiden büyük bir sır saklıyordum gibi hissetmeyeceğim. Tori bir haftalığına bir yolcu gemisine gitti. Paul ona sürpriz yaptı ve gitmek için iyi bir zaman seçtiler.

Şehrimiz için kar fırtınası nöbeti ilan edildi ve kara yabancı olmasak da bu seferki birkaç gün boyunca her şeyi durdurabilir. Eve gitmeden önce gereken birkaç iş daha var. Neyse ki listemde market alışverişi yok çünkü şu anda mağazalar tımarhaneye dönmüş durumda, ancak benzin depomu doldurmam ve yol için biraz tuz bulmam gerekiyor.

Panik halindeki insanlar her benzin bidonunu doldururken benzin istasyonunda kısa bir bekleyiş oluyor. Sıramı aldıktan sonra arabama döndüğümde Oliver'dan cevapsız bir çağrı buluyorum.

Tekrar yola çıkarken onu geri aramak için ön panelimdeki ekrana dokunuyorum. "Hey! Hâlâ benimle karda kalmaya geliyor musun, seksi şey?" Alay ediyorum.

"Ella." Sesinin ağırlığı anında midemi . "Neyin var?"

"Lowell aradı. Haklıydı. Yeterlilik talebi reddedildi. Ya anlaşma yoluna gideceğim ya da mahkemeye çıkacağım."

Kenara çektim ve bir dolar dükkanının önüne park ettim. "Siktir. Özür dilerim." "Hepsi bu kadar değil. Savcı yeni kanıtlarla birlikte katibin ölümü için başka bir cinayet suçlaması." Devam ederken monoton konuşması endişe verici. "Ayrıca kefaletimi de iptal etmelerini istedi."

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum.

"Yargıç kabul ederse duruşmaya kadar hapse gireceğim anlamına geliyor."

"Bunu yapamazlar! Kefaleti ve halhalı çoktan kabul ettiler! Yarıçapını bir kez bile bozmadın!" Haykırıyorum, gözlerim doluyor.

"Lowell ek suçlamayla birlikte yargıcın kaçma riski taşıdığıma karar verebileceğini söyledi. İşlerimi yoluna koymamı söyledi. Yargıç kefaletimi iptal ederse, arama emri çıkaracaklar ve teslim olmam beklenecek ya da gelip beni alacaklar. Bu önümüzdeki birkaç gün içinde olabilir."

Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu çok hızlı. Her şey ilerliyor ve mahkemeye çıkmadan önce bir yıl olmasa bile aylarımız olmalıydı. Şimdi, o zamanı hapiste geçirebilir.

"Yoldayım," diyorum ona, gözyaşlarımı yüzümden silerek.

"Hayır, buraya gelmene gerek yok. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." "Oliver."

"Seni seviyorum, Ella. Sonum nereye varırsa varsın, bunu bilmeni istiyorum, tamam mı? Seni seviyorum."

Hıçkırıklar göğsümü titretiyor. "Ben de seni seviyorum. Bugün seni yalnız bırakmayacağım. Yola çıkıyorum."

Daha fazla tartışmıyor. Stokes Brothers'a giderken otomatik pilottaydım. Tek düşünebildiğim ona ulaşmak. Oraya vardığımda, Milo bana söylemeden önce bile orada olmadığını biliyordum.

"Çekip gitti. Kafasını toparlamak için bir gezintiye ihtiyacı olduğunu söyledi." Milo iç çekti. "Lowell'ın ne dediğini sana söyledi mi?"

Tekrar gözyaşlarına boğulmamak için elimden geleni başımı sallıyorum ve Milo bana sarılıyorum. "Burada bizimle bekle. Eminim hemen dönecek ve seni gördüğüne sevinecek."

Hemen geri gelmiyor. Milo, Smith ve ben beklerken saatler geçiyor. Sırayla telefonunu çaldırıyoruz ama hiç cevap vermiyor. Mesajlarımız görmezden geliniyor.

Akşam olup da ondan haber alamayınca korkuya kapılıyorum. Daha önce söylediği sözler kafamda yeni bir ağırlık kazanıyor. *Seni seviyorum. Nereye gidersem gideyim.*

Hapse girse bile demek istedi, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Smith yanıma oturdu. "Nasılsın?"

"Kendine zarar vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?" En büyük ortaya çıktı.

"Umarım değildir. Üzerinde takip bilekliği var. Eğer yakında ondan haber alamazsak, iyi olduğundan emin olmak için bir şekilde ona erişebilir miyiz?"

"Hayır," diyor Milo. "Onu izleyen polislerle temasa geçmeden olmaz ve kaçmış olabileceği konusunda kimseye haber vermeyeceğimizden eminiz. Zaten onu hapse atmakla tehdit ediyorlar."

"Kaçmadı. Kaçmazdı." *Nereye gidersem gideyim.*

Smith, "Eğer şehri terk etseydi ya da monitörü çıkarsaydı, polisler çoktan kıcımıza yapışmış olurdu," diyor.

Tüm telefonlarımız acil durum alarmıyla çalmaya başladı. Kar fırtınası nöbeti uyarıya yükseltildi. Fırtınanın yaklaştığını tamamen unutmuştum.

Milo bana "Kar başlamadan önce eve gitmelisin," diyor.

"Ne zaman döneceğini bilmem gerek." Bu gece benimle kalmasını planlamıştık ama evime mi gelecek yoksa buraya mı gelecek kim bilir.

Smith elini uzatır. "Bana telefonunu ver. Güvenlik uygulamasını yükleyebilir ve kameralar için uyarıları etkinleştirebilirim. Bir bildirim alırsın ve eve gelip gelmediğini görebilirsin."

Onu beklemeyi tercih ederdim ama haklılar. Yolda kalmadan önce hepimiz eve gitmeliyiz. "Tamam, teşekkürler."

Smith onu kuruyor ve bana ön ve arka kameraları nasıl kontrol edeceğimi gösteriyor. Milo dükkanın güvenli bir şekilde kilitlendiğini iki kez kontrol ediyor çünkü kar çok derinse yarın hiçbirimiz içeri giremeyebiliriz.

"Dikkatli sür," diyor Milo. "Kendini endişelendirmemeye çalış. Aklında çok şey var. Muhtemelen bir şeyleri çözmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

"Ondan haber alırsam arayacağım," diye söz veriyorum, hepimiz kendi yollarımıza gitmeden önce.

Eve dönerken trafik neredeyse yok denecek kadar az. Birkaç tuz kamyonu yanımdan geçip yolu açıyor. Belki evime park etmiştir diye nefesimi tutuyorum ama sokağıma döndüğümde bu umudum suya düşüyor. Garaj yolum hiç bu kadar boş görünmemiştir.

Hangi cehennemde o?

BÖLÜM 7

Ön kapımın açıldığını ve Oliver'ın adımı seslendiğini duyduğumda saat onu geçmişti. bir rahatlama kaplıyor. O daha kapıyı kapatmadan ben ayağa kalkıp antrede oluyorum.

"Oliver! Hangi cehennemdeydin? Ödümü kopardın!"

Yüzü endişeyle kaplı. "Özür dilerim. Düşünmem gerekiyordu." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Düşünemiyorum lan! Anılar geri gelmeye devam ediyor ama neye güvenebileceğimi bilmiyorum. Bazıları... hiç mantıklı gelmiyor, kutup ayısı dalışıyla ilgili olan gibi."

Neredeyse panik içinde. "Her yoluna girecek."

"Hayır! Hayır, olmayacak. Ne yaptığımı bilmezken mahkemede masumiyetimi kanıtlayamam. Hapse gireceğim. Siktir, belki de oraya aitimdir."

"Hayır, ! Hapishaneye ait değilsin."

"Bunu bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. Bilmem gerek Ella. Artık bu şekilde yaşayamam. The Stop Along'a gidiyorum. Benimle gelmene ihtiyacım var."

Bu öneri karşısında kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Stop Along hemen köşede, ama olaydan beri oraya gitmedim. İkimiz de gitmedik.

"Bunun sana yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

Çaresizce omuz silkiyor. "Bugün tek yaptığım bir yerden bir yere gidip anıları tetiklemeye çalışmak oldu. Ve işe yaradı da... sayılır. Bana gösterdiğin ya da yerlere geri döndüm. Hatırlayabiliyorum."

eski apartmanımın merdivenlerinde oturuyordum. Ağaç evin yanındaki dereye minnows yakalamaya çalıştığımı hatırlıyorum."

"Bu harika. Her şey geri geliyorsa, denemeye devam edeceğiz ve _."

"Anlamıyorsun!" diye . Nefesinin altında küfrediyor, sonra daha sakın bir tonda devam ediyor. "Mantıklı olmayan şeyler de hatırlıyorum. Sana dokunduğumu, seni öptüğümü hatırlıyorum... daha önce."

"bir kez öpüşmüştük. Belki-"

Bakışları benimkilere takılıyor. "Bu bir ortaokul öpücüğü değildi. Ağzındaki sikimin anısı da öyle. Yani, bu da daha önce olmadıysa..."

"Hayır, olmadı."

"Seninle ilgili anılarım gerçek olduğunu bildiklerim kadar canlı, ama gerçek olamazlar. Sanırım fanteziler gerçekle karışıyor ve yakında neyin gerçek olduğunu bilemeyeceğimden korkuyorum. Her gece rüyamda silah sesleri, kan ve birinin adımı haykırdığını görüyorum. Geri gelmeye çalıştığını biliyorum ve bilişsel terapistin söylediği bir şey..." Başını sallıyor. "Gerçeği bilmekten korktuğumu söyledi. Anılarla savaştığımı, onlardan kaçtığımı. Eğer bu doğruysa, kaçmayı bırakmanın tek yolu en kötüsüyle yüzleşmek. Her şey orada başladı. O gün ne olduğunu bilmem gerek. İki kişiyi öldürüp öldürmediğimi bilmem gerek." Tartışmak için ağzımı açtığımda yüzümü kapatıyor. "Senin de öyle. Benimle gelir misin?"

Onu reddetmemin imkanı yok. Belki de haklıdır ve anılarını saklayan barajı yıkan şey bu olacaktır. "Elbette yapacağım."

Milo'dan gelen bir mesaj telefonumu çingirdatıyor.

MILO

Hala Oliver'a ulaşamıyorum. Dükkanın yarın açılmasını mı istiyorsun?

"Milo arıyor. Yarın dükkânı açıp açmayacağımızı soruyor. Bu gece kar fırtınası var ve yarın daha fazla kar yağacağı tahmin ediliyor."

"Ona önümüzdeki birkaç gün kapalı kalmasını söyle. Her şey bitene kadar."

BEN

Oliver benimle birlikte. Az önce evime geldi. Evde kal ve güvende ol. Diğerlerine haber verir misin?

MILO

.

Ceketimi aldım. "Hadi gidelim."

Sokaklar bomboş ve bakkalın küçük otoparkında sadece bir araba duruyor. Egzoz borusundan yükselen ısı, soğuk havada duman gibi görünüyor. Üzerinde The Stop Along logosu bulunan kırmızı bir tezgâhtar yeleği giyen genç bir adam arabanın kapısını kapatıyor ve bizimle aynı anda ön girişe ulaşıyor.

"Üzgünüm, kapalıyız. Temizliği bitirirken arabamı ısıtmak için dışarı çıktım. İki sokak ötedeki benzin istasyonu bütün gece açık."

Çok geç kaldık. "Bir dakikalığına içeri girebilir miyiz?" diye sordum. "Bir şey almama gerek yok. O sadece..." Bu açıklaması kolay bir şey değil. "Bakın, bu uzun bir hikâye ama içeriye bakması gerekiyor. Çabuk olacağız."

Yüzündeki şüphe haklıydı. Genç ve bir yıl önce kendi işinde çalışan bir adamın öldüğü bir yerde geceleri tek başına çalışıyor. "Hayır, üzgünüm, yarın tekrar gelmeniz gerekecek."

Oliver bitirmesine izin vermez. Cam kapıyı çekip açıyor ve içeri giriyor. Hissettiğini bildiğim korku karşısında gösterdiği kararlılık takdire şayan. Aynı zamanda bizi tutuklatabilir.

"Özür dilerim. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız var, lütfen."

"Polisi arayacağım." Telefonunu çıkararak arabasına doğru geri çekilir.

Lanet olsun. Tutuklanmaktan endişe ediyorum elbette ama elimi kapı koluna koyup tereddüt etmeme neden olan şey bu değil.

Alden burada öldü. Tekrar gelmek istediğim bir yer değil. Öldüğü yeri süslemenin ne kadar yaygın bir uygulama olduğunu hiç anlamadım.

Sevdiğiniz birinin öldüğü yerde otoyol kenarında gördüğünüz gibi çiçekler ya da haçlar var. Herkesin yas tutma şekli kendine ama mezarlık çok daha huzurlu bir seçim gibi görünüyor. Burası sadece şiddet ve trajedi barındırıyor.

Pekala, bunu yapabilirim. Memurların gelmesi uzun sürmez. Muhtemelen sadece bir şansımız olacak. Oliver içeride ve bana ihtiyacı var. Dükkânın sıcaklığı üzerime çöküyor ve soğuk yüzümü karıncalandırıyor. Düzen tam olarak hatırladığım gibi değil, ama yakın.

Oliver ön koridorun ortasında, dışarı çıkarılmış büyük bir çöp tenekesinin yanında duruyor. Gözleri kasadan mağazanın arka tarafına doğru ilerlerken dikkatle inceliyor. Ortalık sessiz. Eski ses sisteminden her zaman çalan yerel radyo istasyonu kapatılmış. Dükkânı kapatan adam muhtemelen kulaklıklarının kalitesini o teneke sesli hoparlörlere tercih ediyor.

Alden'ın dinlerken öldüğü şey bu muydu? Düşük kaliteli kırkların pop müziği mi? Hastalıklı düşüncelerim elimde olmadan su yüzüne çıkıyor ve onu yerde kanlar içinde yatarken hayal etmeme neden oluyor.

Ölüyorum.

Dükkânın arka tarafından bir takırtı sesi gelir, ardından donduruculardan biri devreye girerken bir uğultu duyulur ve Oliver'ın kafası o yöne doğru sallanır.

"Bu daha önce yoktu," diye mırıldanıyor. "Farklıydı." "Evet, farklı bir noktadaydı."

Sessiz kalmak zor ama şu anda ona sorular yöneltmenin bir faydası olmayacak. Onun yerine, birkaç adım atıp etrafına bakmaya devam ederken yüzünü izliyorum. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor.

Göğsüm sıkışıyor, beklenti ve korku kaburgalarımın arasında savaşıyor. Bir şeyler oluyor.

Yavaş bir daire çizerek dönüyor, sonra bana bakıyor. "Ella," diye nefes nefese kalır. "Sanırım..."

Whap! Whap! Whap!

Sözleri kesilir ve elleri kulaklarına gider. Saf dehşet yüz hatlarını kaplıyor.

"Hey!" Whap! "Polisleri aradım!" Tezgâhtar dışarıdan sesleniyor, avucunu cam kapıya vuruyor. "Defol git!"

Oliver çömelir, elleri hâlâ kulaklarının üzerindedir ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaktadır. Gözleri irileşir, dükkânın içinde gezinir.

Ben bir adım atıp kapıları kilitlemek için küçük metal diski çevirirken tezgâhtar bana bakıyor. Artık bu işin içindeyiz. Oliver'a bir şey geri dönüyor ve ben bunun yarıda kesilmesine izin vermeyeceğim. Küfür ettikten sonra, memur beklemek için arabasına geri dönüyor.

vaktimiz yok.

"Oliver." Elimi onunkinin üzerine koyup yavaşça kulağından çektiğimde sarsılıyor.

"Silah sesleri! Ateş ediyor!" diye bağıyor.

"Hayır, katip cama vurdu. Kimse ateş etmiyor."

Hızlı, hırıltılı nefesler burun deliklerini genişletirken bakışları kirli mavi yer karolarına kilitleniyor. "Kan. Çok fazla kan var! Gözleri yanlışı bakıyor. Ona ulaşamıyorum! Yardıma ihtiyacım var!"

Pek mantıklı konuşmuyor ama işe yaradığı açık. Bu bir geri dönüş mü yoksa anı mı bilmiyorum ama soygunu hatırlıyor.

Kırmızı ve mavi ışıklar mağazanın duvarlarında birbirini kovalıyor. Kahretsin. Zamanımız tükeniyor.

Yanında diz çöktüm. "Ne hatırlıyorsun? Ne görüyorsun?" "geldiler."

Tavana bakıyor.

vızıldayan floresan ışıkları. "Radyoda çalan şarkıyla dalga geçtim." Bakışları ön kapıya kaydı. "Gülüyorduk ve sonra bana bir silah doğrultuldu. . Cüzdanlarımızı ve telefonlarımızı istediler. Şaka falan sanmıştım." Bana baktığında yüzünde umutsuzluk beliriyor. "Güldüm. Şaka olduğunu sanmıştım," diye hıçkırıyor.

"Tamam, . Eşyalarını onlara verdin."

Başını çılgınca sallıyor. "Hepimiz yaptık. Sırada kasaya geleceklerini düşünmüştüm ama bu adam dışarı çıktı ve bağırdı... bir şeyler." Başını sallayarak gözlerini kapattı. "Sonra her şey patladı. Her yer kan içindeydi. Ona ulaşamadım." Eli boğazını kavramak için yukarı kalkıyor ve yara izini kapatıyor. "Adını haykırıp duruyordum ama hiç ses çıkmıyordu."

Ön kapiya vurulunca ikimiz de sıçradık. "Polis geldi. Onlarla konuşacağım."

Ayağa kalkarken vücudu titriyor. Ben kapiya yaklaşıırken o olduğu yerde kalıyor.

Sawyer'ın bana baktığını görünce biraz rahatladım. En azından tanıdığımız biri, durumumuzu bilen biri. Yine de muhtemelen hapse girmemizi engellemeyecek.

Kapıyı açmaya çalışırken etrafına yağın kar saçlarına yapışıyor. "Ella? Neler oluyor? Kapıyı aç."

Oliver'a dönüp bakıyorum. Yere bakarken tezgâha öyle sıkı tutunmuş ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Kafasında her ne oluyorsa henüz bitmemiş.

"Ella!" Sawyer tersledi.

"Hayır. Beni dinle. Bir şey almayacağız ya da bir şeye zarar vermeyeceğiz. Oliver'ın burada olması gerekiyor. Hatırlamaya çalışmak ve olanlarla yüzleşmek için."

Sawyer önce Oliver'a, sonra bana bakıyor ve elini çenesine götürüyor. "Şimdi kapının kilidini aç. Bunun hakkında konuşabiliriz. Desteğim birazdan burada olacak ve eğer önce bunu çözemezsek bu iş iyi gitmeyecek. Beni içeri alın."

Oliver aniden başını kaldırır ve yüzü bembeyaz kesilir. "Biz . Onlar . Ben değildim. Ben değildim." Eğilip tezgâhın yanındaki çöp kutusuna kusuyor, tökezleyerek geriye doğru bir adım atıyor ve sertçe yere oturuyor. Şeker rafına sırtını yasladı ve bir an için bayılmış olabileceğini düşündüm.

"Oliver!" Ağlıyorum.

Sawyer küfreder ve kapiya vurur. "Aç şunu! Şimdi, Ella! Bırak yardım edeyim!"

Oliver bilincini kaybetmiyor ama bana bakmıyor ya da cevap vermiyor. Kafasının içinde bir yerlerde, hatırladığı her neyse onunla yüzleşmeye çalışıyor.

Artık ne yapacağımı bilemediğim için kapıyı açıyorum. Sawyer bana Oliver'ın yanına kadar eşlik ediyor.

"Özür dilerim. Onu korkutmak istememiştik," diyorum ve kapıda bekleyen görevliye başımla selam veriyorum. "Oliver'ın anıları bir süredir

geri döndü ve onları tetikleyip tetikleyemeyeceğimizi görmek için buraya gelmek istedi."

Oliver yere bakarken Sawyer kaşlarını çatar. "Çok kötü bir gece seçmişsin. Tepemizde kar fırtınası var."

"Biliyorum."

Oliver başını kaldırır ve etrafına bakınır.

"Ambulans çağırmamı ister misin?" Sawyer bana soruyor. "Yardıma ihtiyacı var mı?" Fiziksel olarak demek istemiyor. Onu hastaneye götürmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek. Olayları sindirmek için zamana ihtiyacı var.

"Hayır," diye yanıtlıyor Oliver benden önce, ayağa kalkarak.

Sawyer bana döndü. "Katiple işleri ben hallederim. Senin gitmen gerek. Şimdi. Çıkarın onu buradan."

"Teşekkür ," diye nefes alıyorum, tutuklanmayacağımız için rahatlamıştım. Tam olarak zorla girmedik ama eminim bizi en azından izinsiz girdiğimiz için tutuklayabilirlerdi.

Oliver kolunu tuttuğumda konuşmuyor, sadece beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor. "Özür dilerim," diyorum tezgâhtara, o da bana temkinli bir baş hareketiyle karşılık veriyor.

Yağan kar taneleri kalın bir perde oluşturur. Birkaç dakika içinde her yer karla kaplanacak. Evimin hemen köşesinde olduğumuza sevindim.

Arabaya binerken ona "Bu gece benimle kalacaksın," diyorum. Cevap vermiyor, sadece emniyet kemerini bağlıyor. Farlar kardan yansıyarak görmeyi zorlaştırıyor. Birkaç blok ötedeki evime dönerken yanımdan tek bir araba bile geçmiyor.

Garajıma park ettikten sonra Oliver'a bakıyorum. Gösterge paneline bakıyor ve dönüp bana baktığında yüz ifadesi tuhaf. Şaşkın.

"Hey, her şey yolunda. Her ne gördüysen ya da hatırladıysan, her şey yoluna girecek. İçeri girelim ve ısınalım. Sonra konuşmaya hazır olup olmadığına karar verebilirsin."

"Ben değildim. O ben değildim. Hatırlıyorum...

İnanamıyorum..." "Bunu biliyorum Oliver. Alden'a zarar verdiğini hiç düşünmemiştim."

"Anlamıyorsun. Tanrım, Ella!" Yüzümü tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "*Benim*. Oliver değil. Ben Den'im. Ben Alden'ım."

İfadesi o kadar korkunç ki, anlamam bir saniye sürdü.

"Bırak beni!" Sarsılarak uzaklaşıyorum ve kapının koluyla uğraşıyorum. Ayaklarım garaj zeminine çarptığında içimi öfke dolduruyor. "Bu hiç komik değil!" Arabamdan uzaklaşarak bağıriyorum. "Neden böyle bir şey söyledin?" Sesimdeki histeri beni korkutuyor.

Arabadan iniyor, ben geri çekilince adımlarını durduruyor ve avuçlarını kaldırıyor. "Özür dilerim. Dinle. Lütfen, sadece beni dinle. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama hatırlıyorum. Kim olduğumu hatırlıyorum. Senin kim olduğunu. Kim olduğumuzu ve-"

"Kapa şu lanet !" Çığlık atıyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra, bu benim sınırim. Sözleri her sokan eşek arıları gibi. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunu bana neden yapıyor?

Yutkunarak derin bir nefes alıyorum ve öfkemi kontrol etmek için savaşıyorum. Kafası karışmış. Hepsi bu. Soygunu yeniden yaşadığı için travma ve kafası karışık.

Umutsuzluk yüzünü bulutlandırıyor. Konuşmayı başardığımda sesim titriyor. "Alden öldü. Bunu bana bir daha asla söyleme."

"El," diye fısıldıyor, bana doğru bir adım atarak.

"Hayır." Başımı sallayışımın şiddetiyle boynum çatlıyor. Göğsüm o kadar dar ki nefes almak bile acıtıyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Kendimi evimin içine bıraktığımda midem çalkalanıyor. Soğuktan çok sıcağa geçtim. Oturma odası havasız ve çok küçük geliyor, sanki üzerime kapanıyor. Şapkamı ve çıkarıyorum. Oliver'ın başına gelenleri anksiyete krizi geçirdiğimi anlayacak kadar çok gördüm.

Mutfağım daha aydınlık ve daha açık. Daha az daraltıcı hissettiriyor. Buzdolabından bir şişe su alıp yudumluyorum, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye ve hızlı nefes alış verişlerimi yavaşlatmaya odaklanıyorum.

Ben iyiyim. Oliver beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu. Panik yapmam için bir sebep yok. Tabii ki üzücüydü ama bu doğru değil. için bir sebep yok. Peki neden hâlâ hissediyorum?

Çünkü umudun hınzır sesi asla pes etmiyor. Kafamın arkasında fısıldıyor, *ama ya olursa?*

Hayır.

Birbirlerinin *aynısıydılar*.

Hayır.

Aynı smokinleri giymişlerdi.

Hayır. Lanet olası hayır! Bu doğru değil. Olmadığını biliyorum ama yine de kendime kanıtlamam gerekiyor. Bazen umut bizi boğazımızdan tutar.

Oliver mutfağa girdi ama bana yaklaştı. İlk konuşma girişimim sadece bir gıcırta çıkıyor. Boğazımı temizleyerek tekrar deniyorum. "Alden'la üniversiteye gitmeden önce son kez görüştüğümüzde ona bittiği için üzgün olduğumu söyledim. O bitmediğini söyledi. Buna başka bir şey dedi. Neydi o?"

Bir duraklama. Sadece bizim bilebileceğimiz bir şey.

Bir parçam bir şans olduğunu düşünmüş olmalı, çünkü başını sallaması sanki içimdeki tüm yaşamı çekip alıyor ve hiç deneyimlemediğim bir ağırlık bırakıyor. Bana bir parça umut vermesi bile çok acımasızcaydı. Ne kadar aptalım? Böyle şeyler gerçekten olmaz.

"Bilmiyorum. Her şeyi hatırlamıyorum."

"Çünkü sen orada değildin. Çünkü sen Oliver'sın. Kafan karışık. Bunun farkındayım ve sana yardım etmek istiyorum ama bunu bana bir daha söyleyemezsin, anlıyor musun? Bunu kaldıramam."

Uzun bir süre sonra başını sallıyor. Sessiz bakışları çok yoğun ve yüzünde görebildiğim tek şey Alden. Aklıma girmiş. Bunu yapamam. Şimdi olmaz.

"Misafir odasında kalabilirsin, sabah konuşuruz." "Özür dilerim El," diye mırıldanıyor yanından geçip gittiğimde ve duymak beni daha da parçalıyor.

"Kızgın değilim ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Yatak odamın kapısı kapandığında ve içeride güvende olduğumda kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de kaçırıyorumdur. Ondan, sözlerinin acısından, bir şekilde tüm mantığı aşan o bir saniyelik saçma umuttan kaçırıyorum. Bütün bu lanet yıldan kaçırıyorum. Hayat bana oklarını fırlatmaya devam ediyor ve son gücüm de deliklerden akıp gidiyor.

Hayatıma etmeye çalıştım. Oliver'ın yanında olmak için elimden geleni yaptım ama bir insan ne kadarını kaldırabilir ki?

Kemiklerime kadar işleyen yorgunluk beni çökertiyor. Yatağa girmeden önce kıyafetlerimi değiştirecek enerjim bile yok ama önce perdelerimi açıyorum. Yorganı üzerime çekip, uyuyana kadar karın dansını izliyorum.

Ön kapımın kapanma sesi beni hatırlayamayacağım kadar hızlı kaybolan bir rüyadan uyandırıyor. Hemen yerini Oliver'ın dün gece söyledikleri alıyor. Öyle tepki verdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Anlaşılabilir bir şey ama o korkunç anları yeniden yaşamak için benim de onunla gitmemi istedi ve kafası karıştığında ben de ona kızdım.

Gidiyor mu? Sıcak yatağımdan kalkıp pencereye koştuğumda odam serinliyor. Alden'in kamyonetini buraya getirmişti ve kamyonet hâlâ garaj yolumda park halinde, yarısı en az on beş santim kara gömülmüş halde duruyordu. Onu göremiyorum ama kardaki ayak izleri sağa doğru uzanıyor. Nereye gidiyor? Biz konuşmadan önce tekrar ortadan kaybolamaz. Eğer hâlâ Alden olduğuna inanıyorsa, bu sefer mantıklı davranıp onu ikna edeceğim.

Arka pencereden bakmak için koridoru geçerken içimi bir ürperti kaplıyor. Ayak izleri avluya doğru uzanıyor ve ormanda kaybolmadan önce mavi paltosunun arkasını bir anlığına . Daha önce hafızasını tazelemek için ağaç eve geri döndüğünü söylemişti. Belki tekrar deniyordur.

Giyinmek için odama döndüğümde elektriklerin kesik olduğunu fark ettim. Bu buranın neden soğuk olduğunu açıklıyor. Uzun süre kesik kalmamalı. Oliver'ı bulduktan sonra ateş burayı ısıtmayı düşüneceğim.

Havaya karşı sımsıkı sarınıp dışarı çıktığımda rüzgar olmadığına . Arka bahçeden geçip ormana doğru yürürken nefesim hızla ısınıyor. Derin karda yürümek berbat ama o yolu açmış ve ben de onun bıraktığı ayak izlerine .

Hâlâ Oliver olmadığını düşünüyorsa ona ne diyeceğim? Birine kim olduğunu nasıl kanıtlarsın? Özellikle de bir ikize. İkizlerin parmak izleri aynı olmaz, değil mi? Sawyer muhtemelen Oliver'ın parmak izlerinin bir kopyasını alabilir.

Hayır, Alden hiç tutuklanmadı, hiç basılmadı ve Oliver'ınki de sadece son tutuklamadan. Bu işe yaramaz. Diş kayıtları? İkisi de aynı dişçiye gidiyor. Bu garip bir istek olur.

Ama iş o noktaya gelirse Oliver'a karışık olduğunu göstermenin bir yolu olabilir.

Bana da kanıtlayabilir. Alden'in öldüğünü ne kadar bilsem de, o inatçı, saçma çekiş hala aklımın bir köşesinde duruyor.

Çünkü aynılar.

Çünkü aynı şekilde giyinmişlerdi.

Ve kendime karşı dürüst olmak istersem, kişiliği Oliver'ın ya da Alden'in bu olaydan önceki kişiliğiyle aynı değil.

Tabii ki değil. Beyin hasarı ve zihinsel travma geçirdi. Kimse eskisi gibi olamaz.

Kafamda çiçek açan tartışma çıldırtıcı.

Bisikletler üzerinde çalışıyor. Bunu sadece Alden yaptı.

Muhasebe ve envanter işlerini o yapıyor. Bunu sadece Oliver yaptı.

Alden gibi komik olabiliyor.

Oliver gibi sessiz.

Tatlı ve sevecen biri.

İkisi de öyleydi. Bu hiçbir şeyi çözmez.

Çözülecek bir şey yok. İçten içe bunu biliyorum. sadece umutsuz bir umut, çok fazla yıkımdan sonra atıldığı bir hurdaya tutunmak. Belki zihinsel olarak bununla başa çıkacak kadar iyi değilim ama başka kimse yok. Ben olmak zorundayım.

Ayak izlerinin ağaç eve doğru değil de dereye doğru devam ettiğini görünce şaşırdım. Ormanın bu kısmında daha fazla çam ağacı var ve bu ağaçlar karın çoğunu engellemeyi başarmış, bu da yürümeyi kolaylaştırıyor.

Onu bulmak zor değil. Mavi paltosu beyazlamış ormanda göze çarpıyor. Sert toprağın sadece karla tozlandığı büyük bir çamın altında oturuyor ve gövdesine yaslanıyor. Dere birkaç metre öteden akıyor, donmuş kenarları yüzünden bir damlaya kadar daralmış.

Şimdi buradayım ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nereden başlayacağımı. "Sana bağırdığım için özür dilerim."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirir. "Hayır, özür dileme. Çok şey yaşadın."

Yanına oturuyorum, donmuş zeminin kot pantolonumdaki soğukluğunu görmezden geliyorum. "İkimiz . Oliver-"

"Bekle," diye yalvarıyor ve yüzünü bana dönerek oturuyor. "Sana hatırladıklarımı anlatmak istiyorum, tamam mı? En azından bir kısmını. Çünkü sanırım yıllar süren anılar bunlar. Saymaya başlayamayacağım kadar çok an var ama şu anda önemli olduğunu düşündüğüm şeyleri sana anlatmak istiyorum."

"Dinliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Seni incitmeye çalışmıyorum. Asla incitmem. Ve bunları duymak seni üzüyor ya da korkutuyorsa özür dilerim, ama lütfen izin ver bunları anlatayım."

Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar uykusuzluğunu gösteriyor. Muhtemelen hiç yatmamış ve sadece benimle konuşmak için bekliyordu. "Sinirlenmeyeceğim ya da . Dinliyorum."

"Olayın olduğu gün aklımda çok karışık. Soyguna giden saatleri hatırlamak zor. Seni elbisenle hatırlıyorum. Nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Sanki o anki halimden daha mutlu olamazmışım gibi."

Midemdeki çukur tekrar büyümeye başladı. Alden olduğunu düşünüyor. Sözünü kesmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak, o devam ederken yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum.

"Araba kullanıyordum. Oliver bana The Stop Along'a girmemi çünkü antiasit almak istediğini söyledi. Mide ekşimesi vardı ve bir paket antiasit ve su istedi. Sadece bir dakika sürecekti."

Bakışları omzumun üzerinden uzaklara uzanıyor. "Tam arkamızdan geldiler. Warrenlar. Yüzlerini görebiliyorum. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Gergin görünüyorlardı. Silahları tutan ve eşyalarımızı isteyen ama gergin görünüyorlardı. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm, belki de Oliver'ın düğün günüm için ayarladığı bir şaka. Espri anlayışıyla böyle garip olabiliyor. İri yarı bir adam koridordan çıktı ve bir silah tuttu." Yüzünü buruşturdu, birkaç kez gözlerini kırptırdı ve titrek bir sesle devam etti. "Önce Oliver vuruldu. Ben de vurulduğumu fark etmedim. Sadece yerde olduğumu ve ona ulaşamadığımı biliyordum. Ölüyordu."

Gözyaşlarım taşıyor, yanaklarımdan aşağı akıyor. Korku içimde kabarıyor. Kafası karışmış olmalı ama söylediği her kelimeye inanıyor.

"Onun için bağırmaya çalıştım ama kelimeler birbirine karıştı." Parmaklarını boynundaki yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Birkaç farklı zamanda her şey bulanıklaştı ve karardı. Ondan sonrası karmakarışık sesler ve karanlık."

Duraklıyor ve yüzündeki bir damla yaşı paltosunun siliyor. Sakin kalmak için mücadele ederken nefesim hızlı buhar pufıları halinde çıkıyor. Mantıklı olmak için. Küçük bir umut ipliği çekiliyor ama ona tutunmama izin veremiyorum.

"Sağlık görevlisi sana adını sordu," diye . "Ona Oliver olduğunu söyledin."

İşkence görmüş gözler benimkilere bakıyor. "Kimsenin adımı sorduğunu hatırlamıyorum ama kardeşimi çağırıyordum. Beni dinleyen herkese Oliver diyordum."

Zihnim çalkalanıyor, umutsuzca hikayesinde delikler açmaya . Doğru olmasını istemediğim için değil, doğru olmadığını anladığımda yaşayacağım hayal kırıklığına dayanamayacağım için. Alden'in ölümünden ikinci kez kurtulamayacağım.

Böyle şeyler olmaz. İkizlerin bile birbirleriyle karıştırılmış olması ve kimsenin bunu fark etmemiş olması mümkün değildir.

Aklıma gelen hiçbir şey yardımcı olmuyor. Kimlik tespiti için cüzdanları ya da telefonları yanlarında değildi. Kaçırılmışlardı. Biz onları görmeden önce kıyafetleri kesilmişti, iç çamaşırları ve çorapları bile. Ona veda ettiğimde Alden'in kafası bandajla sarılıydı. Oliver'ı da ameliyattan sonra gördüğümüzde onunki de tıraş edilmişti. Saçlarının uzunluğunda bizim fark edebileceğimiz bir fark yoktu.

Hastane onları karıştırmış olabilir mi? Sağlık görevlisi yanlış anladiysa ve Alden kimliğiyle ilgili soruya cevap vermek yerine kardeşini aradıysa, bu gerçekten olmuş olabilir mi?

Ben ona bakarken uzanıp elimi tutuyor, kelimeler üretmiyor, hiç düşünemiyorum.

"Gelip beni burada bulacağını biliyordum. Bu ilk kez olmuyor. Babamın ailemi terk ettiği gece yağmur yağıyordu. Anneme yaptıklarına o kadar kızmıştım ki ona vurdum. Annem ve Oliver'la içeri girmeye dayanamadım ve kaçtım. Buraya geldim. Beni karanlıkta buldun ve yağmurun altında benimle oturdun. Elimi tuttun. Gittik.

Sonra da senin evine döndük. Kardeşinin kıyafetlerini giydim ve nachos yedik. Annem beni bulmaya gelene kadar kanepenizde uyuyakalmışım."

Göğsüm ağrıyor. Başım uçup gitmeye çalışan bir balon gibi.

Başparmağıyla elimin arkasını okşuyor. "Üniversiteye gitmeden önce sana ne söylediğimi bilmiyorum. Bu soruya cevap veremem. Her şeyi hatırlamıyorum. Büyük boşluklar var ve neyin ortaya çıkacağını seçemiyorum. Parçalanmış bir aynaya bakmak gibi. İçimden geçen çatlakları göremiyorum ama her parçada bizi görüyorum. Her parçam seni seviyor. Şu anda bana inanmanı beklemiyorum ama sana ihtiyacım var Ella." Yalvaran bakışları benimkilerle birleşirken ellerimizi kaldırıp göğsüne bastırıyor. "Benim için pencereni açık bırakmana ihtiyacım var." Bu sözler bana bir balyoz gibi çarpıyor ve her şeyi darmadağın ediyor.

Oliver her zaman birbirimizin yanında olacağımızı söylemek için kullandığımız ifadeyi bilmez. Neden bilsin ki? Bu her zaman özel karanlıkta fısıldanan bir söz oldu. Tori bile bilmiyor.

Beni ilk el ele tuttuğumuz, ilk başladığımız yere getirdi ve o gecenin her detayını doğru bir şekilde anlattı.

"Den," diye fısıldıyorum.

Ellerini çenemi kavrayacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Benim, El."

Nefes alacak hava kalmadı. Bir vızıltı kulaklarımı dolduruyor. Beyaz orman tül gibi bir griye dönüşüyor, sonra giderek koyulaşıp karanlığa gömülüyor.

BÖLÜM 8

Dünya bana santimlerle geri dönüyor. Botların altındaki karın çıtırtısı. Beni destekleyen sıcak kollar, yanaklarımda soğuk hava. Hareket. Bir şey beynimi kemiriyor ve kıvrılıyor, bilincime girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Alden! Adı kafamın içinde çığlık atıyor ve sarsılarak uyanıyorum.

" yok. ," diye mırıldanıyor, gözlerini bana dikerek.

O karanlık gözlere baktığımda bir şeyler yerine oturuyor. Bir şalter atıyor ve tüm keder ve kargaşanın arasında onu görüyorum.

Onu görüyorum.

Gözlerinde çok şey var. Endişe, korku, üzüntü, sevgi. En başından beri bilmem gereken gözler bunlar. Bunu nasıl göremedim? Penceremden girip kalbime giren çocuğun bunca zaman tam olduğunu nasıl gözden kaçırabildim?

Ne zaman ağzımı açsam ses . bekliyorum. Ben onun kollarındayken kaybolan ve beni yatağımda yalnız bırakan o rüyalardan biri olmasını. Ama bu olmuyor.

Alden yaşıyor. Yaşıyor ve beni kollarında tutuyor. İnanmadığım tanrılara ettiğim tüm dualar kabul oldu.

"Seni yere bırakacağım, tamam mı?" dedi ve beni ayağa kaldırdı. Beni evime kadar taşıdı. Tek yapabildiğim ona bakmaktı, o ise cebime uzanıp anahtarlarımı aldı ve

kapının kilidini açar. Kar yine sert yağıyor ve bir pul alt dudağında eriyor.

Yüzüne bakmadan duramıyorum.

Aylarca her kırıksıklıkta ve gülümsemede Alden'ı bulmamaya çalıştım. Şimdi neden bu kadar zor olduğunu biliyorum. Alden gibi görüldüğü, koktuğu ya da konuştuğu için değil.

Çünkü o Alden.

"Bunca zaman," diye fısıldıyorum. Kafamın içinde tekrar ediyor ve dudaklarımdan . "Bunca zaman." Paltomu ve şapkamı çıkarıp ardından kendi dış giysisini de çıkarırken olduğum yerde donup ona bakıyorum.

Yüzünü bana dönüyor ve şok, gerçeğin farkına varmamı sağlayacak kadar azalıyor. "Den," diye hıçkırarak kendimi onun kollarına bırakıyorum. Beni kucaklıyor ve öyle sıkı sarılıyor ki nefes alamıyorum.

"Ella, çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Duygularım birbiriyle çarpışan bir girdap gibi. Şok ve inançsızlık yerini belirsiz bir sevince ve çılgınca ona dokunma ihtiyacına . Beni birkaç adım taşıyarak oturma odasına götürüyor ve kucağına oturtarak kanepeye oturtuyor.

Hıçkırıklar bedenimi sarıyor ve bana sarılıp sırtımı okşuyor. " yok, El. Her şey yolunda."

Sonunda kendimi biraz olsun kontrol etmeyi başarıyorum ve ona bakıyorum. Avucumu çenesine götürerek, "Buna inanamıyorum," diye boğuluyorum. "Bu bir mucize gibi. bekleyip duruyorum."

Yumuşak dudakları nazik bir öpücükle benimkileri buluyor. "Bu gerçek. Hatırlamam bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

"Yapma." Elimi saçlarında gezdiriyorum. "Bilmem gerekirdi. Aynı ya da değil, bilmem gerekirdi."

Başparmağıyla yüzümdeki bir damla gözyaşını siliyor. "Doktorlar sana öldüğümü ve Oliver'ın hayatta olduğunu söylediler. Bundan şüphe etmen için hiçbir neden yoktu."

"Seni çok özledim. Den, seni çok özledim."

Ben yüzümü boynuna gömerken o bana tekrar sıkıca sarılıyor. "Biliyorum tatlım. Yas tutmanı izledim ve geri dönüp acı çekmeni engellemek için her şeyimi verirdim."

"Seni geri aldım, önemli olan tek şey bu. Artık buradasın."

Orada birbirimize sarılarak ne kadar kaldığımızdan emin değilim. Ellerim sürekli onun üzerinde geziniyor, evet, gerçekten burada olduğuna dair bana güven veriyor. Sonunda bizi ayıran soğuk oldu. Dün gece erkenden elektrikler kesilmiş olmalı çünkü burası neredeyse nefesimi görece kadar soğuk.

Alden saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Hava soğuk. Ateş yakacağım."

"Gidip üst kattan battaniye getireyim," ve isteksizce kucağından iniyorum.

Bir yanım hâlâ onu gözümün önünden ayırmaya korkuyor. Sanki her şey çözülebilir ya da bir balon gibi patlayabilirmiş gibi. Ben dolaptan bir yığın battaniye indirirken, muhtemelen garajdan daha fazla yakacak odun almak için etrafa vurduğunu duyabiliyorum.

Telefonumun bildirim ışığı, dün gece şarja taktığım başucu masamdan yanıp sönüyor. Şarjı tamamen dolu ve Milo'dan elektrik kesintisi nedeniyle beni kontrol eden bir mesaj aldım. Bana şehrin çoğunun etkilendiğini söylüyor. İyi olduğumuzu söyleyen hızlı bir mesaj attım.

Diğerlerinin bunu öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini hayal edebiliyorum. Onu gördükleri için ne kadar heyecanlanacaklar. Gerçek onu. Ve Oliver için ne kadar üzüleceklerini.

Aşağı inmeden önce üzerime sıcak tutan bir tayt ve bir sweatshirt giydim. Pantolonumun paçaları kardan sıırıslam olmuştu. Muhtemelen Alden'inkiler de öyledir. Şifonyerde hâlâ birkaç eşofman altı var, birini alıp hemen yanına gidiyorum.

Şöminede bir ateş gürlüyor ve bana mahcup bir sırıtışla bakıyor. "Biraz abartmış olabilirim."

"Hayır, dışarıya bak. Bugün 15 santim daha yağacakmış. Ne kadar sıcak olursa o kadar iyi. Elektrikler muhtemelen bu süre boyunca kesik olacak." Eşofmanları tutuyorum. "Bunları isteyebileceğini düşündüm."

"Pantolonumu çıkarmamı istiyorsan, sadece sor, El."

Aptalca bir şaka. Ama sırıtışıyla birlikte söyledikleri beni tam göğsümden vurdu.

"Hey, özür dilerim. Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordum," diyor ve gözlerim dolduğunda bana doğru koşuyor.

"Ben iyiyim," diye gülüyorum, gözlerimi silerek. "Sadece... senin gibi konuşuyorsun."

"Ben benim." Kot pantolonunu çıkarıyor ve kanepenin ortasına sarılıyor, üzerimize büyük bir battaniye seriliyor.

"Avukatına söylemen gerek!" Haykırıyorum, aklıma geldiğinde dik oturuyorum. "Oliver'ı suçlamak istediler! Mahkemeye falan gitmen gerekmeyecek."

Yanına kıvrılmam için beni geri çekti. "Lowell'a bir mesaj bıraktım ve ona her şeyi anlatan bir e-posta gönderdim. Kimliğimi kanıtlamak için onun yardımına ihtiyacım olacak." Bana sırtlıyor. "Benim sözüm inanacaklarından şüpheliyim."

"Diş kayıtları mı?"

"Ben de öyle düşünüyordum. Ona diş hekimimin adını gönderdim ve onları aramaya çalıştım ama bugün kapalıydılar."

Rüzgâr hızlanıyor, karı oturma odasının penceresine doğru savuruyor. "Fırtınanın ikinci kısmı geldi," diye mırıldanıyorum eliyle oynarken. Ona dokunmadan duramıyorum. "Seni ikinci kez bir kar fırtınası sırasında geri getiriyorum."

Bana gülümsüyor. "Ben de az önce kapına geldim."

Ne zaman bir şey hatırlasa içim sevinçle doluyor. "."

Gözlerini kırıştırır ve bir an düşünür. "Burada değildi.

Bu

mu "Hayır, Tori ile yaşıyordum."

?" "Bana geri gelen her dakika için bir saat

hala boş," diye iç geçiriyor. "Ama artık kim olduğumu biliyorum. İçimde hiçbir boşluk yok. Adımın neden bana uymadığını anlayamıyordum. Ne kadar uzun süre Oliver olarak anılırsam anılayım, bu bana doğru gelmiyordu." Bana bakarken küçük gülümsemesi hayranlıkla dolup taşıyor. "Sen doğru hissettin. Seninle olmak, konuşmak ve gülmek. Sana dokunmak. Seni öpmek. Doğru hissettiren tek şey sendin." Dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Ve bisikletler."

"Bisikletler tabii ki," diye kıkırdıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Parmak uçlarımı kirli sakalının üzerinde gezdiriyorum. "Neredeyse her gece rüyamda seni gördüm. Birçoğu böyleydi. Sadece birlikte oturuyorduk,

konusmak. Biz olmak."

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve aramızda uzun bir bakış alışverişi oluyor. Büyüyü bozan ben oluyorum, onu tamamen öpmek için öne doğru eğiliyorum. Beni kollarının arasına çekiyor. Öpücük yavaş ve yumuşak, güven verici. İkimiz de geri çekilmek istemeden devam ediyor.

Sıcak elleri kazağımın altından sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Dudaklarımı onunkilerden çekip çenesini öpüyorum ve kulağına doğru ilerliyorum. Kulağının lobunu kemiriyorum -ki bu onu her zaman heyecanlandırmıştır- ve o da mırıldanıyor. Tanrım, elleri. Harika hissettiriyorlar.

Sütyen giymediğime sevinerek eşofmanımı çıkarıyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve ellerimle göğüslerimi keşfederken beni tekrar öpüyor. Her hareketimiz, her dokunuşumuz yavaş ve uzun sürüyor. Tahrik oluyorum ve onun sert aletini kıcımın altında hissedebiliyorum ama sevişmek için çılgınca bir dürtü yok. Bu daha çok birbirimize yakın olmakla ilgili. Dokunmak ve dokunulmak için çaresizliğimiz hakkında. Birbirimizi sevmek için.

İkimiz de konuşmuyoruz. Ellerimiz ve dudaklarımız kelimelere dökemediğimiz her şeyi anlatıyor. Ben onu soyuyorum, o da aynısını benim için yapıyor. Onun altındayım ve içime girdiğinde karanlık gözlerindeki arzuyu görmek tüm bedenimi yakıyor.

"Oh, Den," diye inliyorum, onu tekrar öpebilmek için başını öne doğru sürüklüyorum. Dudaklarımızı birbirimizden uzak tutamıyoruz. Durgun vuruşlarının her biri kalçalarımın esnemesiyle karşılanıyor. Ellerim kıcını kavırıyor ve bacaklarımdan birini yukarı doğru bükerek bir sonraki vuruşunu tam isabet ettirmek için açı veriyor.

Gecenin kelimesi yavaş. Yavaş, tatlı ve tutkulu.

Bacaklarımı ona doluyorum ve onun yavaş temposuyla hareket ediyorum. Yaklaştığımda sıcak nefesi kulağıma geliyor. "Ella, çok iyi hissediyorsun."

"Beni boşaltacaksın," diye inliyorum, şimdiden sınırı aşmış durumdayım.

Sabit vuruşları devam ediyor ve zevk dalgaları üzerimde yuvarlanıyor, terk edilmiş bir şekilde inleyene kadar yavaşça yükseliyor, kıcını tutuyor.

Hareketleri sendelemeye başladığında, gözlerimi açıp onun dağılışını izliyorum. Gelmeden hemen önceki, yüzünün gevşek ve kırılğan olduğu o anı hep sevmişimdir. Kaşları çatılmadan önce

ve gözleri sıkıca kapanır. Bu en seksi şey. Serbest kaldığında inliyor, vücudu benimkinin üzerinde gevşiyor.

Birkaç tatlı öpücükten sonra yanıma uzanıyor ve birbirimize sarılıyoruz. Uzun bir süre orada kalıyoruz, kar yağarken küçük baloncuğumuzun içindeyiz ve dünyayı uzak tutuyoruz.

Pek konuşmayız. Onun düşüncelerinin benimkilerden daha dağınık olduğunu tahmin ediyorum. Kelimelere gerek yok. Konuşmamız gereken milyonlarca şey var. Bir sürü sorun ve mesele bizi bekliyor ama şimdilik ihtiyacımız olan tek şey bu.

Gece yavaşça içeri giriyor, ben mum ve elektrikli fener bulana kadar odayı karartıyor. Alden ve ben bütün günü kanepede birbirimize sarılarak geçirdik. Dışarıda ve evin geri kalanında sıcaklık çok düştü ama ateş oturma odasının çok soğuk olmasını engelliyor.

Dünden beri bir şey yemedik. Ben bize yiyecek bir şeyler hazırlarken Alden ateşi yakmaya ve içeriye daha fazla odun getirmeye gönüllü oluyor. Böyle zamanlarda bir gaz ocağım ve sıcak su ısıtıcım olduğu için şükrediyorum. Yaptığım sebze güvecinin büyük kabını ölü buzdolabından çıkardığımda hala soğuktu ama kesinti daha uzun sürerse yiyeceklerimi verandadaki soğutucuya koymak zorunda kalacağım.

Güveç ısınırken, fırına pişmesi için biraz ekmek koydum. Yahniyi yaptığımda fırtınayı Oliver ile geçirmeyi bekliyordum. Bu beni hala heyecanlandırıyor. Dün hayatımın aşkı ölmüştü ve kardeşine aşık olduğum için suçluluk duyuyordum. Bugün her şey farklı. Suçluluk hala orada. Tabii ki var. Şu anda yaptığım şeyden en çok zarar görecekt kişiyle yüz yüzeyim.

Asla bilmemesi gereken kişi. Bu konuda konuşmamız gerekecek. Bu konudaki bakış açısını hayal bile edemiyorum çünkü artık biliyor , eğer ölecek olan o olsaydı, ben kardeşine giderdim. Bunun için beni nasıl affedebilir? Ayrıca bebek ve-

Bebek! Lanet olsun, Alden'ın bebeği. Tanrım, bana kim olduğunu söylediğinden beri hamileliği düşünmemiştim bile. Bu düşünce kalbimi kabarttı. Alden'ın bebeğini doğuruyorum. Tüm kargaşaya rağmen istediğimiz aileye kavuşuyoruz. Alden beni hayallerimden çekip çıkarana kadar elim dalgınca karnımı okşuyor.

"Bir şeyler güzel kokuyor."

Işıklar beş saniye kadar yanıp sönüyor, sonra tekrar kararıyor. "Deniyorlar işte," diye kıkırdıyorum. "Hadi oturma odasında yiyelim. Burası buz gibi."

Alden şöminenin önünde yere bir palet yaptı. Ekmek tabağı aramızda olacak şekilde bağdaş kurup oturuyoruz ve yemeğimizi yiyoruz.

"Avukattan haber yok mu?" Telefonunu kontrol ettiğinde sordum.

"Hayır, sabah tekrar deneyeceğim."

"Kuleler onun yakınında olabilir ve sinyal alamıyor olabilir."

Ekmeginin son lokmasını yutarak başını sallıyor. "Hayatımı değiştiren aydınlanmalar için zamanlamam kusursuzdur."

"Tamam mı? Bir dahaki sefere iş gününe sakla."

Sırtışı beni yakalıyor ve tek yapmak istediğim tekrar kucağına tırmanmak. Bu çok garip bir duygu, onu geri kazanmak ama aynı zamanda hiç gitmemiş olması. Sanki bir şey Oliver'ı hayatımdan aniden çekip almış ve yerine Alden'ı koymuş gibi hissediyorum ama karşımdaki adam aynı. Ne kadar da beynim bunu kavrayamıyor.

Dün gecedен beri sadece kendinde ve anıları hala aklına geliyor. Şu anda kim olduğunu bildiği ve benimle olduğu için mutlu, ama yaptığım şeyin kafasına dank etmesi ne kadar sürer?

Yemeğimizi yedikten sonra Alden bana baktı. "Neden üzgün görünüyorsun? Her şey yoluna girecek El. Kanıtı almak ve bürokrasiyi aşmak bir süre başımızı ağrıtabilecek ama her şey girecek."

"Özür dilemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama söyleyebileceğim hiçbir şey yeterli değil."

Kaşları çatılır. "Ne için özür dileyeyim?"

"Kardeşinle yattığım için. O olduğunu düşündüğümde seninle birlikte olduğum için." Utanç bakışlarımı aramızdaki battaniyeye doğru sürüklüyor.

"Ella, bana bak."

Gözleriyle karşılaştığımda yanaklarım yanıyor. "Oliver'la yatmadın. Benimle seks yaptın."

"Ama ben bunu bilmiyordum."

"Bir parçan derinlerde bir yerde bunu yaptı. Boşaldığında adımı bile söyledin, hatırladın mı? Seks yaparken Oliver ismini hiç söylemediğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bir kere bile."

"Seni düşünüyordum ama bu yaptığımı mazur göstermez. Beni seni Alden'a dönüştürmeye çalışmakla suçladığında haklıydın. Biliyordum ve bunun cidden berbat bir şey olduğunu biliyordum ama duramadım."

Alden parmaklarını yüzümün kenarında gezdiriyor. "Oliver olduğumu düşündüğümde, seni sevmenin yanlış olduğunu biliyordum ama değildi. Sen de beni sevmenin yanlış olduğunu düşündün ama engel olamadın. Bu bana ne anlatıyor biliyor musun?"

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı sallıyorum.

"Birbirimizi sevmek için doğduğumuzu. En kötü senaryoya atıldığımızda bile, kim olduğumu bilmediğimiz zamanlarda bile birbirimize karşı koyamadık. Aşk unutmaz." Dudaklarıma sert bir öpücük kondurmak için eğiliyor, sonra küçük bir sırtısla bana bakıyor. "Ve eğer olmaktan bahsetmek istiyorsak, sen yatakta 'Alden' diye bağırdıktan sonra korkunç derecede kışkırandım. Bu yüzden dükkâna geri döndüm. Kendimi kıskanıyordum."

"Bilmiyordun," diye .

"Kesinlikle, burada bir suçlama yok. Bilmiyorduk."

Başımı sallayarak eliyle oynamak için uzanıyorum. "Gerçekten ölen sen olsaydın, Oliver'la birlikte olabileceğimi bilmek seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır." Bakışlarım tekrar battaniyeye yöneldi ve gözlerimin içine bakmak için çenemi kaldırdı. "Neler yaşadığını gördüm. Ben ölmüş olsaydım, senin mutlu olmanı ve sevilmeni isterdim. Sana doğru davranan biriyle."

Bu adam olmadan hayatımın geri kalanını nasıl sürdürebilirdim ki? "Bu benim için çok kafa karıştırıcıydı çünkü Oliver'a hiç ilgi duymamıştım ya da onu bir arkadaştan öte bir şey olarak görmemiştim. Şimdi mantıklı geliyor çünkü o sendin." Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Hatırlamıyorsan diye söylüyorum, sana hiç karşı koyamadım."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ukala bir gülümseme beliriyor. "Dürüst olmak gerekirse, El, kim yapabilir ki?" Bir elini göğsünde gezdiriyor ve gözlerimi devirmeme rağmen gülmeme neden oluyor.

Elektrikler tekrar açılmak için o anı seçiyor ve oda ışıkla doluyor. "Şükürler olsun. Isıyı yükselteceğim, böylece donmadan duş alabileceğim."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Arkadaş ister misin?"

"Peki," diye iç geçirdim, ayağa kalkıp termostata doğru yöneldim. "Ama benimle gelersen, aletini yalayacağım."

Tuvalete doğru bir adım atıyor ve içimden kıkırdamalar dökülüyor. Bunların bazılarının gelecekte ilişki sorunları olarak ortaya çıkmayacağını düşünecek kadar saf değilim, ama şimdilik iyiyiz. Savaşacak daha büyük mücadelelerimiz var.

Belki de aşkın unutmadığı konusunda haklıdır. Özümüzde olduğumuz şey bu değil mi? Üzerimizdeki her şeyi sıyrırız ve geriye aşk kalır. Elimizde kalan bu. Bizler yumuşak, insani formlara bürünmüş saf sevgiyiz.

BÖLÜM 9

Duyduğum ilk şey Alden'in sesi. Uzun zamandır uyandığımda ilk fark ettiğim şey Alden'in öldüğünü hatırlamak oluyor. Gözlerimi onun telefonda konuşma sesiyle açmak, asla unutamayacağım gerçeküstü ve coşkulu bir deneyim. Buna asla alışamayacağım ya da hafife alamayacağım.

Battaniyeyi etrafıma sararak, mutfakta ona katılıyorum. Masaya oturuyor ve bana baktığında yüzündeki ifade endişe verici. Konuşmanın sadece onun tarafını duyabiliyorum ama Lowell'la konuştuğu çok açık.

"Bunu anlıyorum. Evet, zaman alacağını anlıyorum ama zamanım varmış gibi görünmüyor." Duraklıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Evet, Midtown Dental. Leeman Caddesi'nde. Telefonla ulaşamıyorum."

Ayağa kalkıp adım atmaya başladığında sandalye yere çarparak korkunç bir ses çıkarıyor. "Kanıtı elde ettikten sonra yargıcın önüne çıkarmanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Ona verilen cevap her ne ise, duymak istediği şey değildir. "Bu süre zarfında beni dışarıda tutmak için yapabileceğin bir şey yok mu?"

Korku midemde kabarıyor. Bunun bir gecede çözülmesini beklemiyordum ama kayıtlarıyla karşılaştırmak için yapılacak bir diş muayenesi aşılması gereken büyük bir engel olmamalıydı.

"Pekâlâ, Ella'nın numarası ve e-postası sende var. Her şeyden haberdar olmasını istiyorum." Dinlemek için duraklar. "Ne olduğunu anlıyorum

yapmamı tavsiye ediyorsun. İstediğim şeyi yapacağınızı bilmem gerekiyor."

Anlaşmaya varmış olmalı ki, "Tamam, kısa süre içinde kararımı bildirmek için tekrar arayacağım" diye cevap verir. Görüşme sonlandırılır ve telefon masanın üzerine atılır.

"Ne dedi?" Omuzlarının çöküşüne cevaptan korkarak soruyorum.

Dudakları birbirine yapışıyor ve bana sarılmak için yanıma geliyor. Onu içime çekiyorum, yüzümü göğsüne yaslıyorum. Eli başımın arkasını okşuyor. "Konuşmamız gerek."

Bu sözler hiç hayra alamet oldu mu? "Lowell sana inanmıyor, değil mi?"

"Sanmıyorum ama istediğimi yaptığı sürece sorun yok. Bana daha sonra inanabilir."

"Diş kliniği hala telefonlarına cevap vermiyor mu?"

"Hayır, ama yerde neredeyse bir metre kar var. Neredeyse her yer kapalı." Beni bıraktı ve derin bir nefes aldı. "El, yargıç kefaletimi iptal etti. Teslim olmak için dört saatim var yoksa gelip beni alacaklar."

Kalbim yere düşüyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Bana bak." Boynumun arkasını avuçluyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. "Her şey girecek."

"Hapse gireceksen olmaz!"

"Öyle bir niyetim yok."

Gözlerimi kırpıştırarak az önce ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

"Ne?"

"Beni dinle. Lowell seni olanlardan haberdar edecek. Onunla irtibatta kal. Özür dilerim. Gitmek zorundayım."

Panik iliklerime kadar işliyor. "Kaçamazsın... Halhal."

"Ben halledeceğim. Lowell kim olduğumu kanıtlayana kadar beni kilitlemelerine izin veremem. Beni gözaltına alırlarsa, dışıye gitmeme ya da kanıt bulmaya çalışmama izin vermeden önce sonsuza kadar ayak sürüyeceklerdir. Kayıtları aldıktan sonra teslim olacağım."

"Bu çılgınlık," diye mırıldanıyorum. Hapse girmesini istemiyorum ama alternatifi de korkunç. "Senin bir katil olduğunu düşünüyorlar. Senin peşine . Yaralanabilirsin." Ya da öldürülebilirsin.

"Dikkatli olacağım. Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm, El. Beni bulmak için seni kesinlikle sorgulayacaklar. Lütfen, onlara sadece gerçeği söyle. Bırak arasınlar ya da her neyse. Seni bir şeyle suçlamaları için onlara bir sebep verme. Tek yapmamız gereken biraz zaman kazanmak."

Önümüzdeki birkaç günün neler getireceğini düşündükçe adrenalın sistemime hücum ediyor ama umursadığım tek bir şey var. Kendimi onun kollarına atıyorum ve o da beni kucaklıyor, sanki bir daha hiç şansımız olmayacakmış gibi sarılıyor. "Seni tekrar kaybedemem," diye hıçkırıyorum.

"Yapmayacaksın. Tatlım, söz veriyorum, yapmayacaksın. Geri döneceğim. Bu hiçbir şeyin sonu değil, anlıyor musun?"

Bir duraklama. Son duraklamamız beş yıl sürmüştü. Bu sefer çok daha kötü olabilir.

Mengene gibi kavrayışımı bırakıyorum ve önünde durmak için vücudundan aşağı kayıyorum. "Nereye gideceksin?"

"Bilmemen daha iyi."

"Telefonunu saklarsan izini sürebilirler. Dişçi muayenehanesine ulaşmaya çalışabilirim ama ulaşırsam sana nasıl ulaşacağım?"

"Hayır. Her şey avukat aracılığıyla yapılsın. Sadece sizi güvende tutmak için değil, aynı zamanda savcılığın herhangi bir kaydın tahrif edildiğini iddia etmesini önlemek için."

Beni öpmek için eğiliyor ve ben de bunun nasıl bir his olduğunu hafızama kazımak için elimden geleni yapıyorum. Son öpücük olma ihtimaline karşı. Bu hiç adil değil. Onu sadece yirmi dört saatliğine geri almıştım. "Bekle!" Ceketini giymeye başladığında ağlıyorum. "Hemen döneceğim."

Üst kattaki mücevher kutuma koşup açıyorum. İki parlak madeni para bıraktığım yerde duruyordu, üst üste yığılmışlardı. Birini cebime sokuyorum ve aceleyle aşağı iniyorum. Alden, yüzünün önünde tuttuğum düzleştirilmiş diske bakıyor.

"Bunu hatırlıyor ?"

Elimden alıp ona bakarken parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Bunun benim için, bizim için bir anlamı olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum." Bir süre sonra ekliyor: "Cüzdanımda taşıyorum. Şans getirsin diye."

Başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Gençliğimizden beri. Bende de bir tane var. Sana onları nereden aldığımızın hikayesini anlatacağım."

geri döndüğünde. Yani geri dönmek zorundasın, anladın mı?" Başını sallıyor ve yanağımdan bir damla gözyaşı siliyor. "Söz veriyorum."

Elini tutuyorum ve madeni parayı öpmek için ağzıma götürüyorum. "Şans için."

"Seni seviyorum, El."

"Seni seviyorum. Lütfen dikkatli ol."

Onu ön kapıya kadar takip ediyorum ve karda yürüyüşünü izliyorum. İyi ki kamyonetini kullanmış. Oliver'ın arabası bu durumda hiçbir yere gidemezdi. Arabayı çoktan temizlemiş ama garaj yolundan çıkarmak için ileri geri sallaması bir dakika sürüyor.

Tuzlanmış, sürülmüş yola girdiğinde gidiyor. O köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar içeri girmeye cesaret edemiyorum.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Daha önce onu kaybettikten sonraki haftalarda, içime kapandım ve gerçekten düşünmeden ya da hissetmeden hareket . Bu sefer farklı olmak zorunda. O ölmedi ve onu tekrar göreceğim. Yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı uyanık ve farkında olmalıyım.

Sonraki birkaç saat sürüklenerek geçti. Konuşabileceğim ya da neler olduğunu anlatabileceğim kimse yok. Onun dört saat öncesinden başlamasını riske atmadan olmaz. Saat birde, polise teslim olması gereken son saatten yaklaşık bir saat sonra, telefonum Milo'dan gelen bir aramayla çaldı.

O önce neden aradığını biliyorum. "Dükkâdayım. Polisler Alden'i aramak için buradaydı. Muhtemelen çok geçmeden senin evine gelmelerini bekleyebilirsin. O bilekliği testereyle kesmiş ve dairesinde bırakmış." Oliver değil de Alden dediğini anlamam bir anımı aldı.

"Alden sana söyledi

mi?" "Söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

"Evet. Son zamanlarda gördüklerimle örtüşüyor. Bisikletler falan, anlıyor musun? Beni çok şaşırttı ama o olduğuna inanıyorum. Görünüşleri ne kadar yakın olursa olsun, bu olabilir." Bir an duraksıyor. "Hiç şüpheniz var mı?"

"Hiç anlatmadı. Bana sadece kendisinin bilebileceği şeyler söyledi." "Sen nasıl idare ediyorsun?"

İçimden bir homurtu yükseliyor. "Nişanlımın bunca zamandır hayatta olduğunu ve gözümün önünde olduğunu öğrenmek ya da onu tekrar hapishanede kaybedebileceğimi bilmek ya da polislerin ensemde solumasına ve tekrar halkın gözünün önünde olmaya hazır olmak mı demek istiyorsun? Tamam, her şey yolunda."

Milo kıkırdar. "Polis geldiğinde yalnız kalmak istemiyorsan gelip seninle kalabilirim."

"Hayır, ben iyi olacağım. Alden yaşıyor. Artık her şeyi halledebilirim. Stokes Kardeşler'i çalıştırmanı tercih ederim. Diğerlerinin haberi var mı?"

Tereddütü çok açık. "Var, ama Smith o."

"Ona inanmıyor mu?"

"Neye inanacağını bildiğini sanmıyorum."

"değil. Çılgınca ve yutması zor. Yakında kanıt bulacağız."

Yapmak zorundayız. Telefonum bip sesi çıkarıyor ve ekrana bakıyorum. "Lowell arıyor. Gitmek zorundayım. Ona inandığın için teşekkürler Milo. Onun yanında olmana ihtiyacı var."

"Her zaman öyleydi. Seninkinde de. Kendine iyi bak ve işler çığırından çıkarsa ara."

Lowell'in çağrısına cevap vermek için yer değiştirdiğimde, hızlı ve net . "Bay Stokes sizinle mi? Ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Hayır, yaklaşık beş saat önce ayrıldı. Ona ulaşmamın bir yolu yok."

İç çekişi ağırdır. "Bu onun açısından doğru bir hareket değil. Ona teslim olmasını tavsiye ettim. Hakkında tutuklama emri çıkarıldı. Bu gece tüm haberlere çıkacak ve bu uzun vadede davasına yardımcı olmayacak."

"Ne davası? Mahkemeye çıkmak zorunda kalmamalı. O Oliver değil. gereken şey bu."

"İddiasının doğru olduğuna inanıyor musun?" Lowell soruyor ve bu soruyu ne kadar sinir bozucu bulduğumu göstermemek için elimden geleni yapıyorum.

"Evet, bana sadece Alden'in bilebileceği şeyler anlattı. Ona dış kliniğiyle temasa geçeceğinizi ve kayıtlarının güncel bir muayeneyle karşılaştırılmasını ayarlayacağınızı söylemişsiniz. Bunu yapmaya niyetli misiniz?"

Çünkü ona inanmazsanız, işleri halletmesi için başka bir avukat bulacağım."

"Bunun üzerinde çalışıyorum, ama bu arada bir sonuç çıkmaması durumunda davasına verilen zararı azaltmak istiyorum. Böyle bir senaryonun ne kadar ihtimal dışı olduğunun farkında mısınız?"

"Biliyorum. Ama oldu işte."

"Pekâlâ. Diş kayıtlarıyla bunu kanıtlamak zor olmayacaktır. Onları elde ettikten sonra benimle dişçi muayenehanesinde buluşması gerekecek, orada yeni röntgenler çektirebilir ve o noktada teslim olabilir. Önceden yerinin tespit edilmediğini varsayarsak. Polisin evinizi aramak ve sizi sorgulamak isteyeceğinin farkında mısınız?"

"Ben de öyle bekliyordum."

"Size tavsiyem, tartışmaya girmeden evi aramalarına izin vermeniz. Şüphelerini sizden uzak tutmak için."

"Ben yaparım. Teşekkür ."

Telefonu kapattıktan sonra ne yapacağımı bilemiyorum. Polisin kapıyı çalmasını beklemek çıldırtıcı. Tek düşünebildiğim Alden, nerede saklanıyor olabileceği ve güvende olup olmadığı.

Tori'yle konuşmak, ona Alden'in hayatta olduğunu ve olan biten her şeyi anlatmak için can atıyorum. Bu, tatilinin son günündeyken ona söyleyeceğim bir şey değil. Uçakları bu gece yarısı inecek, o yüzden onu arayacağım ya da yarın eve döndüğünde onu görmeye gideceğim.

Guruldayan midem bana yine bütün gün yemek yemediğimi hatırlatıyor. Buna bir son vermeliyim. Olayların ve stresin kendime bakmamın önüne geçmesine izin vermeye devam edemem, artık bu sadece benimle ilgili değil.

Yemeğimin pişmesini beklerken, elimi karnımda gezdiriyorum. Alden'a bebekten bahsetmeli miydim? Her şey olup , bu doğru bir seçim gibi gelmedi. Bu tehdit kafasından kalktığında ona söyleyeceğim.

sonra, oturamayacak kadar huzursuzum. Hava kararıyor ve kimse gelmedi. Oturma odasındaki kampımızdan sonra evi temizlemek biraz zaman öldürüyor ama yeterli değil. Saat on haberleri başladığında, Alden'ın sabıka fotoğrafı bana bakarken, neşeli haber sunucusu konuşuyor. "Bu geceki ana haberimiz, polis Oliver Stokes adlı bu adamın bulunması için halktan yardım istiyor. Kendisi

iki cinayet ve bir cinayet işlemek için komplo kurmakla suçlanıyor. Stokes, yerel bir marketi soymaları ve bu sırada kardeşini öldürmeleri için iki adam tutmakla suçlanıyor. Soygunda bir tezgâhtar da ölmüştü."

İzleyicilere onu gördükleri takdirde aramaları numarayı söylerken televizyonu kapatıyorum. Breanna'nın bizimle ilgili ilk paylaşımının viral olması birkaç gün sürmüş olabilir ama bu haber anında alev alıyor. Onu daha önce viral olan fotoğraflardan tanıyan çok fazla insan var ve bir saat içinde sosyal medyadaki kaosu içinde yuvarlanıyorlar.

Yerel haber bülteni, o kanalın muhtemelen hiçbir haberde almadığı kadar çok paylaşım ve yoruma sahip. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar yorum ve görüşleriyle katkıda bulunmak için sabırsızlanıyor.

Lanet olsun, bu adam kız arkadaşı için kardeşini öldüren adam!

Sence onunla kaçmış mıdır?

İstendiğini söylemiyordu ama yine de onunla birlikte olabilirdi.

Bir ödül var mı? Kızlarını bulacağım!

Beklediğim kapı gece yarısından hemen önce çalınıyor ve neredeyse yerimden sıçramama neden oluyor. Kapıyı açtıktan sonra üç üniformalı memur bana bakıyor. Dehşetime rağmen ilk içgüdüm -ya da belki de bu yüzden- onlardan birini gördüğünde gülmektir. Ciddi ve sert görünmeye çalışırken yüzünde beliren ifade. Tombul yanakları varken, soğuktan pembeleşmişken ve onu bir itişte verandamdan karın içine yuvarlayabileceğim kadar yuvarlak görünürken bunu yapmak zor.

"Oliver Stokes'u arıyoruz," diyor.

"O burada değil." *Hayır, kardeşinin adıyla işaretlenmiş bir mezara gömüldü.*

"Tutuklama emrimiz var. Arama yapmak için içeri girmemiz gerekecek. Eğer reddederseniz-"

"Tehditleri bir kenara bırak ve devam et," diye iç çekerek araya giriyorum, aniden bitkin düşmüştüm.

Polis evinizi ararken ne yapmanız gerektiğinden emin değilim. Oturma odasına çekildim ve bekledim. En azından bir kişiyi arıyorlar, belgeleri değil, böylece her şeyi parç.

Yaklaşık on dakika sonra geri dönerler. Grubun sözcüsü gibi görünen Bay Pembe Yanak, "Bay Stokes'u en son ne zaman gördünüz?" diye sorar.

"Bu sabah saat on civarında ayrıldı."

Küçük not defterine bir şeyler karalıyor. "Onunla en son o zaman mı?"

"Evet."

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bana hiçbir şey söylemedi."

Biraz daha karaladıktan sonra bana bir kartvizit uzattı. "Ondan haber alırsan ara."

Bu kadarla kalmasına şaşırdım ama başka soru sormadan gittiler. Alden bana doğruyu söylememi söyledi ama dava ya da suçlamalar üzerinde hiçbir söz hakkı olmayan üç sokak polisiyle kimliği hakkında tartışmak için bir neden göremedim. Bunu çok geride kalmayacağını bildiğim dedektiflere saklayacağım.

Yatağa girdiğimde saat sabahın birini çoktan geçmişti. Tek düşünebildiğim Den. Her neredeyse, umarım güvendedir. Yüzü her yerde olacak. Otelde saklanmak bir seçenek olmayacak. Hâlâ eyalette mi?

İnternetteki tüm o yorumlar onunla kaçıp kaçmadığımı tartışıyor. Belki de kaçmalıydım. En azından o zaman dışarıda yalnız olmazdı ve ben de burada yatıp onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmezdim. Alden asla kabul etmezdi. Bir araya gelmemiz yıllarca bekledi çünkü yasadışı faaliyetlerinden etkilenmemi istemiyordu. Acaba eski suç ortaklarından ya da motorcu arkadaşlarından biri şimdi ona yardım ediyor mu? Umarım birileri vardır.

Yalnız ve korkmuş olmak en kötüsüdür.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından ertesi gün erkenden kalktım. Yaptığım ilk Şey Lowell'ın arayıp aramadığını görmek için telefonumu kontrol etmek oluyor. Cevapsız arama ya da mesaj yok. Dişçi muayenehanesiyle işleri ayarlayıp ayarlamadığını öğrenmek için onunla iletişime geçmeden önce öğle yemeğine kadar bekleyeceğim. Bu arada, burada oturup endiŐelenmeye dayanamıyorum.

Güneş ıktı ve kardan yansıyınca göz kamaŐtırıyor. Bugün karı biraz eritecektir. Kendimi biraz yulaf ezmesi ve meyve yemeye zorladıktan sonra, kar küreme aracının yığdığı araba yolunun kenarını kürekle temizliyorum. Arabam geri kalanından geçebilir. Hamileliğin erken dönemlerinde kar kremenin güvenli olup olmadığından emin değilim ve yapmam fazlasını yapmayacağım.

Birkaç ev ötede bir ekip arabası duruyor. Tabii ki izliyorlar. Her neyse. Masum olduğunu kanıtlayana kadar buraya geri dönmeyecek. Sokağımdan döndüğümde, beni takip edip etmediklerini görmek için gözümü dikiz aynamdan ayırmıyorum. Fark etmez. de onları ona gtremem. Anladığım kadarıyla beni takip etmiyorlar.

Olmam gereken bir yer yok. Stokes Brothers'ta bana ihtiyaçları olmayacak ama yine de oraya gideceğim. Her Şey evde oturup telefonun almasını beklemekten iyidir. Adamlara rek ve kahve almak için kafenin arabaya servis bölümünde duruyorum. Oraya gittiğimde Smith tezgahın önünden başını kaldırıp bana temkinli bir gülümsemeye bakıyor. İçindeki isteksizlik canımı acıtıyor. Milo, Alden'a inanmakta zorlandığını ve benim buna nasıl tepki vereceğimi bilmediğini söyledi.

Smith benim için her zaman iyi bir arkadaş olmuştur. Özellikle yas tuttuğum zamanlarda konuŐabildiėim biriydi. Olanların detaylarını bilmiyor ve kafasını toparlamakta zorlandığı için ona kızamam. İlk tepkim Alden'ın yüzüne bunu bana bir daha söylememesi için bağırmak oldu. Anlıyorum.

İçecek tutucusunu ve çörek kutusunu tezgaha bıraktım, sonra da ona sarılmak için yanına gittim. O da hemen bana sarılıyor ve "Nasılsın?" diye soruyor.

"Güzel. Her Şeyi düşündüm. Burada işler nasıl?"

"Hep aynı şeyler. Joanna ve Hudson bugün işten izin aldılar ama zaten onlara ihtiyacımız yoktu."

"Neden iptal ettiler? Haber yüzünden mi yoksa..." "Hayır," diye cevap veriyor Milo içeri girerken. "Kuzeyde kar yağıyor." Smith sırtarak yukarı bakar. "Birlikte mi?"

"Pekâlâ." Milo ona aldığı kahveyi ve çörek kutusunu açıyor. "Sesli mesaj bırakmak için ayrı ayrı aradılar. Görünüşe göre Joanna annesinde mahsur kalmış, Hudson da arkadaşının evinde kara gömülmüş. Her iki mesajın arka planında da aynı köpek havlamasaydı daha inandırıcı olabilirdi."

Smith kıkırdar, başını sallar.

"Bunun gizli kalmasını isteyen kişinin o olduğunu biliyorsun," diye gülüyorum. " canım," diyor Milo. "Hudson bunu çatıdan haykırırdı."

Birkaç dakika boyunca Alden ve içinde bulunduğu durum dışında her şeyden konuştuk. Tepkiler ve polis varlığıyla başa çıkmak söz konusu olduğunda hepimizin içinde bulunduğu durum. Smith bazı işlerini halletmek için mazeret bildiriyor ve Milo onunla birlikte kamyonetine kadar yürümemi istiyor. Garip bir istek ama güneşli soğukta onu takip ediyorum.

Kamyonetine bindik, o da çalıştırdı ve kaloriferi patlattı. "Belki paranoyaklaşıyorum ama polisler dükkânı iki kez taradı. Bir dinleme cihazı bırakmış olabilirler. Her ihtimale karşı, senin evinde de bilmelerini istemediğin bir şey söylememelisin."

"Evet, benim de sokağımın aşağısına park ettiler. Alden sana bir şey mi söyledi?"

Bana bakmak için başını biraz eğdi. "Sadece onun güvende olduğunu söylemek istedim."

"Sizinle temasa geçti mi? Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

Nazik gözlerle bana bakarken yüz ifadesi kayıtsız. "Doğru," diye iç geçiriyorum.

"O da seni güvende tutmaya çalışıyor. İhtiyaç benimle temasa geçebilir ve avukatıyla iletişim kurmanın bir yolu var."

Bu benim için sürpriz oldu. "Avukatların bunu yapmasına izin var mı? Teslim olmayan aranan biriyle çalışmak mı?"

Milo kıkırdıyor ve soğuk ellerini birbirine srtyor. "Lowell çok iyi bir avukat çünkü bazen sınırı aşmakta ya da sınırı geçmekte bir sakınca görmüyor. Sanırım suçluları temsil ederken birkaç şey öğreniyorsunuz ve o da bazı kötü suçluları savundu. Ama böyle bir durumda isteyeceğiniz avukat budur."

Bunu bilmek güzel. "Yakında her şey bitecek. Diş kayıtlarının Oliver'a değil Alden'a ait olduğunu gösterdiğinde davayı düşürmek zorunda kalacaklar."

"Planımız bu. Bu arada güvende ve görülmeyeceği bir yerde kalıyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Güzel. Hikaye yine tüm internete yayıldı. Burada herhangi bir sorun yaşırsan bana haber ver. Stüdyomu yakın zamanda açmayacağım."

"Burada iyi olacağız."

Milo'ya bakıyorum. "Yaşıyor," diye fısıldıyorum. "Bu bir mucize gibi."

Milo başını sallar ve sakalını ekiştirir. "Bana kalırsa bu bir mucize."
"Onu geri aldık" diye eklerken sesi çatlıyor.

BÖLÜM 10

Öğleden sonra Lowell'dan bir geri dönüş olmadan geçtikçe endişem artıyor. Bir diş kliniğinden kayıtları almak ne kadar zor olabilir ki? Kendim arayıp almak istiyorum ama Alden bunu yapmamamı söyledi. Her şeyin avukat aracılığıyla yapılmasını istiyor.

Beklerken yapmam gereken bir şey var. Alden'in eşyalarının çoğu paketlenildi ve garaj ile boş odada saklandı. Onlardan ayrılamadığım için mutluyum. Her şeyi açmanın ve evimizi eski haline getirmenin zamanı geldi.

Sakinleştirici bir aktivite. Gömleklerini dolabımızın boş tarafına asmak bana bunu gerçekten hissettiriyor. Den'im geri geliyor. Tüm bu saçmalıklar geçtikten sonra, her gece bana iyi geceler öpücüğü vermek ve her sabah bana gülümsemek için burada olacak.

Lowell nihayet beni aradığında elektrikli tıraş makinesini lavabomuzdaki eski yerine geri koyuyordum.

"Ella, Midtown Diş Kliniği ile konuştum. Korkarım haberler iyi değil." Kalbim sıkışıyor. Nasıl kötü haberi olabilir? Çoktan muayeneye mi gittiler?

"Ne oldu?"

"Midtown birkaç yıl önce tüm kayıtlarını dijital bir veri tabanına geçirdi ve fiziksel kopyalar saklanmadı. Ne yazık ki, bilişim işlerini kim yapıyorsa tam bir aptal. Dokuz ay önce yaşanan bir sunucu arızası nedeniyle Alden ya da Oliver'ın kayıtları ellerinde yok. Hastalarının hiçbirisi için."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Çocukluklarından beri oraya gidiyorlar!" Böyle bir şey olamaz.

"Biliyorum. Tıbbi belgeleri gerekli süre boyunca muhafaza etmedikleri için haklarında dava açılabilir ama bu şu anda bize yardımcı olmaz."

"Alden biliyor mu?"

Lowell bir an durakladı ve ben de sorunu fark ettim. Alden'ı bulmak için yaptığım aramaları dinliyorlarsa, onunla iletişimde olduğunu iddia edemez. Bana cevap vermek yerine soruyor: "Bildiğiniz kadarıyla başka bir diş hekimine gittiniz mi? Bu dişçi müsait olmadığında acil bir durum oldu mu? Diş cerrahına? Ortodontist?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Tanrım, keşke anneleri bu soruları yanıtlamak için hâlâ hayatta olsaydı. "İkisinin de diş teli yoktu," diye ekliyorum.

"Emin olmak için bölgedeki diğer dişçi muayenahanelerini kontrol edeceğim. Onları ayırt etmek için başka ne gibi seçeneklerimiz olduğunu görmek için bir adli tıp biyoloğuna ulaştım. Kayıtlara geçmiş olabilecek başka bir tıbbi işlem ya da hastalık düşünebiliyor musunuz? Bir ameliyat, kırık bir kemik? Alden'ın herhangi bir yara izi var mı? Oliver'da var mıydı?"

Korku midemi bulandırıyor. "Alden'daki tek yara izi soygundan kalma. Oliver'da da bildiğim kadarıyla hiç yara izi yoktu. Dövme, piercing ya da başka bir şey yok." Yardım edememek beni öldürüyor.

Düşünürken kalemimi bir yere vurduğunu duyabiliyorum. "Tamam, Oliver ya da Alden'ı tedavi ettiğini hatırladığınız herhangi bir sağlık kuruluşu varsa bana e-posta göndermenizi istiyorum. Çocuk doktorlarından ve aile doktorlarından her ikisinin de tıbbi kayıtlarının kopyalarını isteyeceğim. Umarım bazı tutarsızlıklar buluruz."

"Ya ?" Ben sorarım. "O zaman bir sonraki adım ne?"

İç çekiyor. "Dürüst olacağım. Bu iddiaya dair sağlam bir kanıt olmadan, bunu savunması için kullanmanın bir yolunu göremiyorum. Yanlış kimlik bizi mahkeme salonundan dışarı attıracaktır. Hikayesini 'suçu işleyip işlemediğimi hatırlamıyorum'dan 'ben aslında söz konusu suçun kurbanıyım'a çevirmesi savcılık tarafından parçalanacaktır."

"Ama bu doğru!" Ağlıyorum.

"Gerçek önemli değil, sadece bir yargıç ya da jüriye kanıtlayabileceğim şey önemli. Özür dilerim. Tıbbi raporları aldıktan sonra size geri döneceğim.

Yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlarsanız bana haber verin. Daha önce de söylediğim gibi, şu anda yapabileceği en iyi şey teslim olmaktır, bu yüzden ondan haber alırsanız, lütfen bunu yapmasını tavsiye ettiğimi ona hatırlatın."

Onunla son konuştuğumdan farklı olarak, bu sözler sanki kendi çıkarı için söylüyormuş gibi boş geliyor. Alden'ın böyle bir şey yapabiliyor. "Yapacağım. Teşekkür ederim."

Kızgın bir çocuk gibi telefonumu fırlatmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bir türlü rahat edemiyoruz. Bunun basit ve hızlı olması gerekiyordu. En fazla birkaç gün. Tıbbi kayıtları toplayıp karşılaştırmanın ne kadar süreceğini kim bilebilir? Ya onları ayırmak için kullanılabilecek bir şey yoksa?

Olmak zorunda. Bu iş Alden'ın hapse girmesiyle ya da sürekli kaçmasıyla bitmeyecek.

Alden'ın ölüm haberiyle bayıldığım zaman gördüğüm rüya aklıma geliyor. Yükselen dere suyunda batarken söylediği sözler. *"Her iki şekilde de işe yarar, El. Umudu boğazında da tutabilirsin. Asla bırakma."*

Benim de yapmam gereken bu. Umuda öyle sıkı tutunacağım ki hiçbir şey onu bizden koparamayacak. Onun masumiyetini kanıtlamanın bir yolunu bulacağımızı umuyorum. Ve eğer iş o noktaya gelirse, ben de onunla birlikte kaçacağım ve bir kaçak olacağım. Ne olursa olsun, onu bir daha kaybetmeyeceğim.

Bu karar beni biraz rahatlatıyor ve Alden'ın son eşyalarını da yerleştirmeye geri dönüyorum.

Hava kararırken Tori beni arıyor ve telefonumda onun adını görünce içime bir rahatlama yayılıyor. En iyi arkadaşımın konuşmaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Ona Alden'ı ve biten her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Ne oluyor lan!" diye çığlık atıyor ben cevap verir vermez. "Üç gün sonra telefonumu açtığımda bir sürü cevapsız arama ve ailemden gelen, Oliver'ın kaçtığının tüm haberlerde çıktığını söyleyen mesajlarla karşılaştım."

Bu ona telefonda söyleyeceğim bir şey değil. "Yaptı, ama iyi bir nedeni vardı. Evde misin?"

"İyi bir sebep mi? Ciddi misin sen? Cinayetten aranıyor! Annem dışarıda polislerin olduğunu söyledi. Sosyal medyayı kontrol ettin mi? Çılgına dönmüş."

Tori'nin ailesinin tüm bunları yan odadan izlediği aklıma bile gelmedi. "Ne dedikleri umurumda değil. Buraya gelebilir miyim? Sana anlatacak çok şeyim var."

"Hemen buraya gel!"

Garajımdan çıktığımda, caddenin aşağısında hala bir polis arabası park halindeydi. Bu sefer işaretlenmemiş, ama kimi kandırdıklarını sanıyorlar? Rastgele insanlar çıkmaz sokağa park edip orada oturmazlar. Soğuk havada yükselen egzoz borusundan çıkan buhar her şeyi ele veriyor.

Onlara bakmakla meşgulken bir adam koşarak arabamın camına yaklaşıyor ve adımı söylüyor. Ayağım frene basıp beni garaj yolumun sonunda durdurdu.

"Özür dilerim! Sizi korkutmak istememiştim!" diyor ve bir basın rozeti tutuyor. "Ben Daily Observer'da çalışan bir gazeteciyim ve sizinle biraz konuşmayı umuyordum."

"Hayır, teşekkür . Söyleyecek bir şeyim yok."

"İşler çirkinleşmeden önce hikayeyi kendi açınızdan anlatmanız için size bir şans verebilirim," diyerek bir kartvizit uzatıyor.

Onu görmezden gelerek ayağımı frenden çektim ve arabamı caddeye geri sürdüm. Uzaklaşmamı izledi. Sanırım bunu beklemeliydim. Hikâyemiz en son yayıldığında kimse benimle röportaj istememişti ama bu sefer katil zanlısı serbest dolaşıyor. Medyanın ilgisini daha çok çekecektir.

Tori'nin evine giderken dalmışım ve kendimi onun araba yolunda bulduğumda biraz şaşırdım. Umarım kırmızı ışıktaki geçmemişimdir. Aklım Aldenda ve dış kayıtları konusunda ne kadar hayal kırıklığına uğramış olabileceğinde. Uzun bir süre saklanmak zorunda kalacağını tahmin etmemişti. Onu tek başına bir yerde saklanırken düşünmekten nefret ediyorum.

Kapısını açar açmaz Tori'ye sarıldım. O da bana sarılıp beni içeri çekti. "Seni bir saniye bile bırakamam. Gel buraya."

Mutfağına gidiyoruz ve bana bir kadeh şarap ikram ediyor. Reddettiğimde kaşları havaya kalkıyor. "Hasta mısın?" diye soruyor.

Hayır, sadece hamile kaldım ve kimseye söylemeye hazır değilim. "Hayır, zihnimi açık tutmak istiyorum. Her şey çok çılgınca."

Harika görünüyor. Güneşin öptüğü yanaklar, parlak gözler ve- "Bu da ne?" Elini tutup havaya kaldırarak çığlık atıyorum. Elmas bir alyans ışıktan parlıyor.

Yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. "Yanlışlıkla evlenmiş olabilirim."

"Kazara mı?" Çenem açık kaldı. "mu aldın?"

Ben yüzüğe hayranlıkla bakmak için elini kaldırırken Tori gülüyor ve başını sallıyor. "Dönüş yolunda Vegas'ta bir gece durduk. Ne düşünüyorsun?"

"Bu muhteşem!"

kıkırdamalar dökülüyor. "Yüzündeki ifade için özür dilerim."

"Bunu anlamam için bana bir dakika ver çünkü bir keresinde evlenmektense kedi nanesi külotu giymiş bir kaplanı becermeyi tercih edeceğini söylemiştin."

Paul içeri girerken kahkahaları bizimkilere karışıyor. "Bu benim karım."

Ona gülümsüyor ve bana dönüyor. "Benim soyadımı almak istedi. Nasıl hayır diyebilirdim ki?"

"Senin adına çok mutluyum!" Paul'e bakmadan önce ona tekrar sarıldım. "Tebrikler. için de çok heyecanlıyım."

Paul bana teşekkür ediyor, sonra Tori'nin başına bir öpücük bırakıyor. "Ben çamaşır yıkamaya gidiyorum. Bavulunu boşaltmamı ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır, sonra alırım."

Çamaşır odasına doğru giderken, "Oh, bir kazanan seçmişsin," diyorum.

"Şimdi," diyor Tori, bar taburesinde zıplayarak. "Bana Oliver'a ne olduğunu anlat. Çünkü internette gördüğüm kadarıyla ayak bileği monitörünü kesip kaçmış. Bu doğru mu?"

Onun karşısındaki tezgâha oturdum. "Hem evet hem hayır. Yargıç kefaletini iptal etti ve duruşmaya kadar tutuklu kalacak. Bu bir yıl sürebilir."

"Daha fazla kanıt falan mı buldular?"

"Hayır, ama onu mahkemeye çıkmaya ehil buldular. Lowell aradı ve teslim olması için dört saati olduğunu söyledi."

"Yani kaçtı mı? Ne planlıyor?"

"Bu uzun bir hikâye ve sana her şeyi anlatacağım ama Tori, inanılmaz bir şey oldu. Çarşamba gecesi kapıma geldi. Bütün günü hafızasını canlandırabileceğini düşündüğü yerlere giderek geçirmişti ve benim de onunla birlikte The Stop Along'a gitmemi istedi."

"Vay canına." Şarabını yudumluyor. "Sen gittin mi?"

"Evet, onları tam kapanırken yakaladık. Sanırım orada tutuklanmamıza ramak kalmıştı çünkü bizi içeri almak istemeyen tezgâhtarları dışarıda kilitledim ama Sawyer geldi ve gitmemize izin verdi."

Tori bana bakakaldı. "Ne yaptın?"

"Önemli değil. İşe yaradı. Sinir krizi geçirdi ve çıldırdı, ama her şey bittiğinde hatırladı! Anıları geri geldi." Tezgâhın karşısına uzanıp elini tuttum. "Tori, Alden ölmedi. Birbirlerine karıştılar. Ölen Oliver'dı. Kim olduğunu hatırladı. O Oliver değil."

Paul yakınlarda durur ve çamaşır odasının kapısında bekleyerek dinler.

Tori kelimeler anlamsızmış gibi bana bakıyor. Sonra bir kadeh şarap daha dolduruyor ve uzun uzun içiyor. Gözlerimin içine bakıp "Ella, bana buna gerçekten inanmadığını söyle" diyene kadar ne düşündüğünü anlamak imkansız.

Nasıl tepki vermesini beklediğimden emin değilim. Daha önce de onun suçlu olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Belki de bu konudaki sevincimin ve heyecanımın Alden'in iddia ettiği şeyin doğru olduğunu anlaması için yeterli olacağını düşündüm. Bu mantıklı değil. Nasıl bildiğimi bilmesi .

"Dinle, ilk başta ben de doğru olduğuna inanmamıştım." İçimden gelen kahkaha biraz dengesiz geliyor ve sesimi çalışıyorum. "Aslında ona bağırdım. Sonra üniversiteye gitmeden önceki gece hakkında onu sorguladım. Hatırlayamadı, ben de ona yanıldığını söyledim. Ama ! Her şeyi hatırlamıyor ama anıları hâlâ geliyor."

Tori iç çeker, bir yudum alır ve başını sallar.

"Sadece Alden'in bilebileceği şeyleri biliyor! Babasının gittiği geceyi, benim onun peşinden koştuğumu ve sonrasında yaptıklarımızı hatırlıyor."

Bana The Stop Along'da olanları anlattı. Oliver'ın vurulduğunu görmüş. Sağlık ona adını sorduğunda onu çağırıyormuş. Bu yüzden sağlık görevlisi onu Oliver sanmış. O andan itibaren her şey değişmiş ve uyandığında bize farklı bir şey söyleyememiş!" Onu ikna etmek için çaresizlik içinde sesim yükseliyor. Bana inanmasına ihtiyacım var.

Bakışları önce Paul'e, sonra tekrar bana yöneldi. "Ella, yalan söylüyor. Sana bunu yaptığı için üzgünüm. Bu kadar zalim olabileceği hiç aklıma gelmezdi ama-"

"Yalan söylemiyor!" Tabureden atlayarak bağıyorum. Kıpırdamadan oturmaya dayanamıyorum. "nereden bilebilir ki?"

"O ve Alden yakınlardı. Ona ne söylemiş olabileceğini bilemezsiniz."

"Hayır, inanması zor biliyorum ama bu o."

Sesinde tutmaya çalıştığı sabır beni rahatsız ediyor. Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyor. "Herkesin yanıldığını mı düşünüyorsun? Sağlık görevlileri, hastane, terapistler, mahkeme, avukatlar, herkes onun kimliğini yanlış mı anladı?"

"Kimliği hiçbir zaman mercek altına alınmadı. Doktor ölenin Alden olduğunu söyledi ve bunu sorgulamak için bir nedenimiz yoktu. Ama aynı şekilde giyinmişlerdi. Üzerlerinde hiçbir kimlik yoktu, telefonları bile alınmıştı. En başından beri karıştırılmışlardı ve-"

"Dur!" Elini kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Ella, ondan şüphe etmeye başladın. Bana para transferini ve telefon kayıtlarını anlattığında bunu yüzünde gördüm. Ben , o da görmüştür. Şimdi yakalandığına ve hafıza kaybı numarası işe yaramadığına göre, Alden olduğunu iddia etmek istiyor. Bu gerçekten dahice. DNA'sını test edemezler, değil mi?"

İçimden öfke fışkırıyor. "Amnezi açısı da ne demek?"

Tori ayağa kalkar ve kollarını havaya kaldırır. "Tanrım, ne yaptığını göremiyor musun? Yaralandığını ve travma geçirdiğini biliyorum ama Tanrı aşkına gözlerini aç! İsteddiği her şeyi elde etmenin bir yolunu buldu. Seni, özgürlüğünü, her şeyi. Hafızasını kaybettiğini nereden biliyorsun?"

"Neler yaşadığını gördün!" Bağıyorum.

Başını sallıyor. "Gördüm. Senin de neler yaşadığını gördüm. Bu yüzden seni kullanıyor. Çünkü ikna etmesi gereken kişi sensin. Seni inandırabilirse, diğerleri de inanır. Ve eğer karşımda olsaydı, sana bunu yaptığı için onu şu anda öldürebilirdim."

"Tori," diyor Paul usulca, araya girerek.

"Hayır!" diye tersledi. "Bu iş yeterince uzadı! Gerçekle yüzleşmek zorunda. Alden gitti. Oliver yalan söylüyor. Belki de bunu kışını kurtarmak için uydurdu ya da belki de uyandığı ve her şeyin ters gittiğini gördüğü andan itibaren planı buydu. Sahte hafıza kaybı, sonra mucizevi bir şekilde hatırlamak ve kardeşinin hayatını ele geçirmek. Bu yanına kalmayacak."

Tepkisi beni şaşırttı. Şaşırdım ve öfkelen dim. Bunu nasıl düşünebilir? Bu adamları çocukluğumuzdan beri tanıyoruz.

Paul donmuş gerginliği bozar. "Tek yumurta ikizleri arasındaki farkı anlamanın bir yolu var mı? Parmak izleri?"

Tori ona bir bakış fırlatır. "Bunu eğlendirmeyin. Gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor."

Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Tüm arkadaşlığımız boyunca, ona hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Hiç kimseye bu kadar kızgın olduğumu sanmıyorum. Paul'e "Kayıtlarda parmak izi yok" dedim. "Ama avukat kimliğini kanıtlamanın bir yolunu bulmak için tıbbi kayıtlara bakıyor."

Tori tezgahın karşısından bana bakıyor. "Zaten işinize ve itibarınıza mal oldu. Alden'in ölümünü kabullenmeden önce senden daha ne kadar almasına izin vereceksin? Sonunda yardım ve yataklıktan hapse mi girmek istiyorsun?"

"Bana hiçbir şey yapmadı ama beni sevdi ve onu tanımadığım için acı çekti. O yanlış bir şey yapmadı."

"Peki ya yanıyorsan ve o soğukkanlı bir katilse? Bir psikopatsa?"

Elim içgüdüsel olarak karnımı ovmaya gidiyor, sanki bebeği onun korkunç sözlerinden koruyormuşum gibi. Bu onun dikkatinden kaçmıyor. Bakışları karnımdan reddettiğim şaraba, oradan da geri dönerken, parçaları birleştirmesini izliyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor.

"Alden'in" dedim.

Başını sallar. "Bunu artık seninle yapamam. Yardıma ihtiyacın var. Profesyonel yardıma. Özür dilerim."

Kalbim o kadar kırıldı ki, hala nasıl attığından emin değilim. Tori'nin tepkisi ve suçlaması onu bir kez daha paramparça etti. "Git kendini becer, Tori."

Dışarı çıkarken ikisi de adımı söylüyor, ama ben bittim. Bana güvenen ve uğruna savaşmam gereken insanlar varken onunla savaşmak için burada kalmayacağım. Bunlardan biri büyüyor.

Yavaşça eve giderken elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum. "Sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Baban iyi olacak. Onu geri getireceğiz ve seni çok sevecek."

Eve döndüğümde, beni durduran gazetecinin kartviziti kapıma sıkıştırılmıştı. Onu yırtıp atıyorum ve parçalarını verandanın etrafında uçuşmaya bırakıyorum.

Çok kötü bir gündü. Dış kayıtları yok. Alden'ın kim olduğunu ne zaman ya da ne zaman kanıtlayabileceğimizi bilmenin bir yolu yok. Ve şimdi en iyi arkadaşımı kaybettim. Benim deli olduğumu düşünüyor. Kıyafetlerimi çıkarıp yatağa girdiğimde ve ağlayarak uyuduğumda ev sessiz ve boştu.

BÖLÜM 11

Bu haftayı aklımı kaybetmeden nasıl geçirdiğimi bilmiyorum. Her geçen gün Alden'in kaçıışı medyanın ilgisini çektikçe işler daha da kötüye gidiyor. Gerçek suç meraklılarından oluşan çevrimiçi bir topluluk davaya kilitlendi ve nerede saklanıyor olabileceği ve Warren'ların işe alınmasına dahil olup olmadığı hakkında söylentiler uçuşuyor. Onların katılımı sadece virallliği besliyor.

Teoriler ve komplo teorileri ortaya çıkmaya başladı. İnsanlar benim ve Alden'in eski fotoğraflarını arkadaşlarının sosyal medyasından aşırıyor ve bunun Alden olup olmadığını tartışıyorlar. Alden ölmeden önce Oliver'ı aldattığımı kanıtlamaya çalışıyorlar. Bir grup "internet hafiyesinin" ortaya attığını gördüğüm en saçma teorilerden biri, üçlü bir ilişkimiz olduğu ve yetişkin hayatım boyunca ikisi arasında gidip gelirken sadece Alden'la birlikte olduğumdu.

Son seferinde en çok tanınan ve hakkında konuşulan stüdyomdu. Stüdyoda olmadığım sürece kimse beni tanımıyor gibiydi. Elbette, internette kötü konuşuyorlardı ama bu görmezden gelinebilirdi. Şimdi ise içinde tanınıyorum. Çoğunlukla bakışlar ve fısıldaşmalar oluyor ama fotoğrafımı çeken ya da beni kaydeden insanlar da gördüm. İlk adamdan sonra iki gazeteci daha benimle iletişime geçmeye çalıştı. Görünüşe göre, hafıza kaybı gerçekten iyi bir hikaye oluşturuyor.

Çok yorucu. Evden zar zor çıkıyorum ama bugün bir şeyler almam gerekiyor. Market alışverişi yapmak yerine, insanlardan uzak durmak için alışveriş yapıyorum. Daha sonra, doğum öncesi ilaçları almak için eczaneye koşuyorum.

kadın doğum uzmanının almamı söylediği vitaminler. Çok az müşteri olması ve ben vitaminlerin parasını öderken kimsenin bana ikinci kez bakmaması beni rahatlatmıştı.

Polis neredeyse her zaman sokağımın bir ucuna ya da diğer ucuna park eder -bazen bir ekip , bazen de plakasız bir araba- ama bu sefer döndüğümde Dedektif Ramos başka bir memurla birlikte evimin önünde bekliyordu.

"O burada değil. Gittiğinden beri onu görmedim ve nerede olduğunu bilmiyorum," diye açıklıyorum, açıp üç poşet bakkaliyemi alıyorum.

Ramos öne çıktı. "Sana yardım edeyim."

"Hayır, teşekkür ederim. Eğer aramaya geldiyse, gidin arayın ki ben de işime geri dönebileyim."

Beni merdivenlerden yukarı ve içeri kadar takip ettiler. Ramos bana mutfığa kadar eşlik ederken, yanındaki memur evimin içinde yürümeye başladı. "Gerçekten buraya geri dönecek kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Muhtemelen hayır." Ben onu görmezden gelip yemeğimi kaldırırken o kapı aralığında oyalanıyor. Kollarını kavuşturup bana bakıyor. "Seni anlamıyorum. Nişanlının ölümüyle yıkılmıştın. Bunu gördüm. Senden hiç şüphelenmememin ana nedeni buydu."

"Şimdi de şüpheli olduğumu mu söylüyorsun? Çünkü bu avukatım için yeni bir haber olur."

Başını sallıyor. "Olaya karıştığınıza dair hiçbir kanıt bulamadım ama onu öldüren adamı koruyorsunuz."

Alden'ın sesi kafamın içinde. *Onlara gerçeği söyle.*

"Kaçtı çünkü o Oliver değil. Büyük bir hata oldu.

Soygunda öldürülen Alden değildi, Oliver'."

Ramos uzun bir süre bana baktıktan sonra elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu çürütmenin ne kadar kolay olacağını farkında mısın? Bir DNA testi."

"Temel bir biyoloji dersine ihtiyacınız olduğunun farkındayım. Tek yumurta ikizlerinin DNA'ları aynıdır. İkisinden de parmak izi alınmamış ve diş kayıtları yok. Suçlu olduğu için saklanmıyor. Kimliğini kanıtlamanın bir yolunu bulana kadar saklanıyor."

İç geçiriyor ve sesindeki acıma beni çileden çıkarıyor. "Seni kandırdı. Yaşadığın onca şeyden sonra yeterince kolay bir hedeftin."

Derin bir nefes alıyorum ve öfkemi kontrol etmek için beşe kadar sayıyorum. "Seni ikna etmeye çalışmayacağım ve artık hiçbir soruna cevap vermeyeceğim. Araştırmanı yap ve git. Onu burada bulamayacaksın."

"Hayır, sanırım mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyor. İşine giden fonları kestiğimizde ve hesaplarını dondurduğumuzda ne yapacağını göreceğiz."

Diğer memur bize katılıyor ve Ramos'a başını sallıyor. Gerçekten de onu bir dolaba tıkmış ya da bir yatağın altına tıkmış halde bulacaklarını mı düşündüler?

"Aramanızı tamamladıysanız ve gözaltına alınmadıysam, gitmenizi istiyorum. Şimdi."

Tek kelime etmeden çıkıp gittiler. Kapıyı arkalarından kilitledikten sonra ilk işim Lowell'ı aramak ve ona hesapların dondurulmasıyla ilgili söylediklerini anlatmak oldu.

"Stokes Brothers da bana ait. Bunu yapabilirler mi?"

"Oliver"kişisel banka hesabını dondurabilirler ama daha çok yerini tespit etmeye yardımcı olup olmayacağını görmek için takip edeceklerdir. Şirkete gelince, gelirin kaçışını kolaylaştırdığını iddia edebilirler, ancak bunun için bir yargıç kararı gerekir ve bence bu pek olası değil."

"Ama imkansız değil mi?"

"Hayır. Ne yapmaya çalıştıklarını araştırıp size geri döneceğim."

"Peki ya tıbbi kayıtlar? Bir şey bulabildiniz mi?"

"Şu ana kadar yardımcı olacak bir şey yok. Eski çocuk doktorundan gelecek dosyayı bekliyorum. Değerli bir şey çıkacağından emin değilim. Üç yaşına kadar sadece ona gitmişler. Diğer çocuk doktorlarının ve şu anki doktorlarının dosyalarında onları ayırmak için kullanılabilecek bir şey yok. Çocukluk aşılı aynı, ikisi de su çiçeği geçirmiş, ikisinin de bademcikleri ve apandisitleri hala duruyor. Adli biyolog şu anda her şeyi inceliyor."

Bana beklemekten başka söyleyebileceği bir şey yok.

Bir sonraki aramam Smith'e olacak ve ona ödenmemiş faturalarımız varsa ödemesini ve ihtiyaç duyabilecekleri malzeme ve parçalar için sipariş vermesini tavsiye edeceğim. Nedenini sorduğunda ona karşı dürüst oluyorum. Bu sadece

adil. Hesapların dondurulması tehdidi onların iş güvenliğini de etkileyecektir. Ayrıca bir sonraki ayın maaş bordrosunu kişisel hesabıma aktarması talimatını verdim, böylece bu arada onlara ödeme yapabileceğimi biliyorum.

Her şeyi hemen halletmeyi kabul ediyor, sonra hayatıma bir kat daha *sıçtı* ekliyor. "Bugün ön tarafta protestocular vardı. Milo onları korkutup kaçırdı ama müşterilerimiz de servis randevularını iptal ediyor. Muhtemelen 'bir katili finanse etme hashtag'i trend olduğu ve Stokes Brothers'ı boykot çağrısı yaptığı içindir."

"Bu akılda kalıcı bile değil." Smith bir kahkaha attı ve ben de "Sizin için orada olmak güvenli mi? Kapatmamız gerekiyor mu?"

"Hayır, şimdilik böyle iyiyiz. Milo seni bu konuda rahatsız etmemi bile istemedi ama artık burası senin yerin."

"Teşekkürler. İşler kontrolden çıkarsa bana haber ver. Kendini güvende hissetmezsen."

Stokes Brothers geçen sefer tepkilerden , çünkü internetteki nefret ve alayların odağında ben vardım. Şimdi hepimiz için geliyor.

Telefonu kapattıktan sonra tezgahımın başına oturup iki kartvizite bakıyorum. Biri Evansville Gazette'de çalışan bir gazeteciye ait. Diğeri ise Indianapolis merkezli ama bölgesel olarak yayınlanan bir sabah programı olan Wake Up Indy'nin yapımcısından.

Bekle. Lowell bana bunu yapmamı söylemişti.

Tek yaptığım beklemek. Başka bir şey denemenin zamanı geldi. Bu halkın gözünde oynanıyor. Eğer kamuoyu mahkemesinde yargılanacaksak, o zaman davamızı savunacağım.

Daha fazla dikkat çekeceğinin farkındayım ama bazılarını bizim tarafımıza çekebilir. Katil olmadığımızı görmelerini sağlayabilirsem, belki Stokes Kardeşleri kurtarabilirim. Dudağımı kemirerek Wake Up Indy'nin kartını alıyorum ve numarayı çeviriyorum.

Beklediğim şey banttı bir röportajdı ama iki gün sonra kendimi Wake Up Indy sabah programında canlı yayına üzere evden üç saat uzaklıktaki bir stüdyoya girerken buldum. Canlı . Çok korkmuştum.

Gelir gelmez gülümseyen bir stajyer bana eşlik ediyor. Makyajımı yapmam için beni bir giyinme odasına götürüyor ve ardından yeşil odada nerede bekleyeceğimi gösteriyor. Tırnaklarımı karıştırmamak için ellerimi birbirine kenetliyorum. Tori'nin şu anda yanımda olması için neler vermezdim. Bunu tek başıma yapmak zor, hatta ailemi aramayı bile düşündüm ama onlara henüz Alden'dan bahsetmedim. Belki de söylemeliydim ama Tori'nin tepkisinden sonra, sevdiğim başka bir insanın deli olduğumu düşünmesine dayanamıyorum.

Stajyer beni almak için geri dönüyor ve ben de onu iki sandalyenin karşılıklı durduğu küçük alana kadar takip ediyorum. Şükürler olsun ki stüdyoda seyirci yok. Söylediğim her kelimenin yayınlanacağını ve ardından sosyal medyada parçalanacağını bilmek yeterince korkutucu.

Sunucu Sally Greene, ince, canlı, kuzguni saçlı, hızlı gülümseyen bir kadın. Kendini tanıttıktan ve karşıma oturduktan sonra, kameralar hakkında endişelenmememi ya da düşünmememi tavsiye ediyor. Bakmam gereken belli bir yön yok.

Gülümsemesi genişler. "Sadece sohbet edeceğiz."

Saf ya da aptal değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü ve sorduğu soruların muhtemelen olayları olabildiğince sansasyonel hale getirmeyi veya dramatik bir şekilde tepki vermemi sağlamayı amaçladığını biliyorum. Dikkatli olacağım ve cevaplarım hakkında düşüneceğim.

Bir adam geri sayıyor ve kameraların açık olduğunu işaret ediyor. Tüm vücudum geriliyor ve Sally izleyicilerle konuşurken burnumdan derin bir nefes alıyorum.

"İkiz kardeşi Alden Stokes'un öldürülmesi de dahil olmak üzere birçok cinayetle suçlanan Oliver Stokes'un aranmasına ilişkin gelişmeleri sizlere aktarıyoruz. Bugünkü konuğumuz merhum Alden'in nişanlısı Ella Booth. Hoş geldin, Ella."

"Teşekkür ." En azından sesim sabit. Bunu yapabilirim. Alden ve kendim için.

"Herkesin sormak istediği soruyla başlayalım. Oliver Stokes'un nerede olduğunu biliyor ?"

"Evet, anlıyorum ama sizin ima ettiğiniz şekilde değil. Halkın durumumuza neden bu kadar ilgi gösterdiğini anlıyorum ancak internette dolaşan yanlış teoriler ve hikayeler her iki tarafa da anlatılamayacak kadar zarar veriyor.

bizi. Bu nedenle bugün buraya gelmek ve gerçekte neler olduğunu açıklamak istedim." Bu röportaj sadece altı dakika sürecek. Sadece gelmeli ve söylemek istediklerimi söylediğimden emin olmalıyım.

"Onun yerini yetkililerden sakladığınız için tutuklanabileceğinizi biliyor musunuz? Bu sizi endişelendirmiyor mu?"

"Hiçbir şey saklamıyorum. Oliver Stokes, Springhill Mezarlığı'nda bulunuyor. Soygun gerçekleştiğinde, kardeşler yanlışlıkla birbirleriyle karıştırıldı. Doktorlar ve herkes Oliver'ın hayatta kalan ikiz olduğunu ve Alden'in öldüğünü düşündü. Yaşadığı hafıza kaybıyla birlikte, hafızası geri gelmeye başladığında korkunç hatanın farkına vardık. Oliver öldü. Alden hayatta ve kesinlikle soygun ya da cinayetlerle bir ilgisi yok. Suçlanmadı ya da hakkında dava açılmadı ancak yanlış kimlik nedeniyle takip ediliyor."

Onu hazırlıksız yakaladım ama gözleri heyecanla parlıyor. "Bu olağanüstü bir iddia. Nişanlının hayatta olduğuna mı inanıyorsun?"

"Bu bir inanç değil. Bu gerçek. Bana sadece kendisinin bilebileceği şeyleri anlattı."

Gözlerini kırptırıyor ve öne doğru eğiliyor. "Bu senin için büyük bir şok olmuş olmalı."

"Bu yetersiz bir ifade. İyileştiği aylar boyunca onu tanıyamadığımı kabul etmek çok zordu ama travmatik beyin hasarı geçirmişti. Kişiliğinin yeniden ortaya çıkması ve anılarının geri dönmesi zaman aldı. Onu geri getirmek..." Sesim titriyor ve yutkunuyorum. "Bir mucize gibiydi. Ama işler daha da zorlaştı. Yetkililere onun hiçbir suçu olmadığını kanıtlamaya çalışmanın yanı sıra, kamuoyunun sürekli incelemesi ve bize yönelik suçlamalarla da uğraşmak zorunda kaldık. İnternetteki bir gönderi Oliver ve benim nişanlımı birlikte olabilmek için öldürdüğümüzü iddia ediyordu. Bu haber yayılınca için de her şey alt üst oldu."

Yüzündeki sempati ifadesi plastik bir bitki kadar sahte. "Yetkililer yanlış adamın peşinde olabileceklerinden haberdar edildi mi?"

"Evet, davadan sorumlu dedektife söyledim ve Alden'in avukatı kimliğini kanıtlamak için bir yol bulmaya çalışıyor. DNA bir kanıt değil.

Tek yumurta ikizleri olan ve diş kayıtları sorumsuz bir klinik tarafından kaybedilen bir seçenek."

"Alden'in nerede olduğunu biliyor musun?"

İyi denemeydi. Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığı çok açık. "Hayır. Kaçtığından beri ondan haber almadım." Zamanımız tükeniyor. "Sadece olanları kendi açımızdan anlatmak için bir şans istedim ve halktan şimdilik yargılarını saklı tutmalarını rica ediyorum. Bir kabusla karşı karşıyayız. Nefret dolu telefonlar, işyerlerimizin önünde yapılan protestolar ve hatta evime gelenler işleri daha da kötüleştiriyor. Fotoğraf stüdyom müşterilerimin güvenliği nedeniyle Aralık ayından beri kapalı. Müşterilere güvenli bir ortam sağlayamazsak Alden'in işyerini de kapatmak zorunda kalabiliriz. Bizim başımıza gelen korkunç bir şey yüzünden her şeyimizi kaybediyoruz, bizim tarafımızdan işlenen bir şey değil. Tek istediğimiz Alden'in Oliver olmadığını fiziksel olarak kanıtlamanın bir yolunu bulmak ve hayatlarımıza geri dönmek."

Sally başını sallıyor ve empatik tonuna rağmen, "Oliver'la iletişim kuramamak ve tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda kalmak zor olmalı" derken gözlerindeki parıltıyı görüyorum.

"Alden," diye düzeltiyorum dişlerimi sıkarak.

Gülümsemesi anlık ve parlak. "Alden, elbette, özür dilerim. Güvenliğiniz söz konusu olduğunda, özellikle de durumunuz düşünüldüğünde, teslim olmanın en iyi seçim olacağını düşünüyor musunuz?"

Sorusu beni olduğum yerde dondurdu. Hamile olduğumu bilemez. Sadece Tori ve Paul biliyor ve konuşsak da konuşmasak da asla dedikodu yaymazlar. "Durum?"

"Hamile olduğunun farkında değil mi?"

Midem ayaklarıma kadar indi. Nereden biliyor ki? Kameralar üzerimde ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Az önce yaptığı şey için bu kaltağın suratına vurma dürtüsüne direnmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor. Bunun yerine beşe kadar sayıyorum ve önceki soruya cevap veriyorum.

"Hayır, teslim olmasının güvenliğini şu ya da bu şekilde etkileyeceğini sanmıyorum."

Belki de onu ikiye bölmeye çalışan bakışlarımdan ya da zamanımızın tükenmesinden, ama daha fazla devam etmiyor. Bunun yerine, o

Kamera için ışınlar, röportaj için bana teşekkür eder ve doğrudan izleyicilerle konuşur.

"Bu olağanüstü hikâyenin şok edici dönüm noktasıyla ilgili daha fazla bilgi için lütfen bizi internet üzerinden takip edin. Uygulamamızı da indirebilirsiniz."

O sosyal medya ve web sitelerini sayarken ben de bana taktıkları mikrofona çıkarıyorum. Kameralar kapandığı anda sandalyemden kalkıp binadan dışarı çıkıyorum.

Buradan çıkmam lazım. Daha iyi bilmeliydim. Hikaye ne kadar çirkin olursa olsun, işleri daha da kötüleştirmeye çalışmak zorundaydılar. Eve dönerken tek düşünebildiğim, bunu nasıl bildiği. Milo'dan başka kimse bugün programa çıkacağını bilmiyordu. Tori ve Paul'e güvenemesem bile, bu tüyoyla onlarla temasa geçeceğini bilemezdi.

Sır artık ortaya çıktı. Eğer insanlar daha önce Alden'in kardeşiyle birlikte olmak için ölmesini ya da öldükten hemen sonra kardeşiyle birlikte olduğumu düşündükleri için benden nefret ettilerse, şimdi de onun bebeğini doğurmamdan hoşlanmayacaklar. Tek yapabileceğim açıklamamın hikayeyi değiştirmesini ummak. Beni asıl kızdıran şey, Alden'in hamile olduğumu ben ona söyleyemeden olması.

Polisler sokağımda sürekli bulunmak yerine gelip gitmeye başladılar. Belki de bunun zaman kaybı olduğunu fark ettiler ve adam onlara el sallayarak sokağa çıkmıyor. Yakınlarda park etmiş polis yok ama garajımın önünde tanımadığım bir kamyon duruyor.

Tepem atıyor ve Milo yolcu tarafından indiğinde her kimse beni rahat bırakmasını söylemeye hazırım.

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Arabamdan inerken sordum.

"Üzgünüm, bu arkadaşım Gary." Kafası tıraşlı ve boynunda korkunç derecede amatör dövmeler olan sıska bir adam olan şoför bana başını sallıyor. Neler oluyor şimdi? "Evinizdeki böcekleri taramak için burada."

Omuzlarım yorgunluktan çöküyor. Uzun bir gün oldu ve daha yarısı bile bitmedi. "Milo, teşekkür ederim ama dürüst olmak gerekirse yorgunum ve eğer beni dinliyorlarsa, umurumda değil."

"Alden yapmamı istedi. Dükkânı çoktan temizledi. Sadece bir saat kadar sürer."

Şu anki ruh halimde, Milo'nun ondan haber alırken benim haber alamamam beni incitiyor ve kızdırıyor. Alden'ın beni olayların dışında tutmaya çalıştığını biliyorum ama bu imkânsız. Birinin dahil dahilim. "Pekâlâ, içeri gel."

Beni içeri kadar takip ediyorlar ve Gary omzuna astığı sırt çantasından uzun siyah bir asa çıkarıyor. "İkinci katınızdan başlayıp aşağıya doğru ilerlememin bir sakıncası var mı?" diye soruyor bir çift kulaklık takarak.

Başımı salladığımda yukarı doğru koşmaya başladı ve ben Milo'ya döndüm. "Bu adamı iyi tanıyor musun yoksa evimin etrafında onu takip mi etmeliyim?"

"O güvenilir biri."

"Sen öyle diyorsan." Milo bana mutfığa kadar eşlik ediyor ve Gary'nin işini yapmasını beklemek üzere tezgâha oturuyoruz. "Sabah programını izledin mi?"

Elini gür sakalının üzerinde gezdiriyor. "Gördüm. Soğukkanlılığını koruyarak iyi iş çıkardın. Özellikle de sonunda."

Cevap vermediğimde başını bana doğru eğiyor ve ben de sessiz sorusuna yanıt olarak başımı sallıyorum. "Bu doğru. Yine de nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Röportajdan sonra bölümü izlemek için kalmadınız mı?"

Bu iyi bir şey olamaz. "Hayır, onun sahte gülümsemesini bozmamak için ayrıldım."

"İyi karar." Milo telefonunu çıkarıp birkaç kez dokunduktan sonra bana ekranı gösteriyor. Üzerinde benim mükemmel netlikte bir videom var. Belli ki eczanenin güvenlik kamerasından çekilmiş. Benim bir suç işlediğimi göstermiyor, ama bunu kim yayınladıysa elimdeki doğum öncesi vitamin şişesini gösterecek şekilde yakınlaştırmış.

İç çekerek başımı ellerimin arasına aldım. "Herkesten nefret ediyorum."

"Kesinlikle boktan bir hareketti. Bir sonraki bölümde videoyu gösterdiler ve durumla ilgili görüşlerini almak için insanlardan telefon aldılar."

"Harika. Onları eğlendirebildiğimize sevindim. Sence Alden Bu mu?"

"Bilmiyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldık, Gary'nin yavaş ayak seslerinin üstümüzdeki her odada ilerleyişini dinledik. Aşağı indiğinde her şeyin yolunda olduğunu göstermek için başıyla bizi onaylıyor, sonra da diğer odaları taramaya başlıyor.

"Sence bir hata mı yaptım?" Milo'ya sordum. "O röportajı yapmakla mı?"

Ayağa kalkar ve boş kahve fincanını lavaboya koyar. "Hayır, başından beri sessiz kaldınız ve halk bunu bir suçluluk işareti olarak algılıyor. Stokes Kardeşler'e umduğun şekilde yardımcı olur mu bilmiyorum ama mafya arasında biraz şüphe uyandırdı. Daha sonra gelen telefonların en az yarısı size inananlardan geliyordu."

"Sanırım göreceğiz."

Gary işini bitirip mekanın temiz olduğunu söyledikten sonra gidiyorlar. Gecemin geri kalanını röportajımın yol açtığı viral bok fırtınasını izleyerek geçirdim. Milo bunun bir hata olduğunu düşünmüyor ama ben emin değilim. Tüm sosyal medya sitelerinde eyaletime ilişkin en çok trend olan konu röportaj. Her paylaşım, röportajın halktan bizi rahat bırakmasını istediğim klibini ve vitamin alırken çekilmiş fotoğrafımı içeriyor.

Yorumlar destekleyici ve alaycı olmak üzere ikiye ayrılmış gibi görünüyor.

İkizi mi? Kim komadaydı? Hangi romantik B filminde olduğunu sanıyor?

Böyle bir şey olabilir! İkisi de trafik kazası geçiren ve aldıkları yaralar nedeniyle tanınmaz hale gelen bir genç kız, hastane tarafından arkadaşıyla karıştırıldı.

Onun saçmalıklarına inanıyorsanız hepiniz hayal görüyorsunuz. Kendilerini kurban gibi göstermeye çalışıyorlar.

Erkek arkadaşını geri aldıktan sonra onu tekrar kaybetmek mi? Zavallı kadın!

Değil mi? Bir de üstüne hamile olmak?

Hey, benim tek yumurta ikizim var. Bu sonuçsuz cinayet işleyebileceğim anlamına mı geliyor? Patronum beni kızdırıyor.

Sonunda, yemek yemek ve duş almak için kendimi telefonda yeterince uzaklaştırıyorum, sonra da yatağa giriyorum. Telefonu bir kenara atmadan önce gördüğüm son yorum bana ne olursa olsun bu işte kötü adam olacağımı hatırlatıyor.

Hamile olduğunu bilecek kadar ileri , onun gerçekte kim olduğunu bilmeden önce onunla yatıyordu. Hala skandal bir fahişe.

BÖLÜM 12

Koridordan gelen gümbürtü sesiyle gözlerim açıldığında saat gece yarısını geçmişti. Bir şey mi duymuştum? Son zamanlarda çok gerginim, muhtemelen rüya görüyordum. Başucu lambasını yakmak için uzanıyorum ve kapı kolu yavaşça döndüğünde kalbim ayaklarımın dibine düşüyor.

Ben paniğe kapılmadan önce kapı açıldı ve o içeri girdi.

İç

nd Alden!

e. Çenem düştü ve kendimi onun kollarına atmak için yataktan fırladım.

Silahlar. "Ne yapıyorsun sen? Burada olamazsın! İçeri nasıl girdin ki?" Ben ona yavru bir maymun gibi sarılırken sorularım ona savruluyor ve o da bana sıkıca sarılıyor.

"Benim için pencereyi açık bırakmışsın."

Hamile olduğumu öğrendiğimde geçirdiğim küçük sinir krizinden sonra pencereyi açık bıraktığımı hayal meyal hatırlıyorum. Bir parçam bile onun tekrar sürünerek geçmesini beklemiyordu. Onu gördüğüm için çok heyecanlıyım ama onun için çok korkuyorum. "Polisler evi izliyor! Ya seni gördülerse?"

"Yolun sonunda bir ekip arabası var. Ormanın içinden geldim. Sorun yok." Beni yere bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Yoğun gözlerini yüzüme dikti. "Bilmek zorundaydım. Bu doğru mu? Hamile misin?"

Aman Tanrım. Bu yüzden yakalanma riskini göze aldı.

Sertçe yutkunuyorum, kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum. "Bu şekilde öğrenmeni istemedim."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Sen... sende kalacak mı?" Sesinin eşit tonu duymayı umduğu cevabı ele vermiyor.

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum. O da aynı şeyi istemezse anlarım. Bırakın bir çocuk yetiştirip yetiştiremeyeceğini, yarın nerede olacağını bile bilmiyor.

Gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan bir saniye önce yüzünde bir gülümseme beliriyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Kollarımı ortasına doluyorum, o da yüzümü tutup beni öpüyor.

Daha sonra alnını benimkine bastırıyor. "Baba olacağım. Tüm bu cehennemden sonra iyi bir habere ihtiyacım vardı ve bundan daha iyisi olamazdı. Teşekkür , Ella."

"Bunu tek başıma yapmadım," diye hatırlatıyorum ve o da kıkırdıyor.

Bunu söylemek kalbimi parçalıyor ama söylemek zorundayım. "Burada olamazsın Den. Burası güvenli değil. Ya polisler gelirse?"

"Beni görselerdi çoktan buraya gelmiş olurlardı. Milo'nun arkadaşı böcekleri kontrol etti, bu yüzden beni duymayacaklar." Onları bu yüzden gönderdi. Bu gece gizlice girebilsin diye. "Sorun değil. Dışarıda hava aydınlanmadan gideceğim."

Saatlerce uzakta. Birlikte geçireceğimiz saatler var. O zaman giysilerinin nemli olduğunu ve biraz titrediğini fark ediyorum. "Ormanda ne kadar ?"

"Birkaç saat. İzlemediklerinden emin olmalıydım."

"Isınman lazım. Git duşa gir. Ben sana kıyafet getireyim."

Dudağının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Şimdiden beni soymaya mı çalışıyorsun?" "Hiç denemek zorunda mıyım?"

"İyi bir noktaya değindin. Hemen döneceğim."

, onu çok özledim. Ona birkaç kıyafet bulup banyoya götürdüm. Duş kapısından dış hatları görünüyor. Saçlarını durulamak için kollarını kaldırmış bulanık görüntüsü dayanılmaz. Daha net bir görüntü istiyorum.

Ben sessizce duşun kapısını açıp izlerken yüzü bana dönük. Su omuzlarındaki ve sırtındaki kasların üzerinden akıyor.

Bir erkeğin sırtını hiç bu kadar çekici bulmamıştım. Bakışlarım suyu takip ederek güzel, yuvarlak kıkına iniyor. Ellerim onu sıkmak için kaşınıyor.

Sadece birkaç saatimiz var ve onları değerlendirmeliyim. Ona dokunmalıyım, onu içimde hissetmeliyim. Ona yakın olmalıyım.

Döndü ve beni onu süzerken yakaladı. Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor ve beni tutup duşa çekiyor.

"Den!" Ilık su üzerime yağıyor, ince gömleğimi ve külotumu tenime yapışana kadar ıslatıyor.

"Huh-uh," diye mırıldanıyor, alt dudağımı hafifçe yakalayıp öpüyor. "Sen başlattın." Islak pamuğun arasından açıkça görünen göğüslerimi görmek için aşağı baktığında bakışları kararıyor. Dudaklarını yalıyor. Ellerini üzerlerinde hissettiğimde meme uçlarım anında sertleşiyor.

Bana çok fazla dokunmasına izin veremem yoksa beni becermesi için onu yatağa sürükleyeceğim ve bu benim planım değil. Henüz değil. Öncelikle ona kendini iyi hissettirmek ve sert çenesinde gördüğüm stresi biraz olsun azaltmak istiyorum.

Ellerim göğsüne dayanamıyor. Teni şimdi sıcak. Ilık ve ıslak ve her zerresini öpmek istiyorum. Aramızda yükselen sikinden başlayarak

Gözlerinin içine bakarak önünde diz çöküyorum. Elimi onun etrafına sarıp hafifçe okşadığımda dudakları aralanıyor ve nefes alışları hızlanıyor. "Daha önce sikini ağzıma soktuğunu hatırladığını söylemiştin?"

Başını sallarken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Seni mi emiyordum?" Ağzımın nazik bir çekişle onu sardığını hissedince kısa, kekeleyerek bir nefes alıyor. Ona . "Yoksa mıydı?" Elini başımın arkasına götürdüğümde parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Dudaklarımı sıkı bir mühürle onun üzerinde kaydırarak, onu boğazımın derinliklerine geri çekiyorum. Elleri saçlarımı yumrukluyor ve küfürler yağıyor.

Devam etmek için ihtiyacım olan tek teşvik bu. Sert duş zemini dizlerime batıyor ama umurumda değil. Hızımı artırdığımda çıkardığı sesler, ani ve derin bir iniltiyle boşalırken duş kapısının üzerindeki çubuğu kavraması kadar tatmin edici. Çok seksi.

Ayağa kalkıyorum onun kendine gelmeye çalıştığını görünce elim külotumun içine kayıyor. Bir süre sonra yüzünü bana dönüyor ve elimi tutarak kendime dokunmamı engelliyor. Bakışları benimkileri işgal ediyor ve başını ileri geri sallıyor. Gömleğimin eteklerini kavrayıp çıkarıyor, sonra eğilip dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Külotunu çıkar ve yatağa uzan. Bacaklarını aç ve beni bekle." Sıcak dili kulağımın hemen altındaki serin teni okşuyor.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Dediğini yapmak için acele ederken kıcıımı ıslak zemine çarpmamam bir mucize. Ben yatağımda sürünürken o düşünu bitiriyor. Orada çıplak bir şekilde uzanırken geçen her saniye beklentimi daha da yükseltiyor. Duş kalbim küt küt atıyor. Sonunda ortaya çıkıyor.

Tek kelime etmeden yanıma geliyor, yatağa tırmanıyor ve yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor. Klitorisimin üzerindeki yumuşak dili içime bir spazm gönderiyor, neredeyse dokunuşuyla boşalmama neden oluyor. Derin kıkırdamasıyla dudakları bana karşı titreşiyor. Evet, kesinlikle hissetti ve ne kadar yakın olduğumu biliyor. Yavaşça ilerliyor, klitorisimin etrafındaki dudaklarıyla beni çılgına çevirmeden önce dilinin stratejik hareketleriyle alay ediyor. Boşalmaya her hazır olduğumda kendini tutuyor, ta ki tüm bedenim çaresizce ağrıyan bir ateş topu gibi hissedene kadar.

"Durma, lütfen."

Yalvarışım bana yakıcı bir bakış kazandırıyor. Avuç içleri ayırıyor, ağzı yine doğru noktayı buluyor ama bu sefer devam ediyor. Orgazm içimi parçalıyor, ben çarşafı pençelerken, sonsuzluğa fırlatılmış gibi hissettiğimde tutunmaya çalışıyorum. Onun adı dudaklarımda bir lanet ve bir dua.

"Kahretsin El, seni boşaltmaya bayılıyorum." Sürünüp beni yan tarafıma doğru iterken sözleri beni aydınlatıyor. Bacağıımı biraz yukarı kaldırıyor, sonra sikini içime itiyor. Elleri ve hareketleri nazik. Yavaş, uzun vuruşlar. Vücudunun benimkini sevdiği hissine kapılıyorum. Beni sevmesi.

O anda onunla birlikte olmak için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız. Bunu hak ediyoruz. Bebeğimiz bunu hak ediyor.

İkimiz de doyduktan sonra uzuvlarımız birbirine karışıyor. Elleri üzerimde gezinip okşarken ben onun saçlarıyla oynuyorum. "Den, eğer kimliğini kanıtlamanın bir yolunu bulamazsak, o zaman ne olacak? Teslim olup mahkemede en iyisini mi umacaksın?"

"Yapmamı istediğin şey bu mu?"

"Bilmiyorum. Ne yapman gerektiğini bilmiyorum." Ona baktım.

Çenemi çimdikliyor ve göz göze gelene kadar başımı çeviriyor. "Tereddüt ediyorsun. Ne söylemeye çalışıyorsan söyle."

"Ortadan kaybolmandan korkuyorum. Kaçmaya karar vereceksin ve seni bir daha asla göremeyeceğim. Beni bırakma. İşler yeterince kötüye giderse, seninle gelirim."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Yaparsın, değil mi?"

Evet, belki de bunun farkına varmak beni korkutmalı ama . Sanki on üç yaşımdan beri bu aşk için savaşıyormuşum gibi geliyor. Artık hiçbir şey beni durduramaz.

Başımı sallıyorum, o da bana daha sıkı sarılıyor. "İş oraya varmayacak. Ben yanlış bir şey yapmadım ve bunu kanıtlayacağız. Hayatımızı kaçarak yaşamayacağız, özellikle de şimdi." Parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor. "hiçbir yere gitmiyorum. Ve o olmadan."

"Kız olduğuna mı karar verdin?" Eğlenerek sordum. "Evet, Ella Junior."

"Bu isim üzerinde çalışmamız gerekecek," diye kıkırdıyorum.

Konuşurken dakikalar saatlere dönüşüyor, ikimizin de hayalini kurduğu ama asla var olmayacağından korktuğumuz bir geleceği planlıyoruz.

Alden tuvalete gitmek için mazeret bildiriyor ve ben de internette beni bekleyen yeni cehennemi görmek için telefonumu elime alıyorum. Döndüğünde yatakta uzanmış, sosyal medyada geziniyordum. Sürünerek geldi. "Neye ?"

"Şu anda hangi seviyede bir fahişe olduğuma karar vermeye çalışıyorum. Son kontrol ettiğimde skandaldı, ama kirli seviyesine yükseltilmiş olabilirim." Birinin yaptığı caps'i ona göstermek için telefonu çeviriyorum. Kolunu bana doladığı fotoğrafı almışlar ve üzerine bir

altta rastgele bir bebek. Bebeğin başının üstündeki metinde "Bu sadece benim amcam babam" yazıyor.

"Yaratıcı ama eksik. Üç yıldız veriyorum."

"O aptal sabah programına çıkmamalıydım."

"Hey." Parmağını çeneme koyuyor ve başımı ona doğru çeviriyor. "Bu çok cesurcaydı. Alay edileceğini bildiğin halde gerçeği söyledin. Bunu benim için yaptın. Bizim için yaptın. Bunu asla unutmayacağım." Kısa bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sonra telefonu elimden alıyor. "Bu aptalların seni etkilemesine izin verme."

"Yapmamak çok zor. Hepsi benden nefret ediyor. Sanırım senden nefret ettiklerinden daha fazla. Tüm bunların kurbanı sen olabilirsin. Her halükarda benim sadakatsiz bir sürtük olduğumu düşünüyorlar."

"Tatlım, kaynağı göz önünde bulundurmalısın." Kolunu omuzlarıma doluyor ve başımı yastığına koyana kadar beni kendine çekiyor. "Şu klavye savaşçılarına bakalım."

Kaba bir yorum seçiyor ve orta yaşlı kadının resmini görmek için profiline tıklıyor. "Rebecca'ya bak. Okuduğu lise Hayat Okulu olarak listelenmiş, bu da 'Mezun olamadım ve GED sınavında iki kez başarısız oldum' anlamına geliyor." Geri dönüp yorumlardan başka bir profile tıkladığında yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Ve Daniel, onu dinleyemezsin. Belli ki ciddi estetik eksikliğinden dolayı kızgın."

"Den," diye kıkırdıyorum.

"Hayır, ama cidden, bana dans ederken parmak tabancası kullanan bir adama benzemediğini söyle."

Başka bir yoruma tıkladığında içimden kıkırdamalar dökülüyor. Bu yorum, ikimizin de "hapishanenin altına gömülmemizi" isteyen genç bir kadından geliyor.

Alay ediyor ve bana gösteriyor. "Yüzü ellerini haykırırken burada başkalarını yargılıyor. Anlamıyorum."

"Tamam, ." Gözlerimde kahkaha yaşları birikiyor.

Yaptığımız şey yüzünden ikimizin de cehennemde yanacağını yazan bir adamın profilini görmek için tıklıyor. "Tamam, duracağım, ama Kyle'la temas edersen, RIA'nı koru. Bakır çalışıyor gibi görünüyor."

Alden hakkında değişmeyen tek şey bu. Beni her zaman daha iyi hissettirebilir, genellikle de güldürerek. "RİA'm yok ama bunu aklımda tutacağım."

"Yardım etmeye çalışan bazı insanlar var" diye belirtiyor. "Bu, hangi tür grip aşısı olmuş olabileceğimi takip edip edemeyeceklerini soruyor. Çok da uzakta değil. Adli biyolog Oliver'ın ya da benim aşı olup olmadığımızı ya da diğerinin aşı olmadığı bir hastalığa yakalanıp yakalanmadığımızı sordu. Tıbbi kayıtlar bu fikri rtt. İkimiz de tüm tipik aşıları ve hastalıkları olmuşuz."

"İhtiyacınız olduğunda iyi bir Ebola vakası nerede?" Telefonu alıp komodinin üzerine koyarak espri yapıyorum.

Elini saçlarımın arasında gezdiriyor. "Yakında gitmem gerek. Güneş doğmadan önce."

"Bir vampir gibi," diye mırıldanıyorum, umutsuzluğumu ve onu bir daha göremeyeceğim korkusunu bastırmaya çalışıyorum.

"şu seksi vampirlerden biri olurdum, yarasaya dönüşen yaşlı huysuzlardan değil."

"Saçmalıyorsun." Ben parmaklarıyla oynarken o bana sırtıyor. Ani bir hatıra beni çarpıyor ve dik oturmak için sarsılıyorum. "Kuduz!"

"Ne?"

" olmuşsun! Yani hastalık değil ama bir yarasa tarafından ısırıldıktan sonra kuduz aşısı oldunuz ve kuduz için koruyucu tedavi gördünüz!"

Ayağa kalktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Tıbbi kayıtlarda bundan bahsedildiğini sanmıyorum."

"Clearview Community Hastanesi'nin acil servisinde yapıldı ve sizi takip için polikliniklerine yönlendirdiler. Aile doktorunuzun kayıtlarında yer almazdı. Ama antikorlara sahip olacaksınız! Kanınızı test edebilirler."

Gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyorum. "Oliver'da da aynı şeyin olmadığını kanıtlamamız gerekecek," diye mırıldanıyor. "Lowell'la konuşmam gerek."

Yataktan fırlayıp giyinmeye başladığında paniğe kapılıyorum. "Sakın gitme! Ona buradan ulaş. Nerede olduğunu bilmek zorunda değil."

"Seni riske atmayacağım."

"Hayır, beni dinle." Kolunu tuttum ve sesimdeki histeriyi çalıştım. "Bugün kal. Perdeleri kapalı tutacağız ve içeride kalacağız. Bu benim için sıra dışı bir şey değil. Polisler dışarıda park etseler ya da izleseler bile bir fark görmeyecekler. Zaten gevşediler. Delilik olduğu için buraya geri geleceğini düşünmüyorlar. Bu gece hava karardıktan sonra gidebilirsin. Sadece şimdi gitme."

Kararsızlık kaşlarını çatıyor ve cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "El, birlikte geçireceğimiz bir gün yeterli olmayacak. Yine de gitmemi istemeyeceksin."

O haklı. Bana kalsa onu ne kadar sürerse sürsün burada saklı tutardım. "Biliyorum. Seninle sonsuza kadar kalsam yeter, ama bugünle yetineceğim. Lowell'a söylediğinde neler olduğunu bilmek istiyorum."

İç çekerek nihayet başını sallıyor ve yatağın kenarına oturuyor. Telefonunu çıkardığında ağızım açık kaldı. Onunla iletişim halinde olduğunu biliyordum ama e-posta ya da başka bir şeyle olduğunu düşünmüştüm. Telefonunu dükkânda bırakmış.

"Bu bir kullan-at telefon. Benim adıma değil," diyor baktığımı görünce. Yerde duran kot pantolonunun cebinden bir batarya ve bir sim kart çıkarıyor. "İzini sürmenin zor olması gerekiyor ama her karşı aramalar arasında tamamen devre dışı bırakıyorum."

"Henüz ofisinde olmayacaktır," diye belirttim. "Saat daha sabahın beşi." "Ofisini aramıyorum. Brülörü olan tek kişi ben değilim telefon." Parmağını dudaklarına götürüyor, ben de başımı sallıyorum.

Tek duyabildiğim Alden'in Lowell'a her şeyi açıklarken konuşmanın son kısmı. Hastanenin adını ve kuduz tedavisinin yapıldığı yaklaşık tarihi karalayıp ona veriyorum. O da bilgileri Lowell'a aktarıyor ve birkaç dakika daha konuşuyorlar. Sonunda Alden, "Tamam, saat üç yönünde. Tamamdır."

Telefonu kapattığı anda cevap almak için üzerine atlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bataryayı ve sim kartı geri çıkarıyor, sonra hepsini komodinin üzerine koyuyor.

"Beni saat üçte arayacak."

"Kayıtları almak için ne kadar süre gerektiğini söyledi mi?" Lütfen bunun başka bir "bana bir hafta ver" durumu olmasına izin vermeyin.

"Hayır, hastaneden kayıtları isteyeceğini ve adli biyologla temasa geçerek bilgileri, testleri ve her şeyi kullanmanın en iyi yolunu göreceğini söyledi. Umarım saat üçte daha fazla öğrenirim." Az önce kıyafetleri silkeliyor. Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve bana doğru uzanıyor. "Bu arada biraz uyusam iyi olacak. Sen de bitkin görünüyorsun. Kestirir misin?"

"Şimdi uyuyabileceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın," diye alay ederek onunla birlikte yatağa giriyorum.

Kollarını bana doluyor ve boynuma sokuluyor. "Ella?" "Hmm?"

"Nasıl oldu da bir yarasa tarafından ısırıldım?"

BÖLÜM 13

Aksini iddia etmeme rağmen, Alden'in kollarına sarılıp göğsünün huzurla inip kalkmasını izledikten sonra uykuya dalmam uzun sürmüyor. Çok duygusal bir gece oldu. Öğlene kadar uyuyoruz ve gözlerimiz açıldıktan birkaç dakika sonra yine içimde. İkimiz de uzun süre birbirimize dokunmadan duramıyoruz.

Sonunda yiyecek bir şeyler hazırlamak ve beklemek için aşağıya iniyoruz. İkimiz de sık sık saati kontrol ediyor, nerede durduğumuzu görmek için saat üçü bekliyoruz. Üçten birkaç dakika önce Alden telefonunu yeniden kurarken ben de dışarı çıkıp posta kutuma bakıyorum. Bu her gün yaptığım bir şey ve izlenip izlenmediğimizi kontrol etmemi sağlıyor.

"Polisten iz yok," diye Alden'a rapor verdim.

Telefonu çalıyor ve ona uzandığında kolunu tutuyorum. "Lütfen bu sefer hoparlöre al."

Başını isteksizce sallıyor. Beni dahil etmek istemediğini biliyorum ama bunu aştık. Ben derinim.

"Size iyi haberlerim var," diye başlıyor Lowell.

Alden bana umutlu bir yarım gülümseme atıyor. "Teşekkürler. Duyalım bakalım." "Devlet tüm aşıları ve profilaksi tedavilerini kuduz söz konusu olduğunda. Tüm doktorlar, hastaneler ve klinikler sağlık departmanına rapor vermekle yükümlüdür. Eyalet sağlık departmanından gerekli kayıtları aldım."

Lowell devam ederken elim Den'inkini buluyor ve sıkıca kavırıyor.

"Kuduz aşısı olduğunuzu gösteriyor. Bu kayıtlara göre Oliver aşı olmamış. Adli tıp biyoloğu bana titre testinin kanınızda kuduz aşısından kaynaklanan antikorlar olup olmadığını göstereceğini söyledi. Eğer kanınızda antikor varsa, bu sizin Oliver olmadığınızı kanıtlamak için yeterli olacaktır."

Alden'in omuzları gevşiyor ve yüzünde bir rahatlama görüyorum. "Şimdi ne yapacağım?"

"Her şeyden önce teslim olman gerekiyor. Mahkemenin test konusunda ayak sürümesini istemiyoruz, bu yüzden yapmanı istediğim şey şu. Kincorp Laboratuvarı bugün kanını almak istiyor ama sadece bir saat daha açıklar. Titre testi için benimle orada buluşmanı istiyorum. Adresi sana mesaj atarım. Oraya vardığımızda, teslim olduğunuzu bildirmek için savcılıkla temasa geçeceğim ve gelip sizi alabilecekler. Başka yolu yok Bay Stokes."

Midem bulanıyor. En azından geçici olarak hapse geri dönmesini engellemenin bir yolu yok. "Oliver'a da aşı yapıldığını ve buna dair bir kayıt olmadığını iddia edemezler mi?"

Lowell sesimi duyunca kızgınlığını gizlemeyi pek başaramıyor ama bana cevap veriyor. "Muhtemelen, ama Oliver tüm hayatı boyunca Indiana'da yaşadı, üniversiteye kadar bile. Eğer aşı olmuş olsaydı, bu dosyada olurdu. Savcılığın suçlamaları düşüreceğine söz veremem ama büyük . Ayrıca kimliğini yasal olarak beyan etmek için dilekçe vereceğiz, böylece onu kağıt üzerinde hayata geri döndürebiliriz."

"Tamam." Alden elini saçlarının arasında gezdirir. "Seninle orada buluşuruz."

Lowell telefonu kapatmadan önce, "Beni görene kadar aracınızdan inmeyin ya da içeri girmeyin," diye uyarır.

Alden bana bakıyor, sonra beni kucaklıyor. "Sorun yok. Yakında her şey bitecek. Bugünden sonra kaçmak ya da saklanmak yok."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

O haklı. Bu iyi bir haber.

"Gitmek zorundayım. Kullandığım araba otoyolun diğer tarafındaki bir alışveriş merkezinde park halinde. Ormandan geçerek oraya ulaşmam biraz zaman alacak."

"Asla olmaz. Seni götürüyorum." "Ella..."

"Ya ben seni götürürüm ya da ben oraya . Yalnız gitmiyorsun. Kendin teslim olacaksın. Avukat orada olacak. Tehlikede olmayacağım."

Kaşları daha da çatılıyor. "Peki ya yolda yakalanırsak?"

"Yapmayacağız. Otoyolu yaya olarak geçerken yakalanma ihtimaliniz daha yüksek."

Bir süre bana bakıyor, sonra nihayet başını sallıyor. "Tamam, hadi hazırlanalım."

Arabamı garajıma park ettiğim için arabaya binerken görülme endişesi yok. Arka koltuğun bir tarafını aşağı katlıyorum ve o da tırmanıp bagaja giriyor. Koltuğun tutuyor ve kendini gizlemek için yukarı çekiyor. Polis daha önce beni hiç durdurmadı ya da arabamı aramadı ama tedbirli olmakta fayda var.

"İyi misin?" Arabayı çalıştırmadan önce sordum.

"Kıçımı dürtten bir şey var ama evet, iyiyim."

Önlem almamız iyi oldu. Garajdan çıktığımda bir ekip arabası sokağın sonunda her zamanki yerinde duruyordu. Kalbim boğazıma düğümleniyor ama her zamanki gibi doğal davranıp onları görmezden geliyorum.

Otoyola çıktığımızda ve takip edilmediğimizden emin olduğumda, bagajdan çıkıyor ama arka koltukta alçakta kalıyor. İyi ki laboratuvar çok uzakta değil çünkü hız yapmaya ve kenara çekilme riskini göze almaya cesaret edemiyorum.

Otoparka girdiğimde Lowell'ın gümüş renkli bir cipe yaslandığını görüyorum. "O burada."

Dışarı çıktık ve onunla buluşmak için yürürken Alden elimi tuttu. Hızlıca selamlaşıyorlar ve Lowell bizi içeri götürüyor.

Geleceğimizi bildikleri çok açık. Alden tüm bilgilerini içeren bir kâğıt doldurduktan sonra, kanının alınması için bir odaya geri götürüldük. Lowell mazeret bildirip koridora çıktığında, Alden'la birbirimize endişeli bir bakış attık. Polisleri arıyor. Birlikte geçireceğimiz dakikalar artık sayılı.

Teknisyen kolundan üç tüp kan alırken arkadaşça davranıyor. "Sonuçlar genellikle ne kadar sürer?" Lowell tekrar bize katıldığında Alden soruyor.

"Üç ila dört hafta bizim tipik geri dönüş süremiz." Alden' bir bakış atıyor. "Bir test hızlandırılmadığı sürece. Bu laboratuvar müdürüne bağlı."

"Onu nerede bulabilirim?" Lowell soruyor.

"Sağa dönün, ofisi soldaki son kapı."

"Teşekkür ederim." Müdürün peşine düşmeden önce Alden'ı selamlıyor. "Üzerinizde gözaltınız sırasında kaybetmek istemeyeceğiniz bir şey varsa, hemen Ella'ya bırakın."

Alden başını sallar ve elini cebine atar. Kullan-at telefonunu getirmeye zahmet etmemiş. Evimde demonte halde duruyordu. Bana uzattığı tek şey parlak, oval madeni paramız. Gülümsemesi hüzünlüydü. "Şansımızı benim için sakla. Kaybetme riskini göze alamam."

sallayarak kabul edip cebime koyarken tehditkâr gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin veriyorum. Alden ayağa kalkıyor ve beni kucaklıyor. "Korkuyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır, o kadar da kötü değil. İyi olacağım. Tüm geride bırakmaya hazırım."

Lowell kapıyı açar. "Onu sıranın önüne alıyorlar. Sonuçlar Pazartesi günü açıklanacak."

Alden bana gülümsüyor. "Altı gün. Bunu yapabiliriz."

Boğazımdaki yumru yutulmuyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Yakında görüşeceğiz."

Dedektif Ramos'la birlikte iki memurun beklediği koridora çıkmadan önce elimi son bir kez sıkıyor. Kelepçelendi ve ön kapıdan çıkarıldı.

Lowell yanımdan ayrılmıyor, biz de onu takip ediyoruz ve ekip arabasına bindirilişini izliyoruz. Araba uzaklaşırken bana isteksiz bir gülümseme veriyor ve sonra gidiyor.

Bu işe yaramak zorunda. Bu onu son görüşüm olamaz.

Neden dört arabaya ve bu kadar polise ihtiyaç duyduklarını düşündüklerinden emin değilim, ama kalan memurlar etrafta durup konuşuyorlar.

Dedektif Ramos bize doğru geliyor. "Ona burada mı rastladın, Ella?"

Lowell bana bir şey söyleme fırsatı vermedi, zaten söylemezdim de. "Bay Stokes Ella'yla temasa geçti ve o da yetkilileri uyarmak için hemen benimle temasa geçti. emredildiği gibi. Teslim olması için burada buluşmaya karar verdik."

Ramos gözlerimin içine bakıyor, beni korkutmak için elinden geleni yapıyor. Başparmağımı Lowell'a doğru salladım. "Ne dediyse o."

Lowell'in dudakları eğlenerek sırtıyor ve Ramos başını sallıyor. "Eminim öyle olmuştur."

Lowell elini omzuma koyuyor ve beni ondan uzaklaştırıp arabama doğru götürüyor. "Eve gidebilirsin. Bir şey duyar duymaz seni arayacağım. Medyaya konuşma. İfade vereceğim."

"Teşekkür ederim. Her şey için. Ona yardım etmek için sizin de risk aldığınızı biliyorum."

"Benim bu."

Eve döndüğümde ilk işim Milo'yu arayıp olanları anlatmak oldu.

Dükkân hakkında kısaca konuştuk. Bana şu an için her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyor ve bir değişiklik olursa arayacağına söz veriyor.

Oturamayacak kadar gergin ve endişeliyim, bu yüzden sonraki birkaç saatimi temizlik ve düzenleme yaparak geçiriyorum. Dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor. Önümüzdeki altı gün bitmek bilmeyecek. Sonunda kendimi yorup televizyonun karşısına geçtiğimde haberleri izliyorum. Lowell basına bir açıklama yapacağını çünkü Alden'in tutuklanmasının haberlere çıkacağını söyledi. Haklıydı da.

Alden'in tutuklanması en önemli haber. Bu gece yeni bir sabıka fotoğrafı bile çekildi. Gördükçe içim cız ediyor. Çok yorgun görünüyor. Haber spikeri tutuklandığını açıkladıktan ve suçlamaları hızlıca sıraladıktan sonra, "Yorum için Bay Stokes'un avukatına ulaştık ve söyleyecekleri bunlar" diyor.

Lowell'in ofisinde kaydedilmiş gibi görünen bir videoya geçiyorlar. "Müvekkilim bu öğleden sonra barışçıl bir şekilde polise teslim oldu. Bunun bir yanlış kimlik vakası olduğunu savunuyoruz. Müvekkilim tıbbi testlerden geçirildi ve Pazartesi günü sonuçlar geldiğinde kendisinin Alden Stokes olduğu ve bu cinayetlerle suçlanan Oliver Stokes'un suç işlenirken öldürüldüğü kanıtlanacak. Sonuçlar açıklandığında ve devlet ne kadar korkunç bir hata yapıldığını anladığında müvekkilim hakkındaki suçlamaların düşürüleceğinden eminim. Teşekkür ederim."

Şimdi tek yapabileceğim beklemek.

Ertesi sabah dışarıdaki gürültü ve sesler beni uyandırıyor. İki haber kamyonu evimin önünde duruyor ve küçük bir grup insan oluşmaya başlıyor. Ne oluyor be? O kilit altında. Test sonuçlarını bekliyoruz. Söyleyecek başka bir şey yok. Neden birden bire üzerime çullandılar?

Ön kapıya vurulunca sıçradım. Aceleyle giyiniyorum ve onlar tekrar kapıyı çalarken merdivenlerden aşağı koşuyorum. Şu anda basına konuşmamın imkanı yok ama .

"Ella! Aç !"!

Baba?

Kapıyı açtığımda babamın kaşlarını çatmış bir şekilde orada durduğunu görüyorum. Arkasında bir muhabir geziniyor. "Baba!" Ağlıyorum, ona sarılıyorum ve içeri çekiyorum. Muhabir soruları sıralamaya başlıyor ve ben başımı sallıyorum. "Yorum yok. Verandamdan defol." Hâlâ konuşmaya çalışırken kapıyı yüzüne kapattım.

"Burada ne yapıyorsun?" Babama tekrar sarılarak soruyorum.

"Dün gece haberleri gördük ve erken bir uçuş yakaladık."

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum. "Florida'da haberlerde miydi?"

"Bu ulusal bir haber. Her haber kanalında. Ama her nasılsa annen ve benim haberimiz yok."

Tabii ki yapmadılar. İkisi de sosyal medya kullanmıyor. Bildikleri kadarıyla Oliver halhaliyla birlikte kefaletle serbest bırakılmıştı ve biz mahkemeyi beklerken her şey yolundaydı. "Seni endişelendirmek istemedim. Çok şey oldu."

"Sence Alden hayatta mı?"

"Biliyorum baba."

Başını salladı. "Annen ve benim Preston Otel'de bir süitimiz var. İyi güvenlikleri var. İşler daha da çılgınlaşacak, tatlım. Pazartesi günü ne olacağını görene kadar gelip bizimle kalmanı istiyoruz."

Çok cazip. Bunun bir sirke konusunda haklı.

"Mia ve Luke olaylara göz kulak olacaklarına söz verdiler. Medya ve insanlar senin burada olmadığını gördüklerinde, takip etmeyi bırakmalılar.

ev."

Eminim diğer komşular gitmemden memnun kalacaklardır. "Peki, tamam. Eşyalarımı toplayayım."

Ben kıyafetlerimi, banyo malzemelerimi ve telefon şarj cihazımı bavulumla atarken o aşağıda bekliyor. Alden'in bozuk parası cebimde ve şifonyerimdeki de ona katılıyor. Şansımıza her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Bir şey unutmadığımdan emin olmak için odama bir kez daha bakıyorum. Geri döndüğümde, Alden'la birlikte olacağım. Bu düşünce yükseltiyor.

"Devam et," dedim babama. "Ben hemen arkanda olacağım."

Bize bağırılan sorular dışında, ikimiz de garaj yolumdan çıkıp evden uzaklaşmakta sorun yaşamadık. Onu şehrin öbür ucundaki Preston Otel'e kadar takip ettim.

Annem bana sarılmadan önce babam otel odasının kapısını zar zor açtı. "Ella! Çok endişelendim! Bütün haberlerde sen vardın. Stüdyonun kapatıldığını ve tehditler aldığını söylediler ve-"

Onu sıkıca sarıyorum. "Anne, dur. Ben iyiyim. Söz veriyorum." "Neden bize söylemedin?"

"Özür dilerim. Oturalım ve sana her şeyi anlatayım."

Her şeyi anlatmak iyi hissettiriyor. Onlara olan biten her şeyi anlatırken balkonda oturuyoruz. Kendi payıma düşeni ballandıra ballandıra anlatmıyorum. Videoyu gösterdiğimde annem hamileliğimi dünyaya duyuran röportajcının peşine düşecek gibi görünüyor.

"Yani, doğru mu?" Babam çenesini ovuşturarak soruyor. "Büyükanne ve büyükbaba mı olacağız?" Başımı salladığımda tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Yirmi dakika daha soru sorduktan sonra her şeyi anlattım. "Ne yapabiliriz?" Annem soruyor ve ben de elini sıkmak için uzanıyorum.

"Bunu yapıyorsun. Burada olmana sevindim. Pazartesi bir ömür boyu uzakta gibi görünüyor."

Telefonum Milo'dan gelen görüntülü konuşma isteğiyle çalıyor. Hiç bu şekilde aramaz. Bir terslik var. "Milo arıyor," diye anons edip telefonu açıyorum.

Milo kameraya bakar. "İşte . Beni görebiliyor musun?" "Evet, bir sorun mu var?" Bariz olanın dışında.

"Size göstermenin daha iyi olacağını düşündüm." Kamerayı çevirir ve dükkânın dışına çıkar.

Vay anasını. Tüm park alanı insanlarla dolu. Elleri pankartlar var ve bazıları birbirlerine bağıyor. Tam bir çılgınlık. Kalabalığın ortasından geçen boş bir şeritte çok sayıda polis memuru devriye gezerek onları birbirinden ayırıyor.

Kamerayı tekrar yüzüne çevirir. "Her şey çok hızlı oldu. Yarı Alden ve seni desteklemek için burada. Diğer yarı ise katilleri destekledikleri için onlara bağıyor. Dışarıda bir haber kamyonu da var." Oturduğum yerin arka planını fark etti. "Sen iyi misin? Güvenli bir yerde misin?"

"Kalıyorum. Ailem şehirde ve onlarla birlikte bir otelde kalıyorum." Şu anda doğru kararın ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. "Çocukları eve gönder. Önümüzdeki hafta için tüm randevuları iptal edin. Stokes Brothers'ın bir sonraki duyuruya kadar kapalı olduğuna dair bir tabela asın. Umarım sonuçlardan sonra ortalık sakinleşir. Özür dilerim."

"Bu senin suçun değil" diyor. "İnsanların kendilerine bir hayat kurması gerek." "Smith orada mı?"

Milo cevap verirken içeri girer. Dudakları seğiriyor ve yüzünde bir anlığına bir gülümseme beliriyor. "Smith burada. Dışarı bakıp haber kamerasını görünce neredeyse altına sıçacaktı. Sanırım bedavaya televizyona çıkamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyor."

"Siktir git," diyor Smith, telefonu Milo'nun elinden kaparak.

"Hey, bir haftalığına kapatacağız ama gitmeden önce maaş bordrosunu çıkarabilir misin diye soracaktım. Sakıncası yoksa iş bilgisayarını eve götür. Bir sonraki haftanın maaşının sen dönmeden önce gönderilmesi gerekebilir." En azından işletme hesabını dondurmaları ve bir sonraki haftanın ödemesini önceden yapmak zor olmadı.

"Sorun değil. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, siz sadece oradan çıkın ve güvende olun."

Şimdi iki iş yerimiz de kapalı. Bu yakında bitmek zorunda. Hayatlarımız asla gibi olmayacak.

Ailemle en son Alden'ı kaybettikten bir hafta sonra bir otelde kalmıştım. Burada olmak o korkunç zamanın anılarını geri getiriyor ama yine de burada olmalarından memnunum. Burada olmak istemiyorum.

Tek başıma. İki yatak odalı büyük bir süit kiraladılar, böylece hâlâ biraz mahremiyetim var.

Babam terapist olabilir ama annem dağıtma konusunda en iyisi. Televizyonu kapalı tutuyoruz ve telefonumu kullanmamam konusunda ısrar ediyor. Görmem gereken hiçbir şey yok. Akıl sağlığını korumak istiyorsam yok.

Ertesi gün Tori'den gelen telefon beni şaşırttı. Aramayı kabul etmeden önce parmağım ekranımın üzerinde birkaç saniye tereddüt ediyor. "Merhaba."

"Ella."

"Evet."

"Dinle, bana kızgın olduğumu biliyorum ama... tutuklanmasıyla ilgili haberleri gördüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

Tereddüt etti çünkü Oliver demek istiyordu ama Alden demeyi kendine yediremiyordu. "Ben iyiyim. Ailemle birlikteyim. Kan testi sonuçlarını bekliyoruz."

"Umarım istediğin şekilde geri gelirler. Gerçekten isterim."

"Ama yapmayacaklarını mı düşünüyorsun?" Sessizliği bu sorunun haykırıyor. "Eğer test kuduz aşısı antikorları pozitif çıkarsa, onun Alden olduğuna inanacak mısın?"

"Evet." Anında verdiği cevap beni şaşırttı. "Eğer bilim bunu gösteriyorsa, bu bir inanç meselesi değildir."

"Pazartesi günü öğreneceğiz."

"Peki ya sen Ella? Eğer antikor yoksa, korkarım Alden olduğuna inanmak için başka bir yol bulacaksın."

"Bilime inanacağım." Bunu söylerken bile şüphelerim var. Çünkü onun artık Alden olduğunu biliyorum. Ya vücudu yeterince antikor üretmediyse ya da antikorlar yeterince uzun süre dayanmadıysa?

"Gitmem gerek. Aradığınız için teşekkürler."

"Kendine iyi bak."

Telefonu kapattığımda göğsüm ağrıyor. gerginlikten nefret ediyorum. O yeni evlendi. Benim bebeğim yolda. Bunların hiçbiri hakkında konuşamamaktan, hayatlarımızdaki büyük değişiklikler hakkında heyecanlanamamaktan ve mutlu olamamaktan nefret ediyorum. Belki bu iş bittikten sonra, Alden özgür kaldığında, arkadaşlığımızı yeniden inşa etmenin yolunu bulabiliriz. Yirmi yılı aşkın bir süreden sonra, onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Ella" diye sesleniyor annem odama girerken. "Günün bu saatinde havuz boş. Hadi yüzmeye gidelim."

"Mayom yok."

"Sana uyacak bir tane daha var." Saçlarımı gözümün önünden çeker. "Zaman geçirir."

"Tamam."

Zamanla ilgili bir şey bu, işler ne kadar iyi ya da kötü giderse gitsin, yine de geçiyor. Her saniye işkence ya da zevk gibi gelse de, yine de akıp gidiyor. Önümüzdeki dört gün salyangoz hızında geçerken sosyal medyadan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Havuzda yüzüyorum ve otelin spor salonunu kullanıyorum. Her gece şans paralarımızı öpüp yastığımın altında uyuyorum.

Pazartesi günü, Lowell'ın aramasını kaçırdığım korkusuyla birkaç dakikada bir telefonumu elime alıyorum. Artık bu kadar yaklaşmışken, bir şeylerin gideceğini düşünmeden edemiyorum. Testi berbat edecekler ya da sonuçları inkar edecekler. Sonra ne olacak? O zaten gözaltında. Kaçmak artık bir seçenek değil.

Küçük koltukta oturmuş kitap okumaya çalışıyorum ama başaramıyorum, sonunda telefonum çalıyor. Almak için acele ederken neredeyse yere düşürüyordum. El yordamıyla, hoparlörden cevaplamak için düğmeye basmayı başarıyorum.

Annem ve babam balkonda oturdukları yerden içeri girerler.

"Ella?" Lowell söylüyor.

"Evet?" Kelime bir fısıltı gibi çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Ben buradayım."

"Test sonuçları ."

Sessiz odaya rağmen onu duymak zor çünkü kalbim kulaklarımda atıyor.

"Pozitif. Kan kuduz antikorları açısından pozitif. Kadın bana kanı bu şekilde tarif etti," diyor ve mutluluğu sesinden okunuyor. "Şimdi savcılıkla görüşmeye gidiyorum. Eğer suçlamaları düşürmeyi reddederlerse, davanın düşmesi için dilekçe vereceğim."

İhtiyatlı sevincime ezici bir endişe eşlik ediyor. Henüz bitmedi. Odaklanmak çok zor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Savcılık bunu Alden'in kimliğinin kanıtı olarak kabul etmezse, hakimın davayı düşürüp düşürmeyeceğine karar vermesi için bir duruşma yapılması gerekecek ve bu da iki hafta kadar sürebilir. Savcılık Alden'ı Oliver ile karıştırdıklarını kabul ederse, suçlamaları geri çekecekler ve ben de onu bugün hapishaneden çıkaracağım."

"Adliyede misin? O da orada tutuluyor, değil mi? Hemen geliyorum."

"Size doğru gelen bir arabam ve güvenliğim var. Sizi içeri götürecekler. Göstericiler nedeniyle adliye ve hapishane ek binası halka kapalı."

"Biz de onunla geliyoruz," diye duyurdu babam.

" değil. Her iki durumda da medya izliyor olacak.

Yanında ne kadar çok aile olursa o kadar iyi."

Telefonu kapattıktan sonra elimde telefonla öylece duruyorum, hâlâ bir şeylerin yolunda gittiğine şaşırmış bir halde.

"Ella?" Babam söyledi.

O ve annem bana bakıyorlar ve gözlerim yaşıyor. "Biliyordum. O olduğunu biliyordum."

Annem beni kucakladı. "Kalbin biliyordu."

BÖLÜM 14

Hiçbir şey beni adalet binasının dışında yaşanan kaostun seviyesine hazırlayamazdı. Görünüşe göre tüm göstericiler Stokes Brothers'tan buraya taşınmış ve yanlarında bir ton arkadaşlarını da getirmişler.

Lowell'ın gönderdiği araba binanın etrafından dolaşarak bizi kalabalıktan uzaklaştırıyor ve bir yan kapıya götürüyor. İki güvenlik görevlisi bizi içeriye ve parlak ahşap zeminli küçük bir labirent koridora götürüyor. Mahkeme salonları biliyorum ama binanın bu bölümüne daha önce hiç gelmemiştim. Sıra sıra ofislerin ve yargıç odalarının önünden geçerken güvenlik görevlisi duruyor ve başıyla bir sıra sandalyeyi işaret ediyor. "Burada bekleyin."

Alden burada bir yerde, belki Lowell'la birlikte, belki de hâlâ binanın karşı tarafındaki bir kafeste. Otururken midem çalkalanıyor ve sanki uzun zamandır yapıyormuşum gibi hissettiğim şeyi yapıyorum. Beklemek.

Ne bekleyeceğimden emin değilim. Lowell savcıyla görüşeceğini söyledi. Bu neredeyse bir saat önceydi. Karar verildi mi? Beni yine Alden'sız eve göndermek için davayı düşürme talebinde bulunmakla mı meşgul?

Sessiz ve odalardan hiç ses gelmiyor. Boş gibi görünüyorlar. Her ne oluyorsa bu odalardan birinde gerçekleşmiyor. Muhtemelen davamızın dışarıda yarattığı kabustan bizi ayırmak için bizi buraya koydular.

Ben adım atarken annem ve babam oturuyor. Şu anda tüm hayatım tek bir adam tarafından belirleniyormuş gibi hissediyorum. Duvara yaslanıp, gözlerimi kapatıyorum.

ve derin bir nefes al.

"Ella," diyor babam usulca. Başımı kaldırıp ona baktığımda sol tarafımı işaret ediyor.

Başımı çevirdim ve oradaydı.

Alden yanında Lowell ile bize doğru yürüyor. Kelepçelenmemiş ya da polisler tarafından götürülmemiş olması özgür olduğunu anlamam için yeterli olmasaydı, yüzündeki gülümseme bunu yapardı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Ben ona doğru koşarken kollarını uzattı.

Güçlü kollar beni kucaklıyor ve öyle sıkıyor ki nefes alamıyorum. "Her şey bitti, El."

Hıçkırıkları onun sözleriyle tetikleniyor ve onu bırakamıyorum. Sırtımı ovuyor ve kulağıma mırıldanıyor. "artık. Her şey bitti."

Sonunda onu serbest bırakmayı başardım. Lowell bizi bilgilendirirken kendinden memnun bir gülümseme takınıyor. "Tüm suçlamalar geri çekildi. Kimliğinin kanıtı da yargıca sunuldu, o da ölüm belgesini iptal etme ve Oliver için yeniden bir belge düzenleme sürecini başlatacak. Tüm bunları çözmek ve onu yasal olarak hayata döndürmek biraz zaman alacak ama kimliği konusunda hiçbir şüphe yok."

Ben de ona sarılınca Lowell kıkırdıyor. "Çok teşekkür ederim."

Bana sırtıyor. "Benim bu. Sadece Matthew McConaughey'nin filmde beni oynamasını sağla. Bir daha asla bu kadar çirkin bir davam olmayacak."

Kahkahalar havayı dolduruyor. Anne ve baba Alden'a sarılıyor ama hasret giderme faslı beklemek zorunda. Lowell bize medyanın beklediğini haber veriyor. "Savcı kalabalığı dağıtmak ve gösterileri durdurmak için bir açıklama yapmaya hazırlanıyor. Daha sonra, bence Alden birkaç şey söylemeli. Onlardan ne kadar kaçmaya çalışırsanız, işler o kadar çılgınlaşacaktır. Benim tavsiyem şimdi basit bir açıklama yapmanız, halka sizi destekledikleri için teşekkür etmeniz ve mahremiyetinize saygı göstermelerini istemenizdir."

Bir kısmı saldırgan olan bu kalabalıkla yüzleşmek korkutucu bir düşünce ama bu normal bir hayata dönmeye çalışmanın ilk adımı. Alden elini benimkinin içine kaydırıyor ve bana bakıyor. Elini sıkarak kabul ediyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunu başarabiliriz. Birlikte her şeyi yapabiliriz.

Annem ve babam onlarla buluşmamızı beklemeleri için başka bir odaya götürüldüler. Lowell bize adliyenin ön kapısına kadar eşlik ediyor ama hemen dışarı çıkmıyoruz. Savcı, kendisine doğrultulmuş mikrofonlarla en üst basamakta duruyor. Kalabalık sessiz ama muhabirler birbirlerini itip kakıyor, bağırarak sorular soruyorlar.

"Oliver Stokes hakkındaki suçlamalar düştü mü?"

Cevaplamayı seçtiği soru bu. "Savcılık Oliver Stokes'un kardeşini öldürmek için komplo kurmaktan ve Kevin Thornton cinayetinden suçlu olduğunu savunuyor. Ancak biyolojik testler, gözaltında tuttuğumuz kişinin Oliver Stokes değil, ikiz kardeşi Alden Stokes olduğunu göstermiştir. Suçun faili ölmüştür ve bu nedenle kendisine karşı yürütülecek bir dava bulunmamaktadır."

Konuşmayı bıraktığında kendisine yöneltilen sayısız soruyu nasıl çözdüğünden emin değilim ama onları susturmak için bir elini kaldırıyor ve ardından sorusunu tekrarlaması için yerel bir kanaldan bir kadını işaret ediyor. "Alden Stokes'a karşı herhangi bir suçlamada bulunmayı düşünüyor musunuz?" "Hayır. Alden Stokes bu talihsiz suçun kurbanıydı. Kendisi

şüpheli değil."

Bir adam mikrofonunu öne doğru iterek bağırıyor: "Peki ya kız arkadaşı Ella Booth? Ölümlerden o da sorumlu tutulacak mı?"

Savcının dudakları birbirine yapışır. "Hayır. Bayan Booth'un bu suça karıştığına dair hiçbir kanıt yok. Bilgilerinizi sosyal medyadan daha güvenilir kaynaklardan almanızı tavsiye ederim. Dean Warren ve Connor Warren suçlandı. Eyaletin onlara karşı açtığı dava devam ediyor. Bu söyleyeceklerim bu kadar. Teşekkür."

Yeter de artar bile. Onlara Alden'in masum olduğunu söyledi. Benim masum olduğumu.

O arkasını dönüp içeri çekildikten sonra da gazeteciler yaygaraya devam ediyor. Yanımızdan geçerken Alden'a göstermelik bir baş selamı veriyor. Alden Lowell'a gülümsüyor. "Bu adam iyi bir gün geçirmiyor."

"Benimle ilgili soruyu yanıtlamasına şaşırdım," diyorum. Kesinlikle böyle bir zorunluluğu yoktu.

Lowell kıkırdar. "Bunun büyük bir haber olacağını biliyor. Tüm hikâye ortaya çıkmaya başladığında tam bir pislik olarak görülmek istemiyor." Lowell kapının koluna uzanıyor ve

Bize. "Arkamda kalın ve olumsuz soru ya da suçlamaları görmezden gelin."

Biz dışarı çıktığımızda adliye merdivenlerinin her iki yanında bekleyen kalabalıktan bir uğultu yükseliyor. Muhabirler bize ilk ulaşan olmak için acele ediyor. Adamlardan birinin ayakları birbirine dolaşıyor ve yanındaki kadına takılıyor, kadın kaşlarını çatıyor ve neredeyse mikrofonunu düşürüyor. Gerginliğime rağmen gülme isteğime karşı koymak zor. Belki de bu yüzden.

Lowell ortalık sakinleşene kadar ellerini kaldırır. "Müvekkilim bir açıklama yapmak istiyor, ancak şu anda soruları yanıtlamayacak. Tahmin edebileceğiniz gibi, çok zor birkaç hafta geçirdi ve hayatına ve ailesine geri dönmek için sabırsızlanıyor."

Ayağa kalktığımızda sessizlik çabucak bozuluyor. Alden elimi sıktı ve sesi kalabalığa yansıdı. "Avukatım Bay Lowell Richards'a olayın gerçek yüzünü savcılığın gözleri önüne sermek için yaptığı her şey için teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca savcının kendisine kanıtlar sunulduktan sonra suçlamaları geri çekmek için hızlı hareket etmesini de takdir ediyorum. Hepsinden önemlisi, Ella ve ben bizi destekleyen sizlere teşekkür etmek istiyoruz. Söyleyemeyeceğim kadar minnettarım. Bunun çılgınca ve çok eğlenceli bir durum olduğunun farkındayım ama lütfen neler aklınızdan çıkarmayın." Kolunu omzuma doladı. "Bebeğimizin yolda olduğu bir sır değil. Lütfen mahremiyetimize saygı göstermenizi ve için bize zaman tanımanızı rica ediyorum. Teşekkür ."

Lowell hiçbir soruya cevap vermeyeceğini söyledi ama biz içeri girmek için dönerken biri bağırdı. "Kardeşinin seni öldürmesi için Warren'ları tuttuğuna inanıyor musun?"

Alden döner ve cevap vermeden önce uzun bir süre ona bakar. "Bilmiyorum."

Biz içeri çekilirken daha fazla soru soruluyor, ama onları duymazdan geliyoruz. Bizi alan aynı güvenlik görevlileri tarafından ailemle birlikte otele geri götürülüyoruz. Alden Milo'yu aramak için telefonumu ödünç alıyor, annem ise birkaç gün onlarla kalmamız gerektiğine beni ikna etmeye çalışıyor.

"Evinize giderseniz peşinize düşerler," diye belirtiyor.

"Henüz eve gitmeyeceğiz. Olaylar yatışana kadar kalabileceğimiz bir yerim var," diye açıklıyor Alden bize katılarak. Bu benim için yeni bir haber ama umurumda değil. Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz umurumda değil.

Önce anneme sonra da babama sarılıyorum. "İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğunuz için ikinize de çok teşekkür ederim. Söz veriyorum, her şey yoluna girdikten sonra ziyaretinize geleceğiz."

Babam Alden'ı selamlıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşacak birine ihtiyacın olursa beni ara. Eğer benimle konuşmaktan rahatsız olursan, seni birine yönlendirebilirim."

Alden ona sırtıyor. "Kendilerini ölmüş kardeşleri sanan ve aslında onları öldürmeye çalışmış olabilecek çok sayıda hastayla çalıştınız mı?"

Babam alaycı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bu deneyimi başkasında bulma konusunda şansın yaver gider ama ikiniz de mümkün olduğunda bir terapist bulmalısınız. Hayal bile edilemeyecek bir travma yaşadınız."

"Yapacağız," diye söz veriyor Alden.

Eşyalarımı toplamam uzun sürmedi ve vedalaştık. Alden nereye gittiğimizi bildiği için benim arabamı kullanıyor. "Milo'nun Kentucky'de eyalet sınırının ötesinde bir arazisi var. Henderson'ın hemen güneyinde. Taşrada ama telefon çekiyor ve uydu interneti var. Ben de orada kalıyordum."

"Ben de senin soğukta bir yerlerde kamp kurduğundan endişeleniyordum," diye cevap veriyorum.

"Milo kışımı kurtardı. Ona borçluyum."

"O da benim için oradaydı. Ayrıca, sen tutuklandığında bizi Lowell'a yönlendiren de oydu."

"O boz ayı bizi seviyor."

Ben gülünce Alden bana sırtıyor. "Tori'den haber aldın mı?"

"Birkaç gün önce beni kontrol etmek için aradı." Ayrıntıya girmemem bana yan yan bakmasına neden oluyor ve iç çekiyorum. Tori'nin onun Alden olduğuna inanmadığını biliyor ama ona söylediği her şeyi anlatmadım.

"Smith de inanmadı, El. Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Kafalarını toparlamak için çılgınca bir şeydi. En başından beri bana inanan tek kişi sen ve Milo'ydu."

"Sadece kalmadı. Deli olduğumu düşündü, yardıma ihtiyacım olduğunu söyledi ve hamile olduğumu öğrenince dehşete düştü. Cinayetle suçlanmamak için başından beri hafıza kaybı numarası yaptığına ve işe yaramayınca kim olduğunu keşfetmiş gibi davrandığına dair çılgınca bir teorisi vardı. Alden'mışsın gibi davranmanın istediğin her şeyi elde etmenin bir yolu olduğunu söyledi. Özgürlüğünü ve beni."

Uzun bir süre sonra başını arkaya atıyor, öyle yüksek sesle gülüyor ki önce irkiliyorum.

Ne oluyor be? Beni doğru duymadı mı? "Hiç komik değil! Senin bir psikopat olabileceğini düşündü!"

"Üzgünüm ama bu biraz komik. Bir kadını tren raylarına bağlarken bıyıklarımı burmamdan bahsetti mi?"

Bu düşünceyle içimden bir kıkırdama geçiyor.

"Bakın, kim olduğumu anlamam bu kadar uzun sürmüşken kim olduğumu bilmedikleri için onları suçlayamam. Bu konuda herhangi bir kırgınlık yaşamak istemiyorum." Bana doğru baktı. "O senin en iyi arkadaşın."

"Bilim bunu kanıtlarsa inanacağını söyledi, yani muhtemelen şu anda kim olduğunuzun farkında."

Gideceğimiz yere varmamız sadece otuz dakika sürüyor. Uzun ve dolambaçlı bir araba yolu bizi bir tepeye tünemiş parlak bir karavana götürüyor. Arazinin ön yarısı yoğun bir şekilde ağaçlandırılmış, bu da yola karşı mahremiyet sağlıyor. Görünürde hiç komşu yok.

"Burası çok güzel."

"Daha yarısını bile görmedin," diye sırtarak arabayı kapattı. "Burası Milo'nun tatil yeri ve emekli olmayı planladığı yer."

Güneş batmaya başlıyor ve Alden içeri girmek yerine elimden tutup beni arka tarafa götürüyor. Nefesim kesiliyor. Karavanın arkasındaki toprak hafif bir eğimle sisli bir gölete doğru iniyor. Gökyüzü turuncu bir parıltıya bürünmüş.

Alden kollarını arkamdan sarıyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Seni özlediğim her akşam burada oturup gün batımını izlerdim. Tek sendin."

"Seni o kadar çok özledim ki günler bulanık geçti," diye itiraf ediyorum, başımı eğerek dudaklarını öpüyorum.

"En kötüsü geride kaldı, tatlım."

Elimi onunkinin üzerine, karnımın üzerine koydum. "Ve en iyimiz yolda."

Orada, serin havada durmuş, eli karnımı okşarken gökyüzünün güneşi yatağa izliyoruz.

Milo'nun mobil evi geniş ve modern; birkaç yıldan daha eski olmadığı açık. Minimal mobilyalar rahat ve pratik. Bir süreliğine dünyadan saklanmak için iyi bir yer.

Bir patlama sesi dikkatimi çekiyor ve pencereden dışarı bakıyorum. Ya da bakmaya çalışıyorum. Kırsal karanlık şehir gibi değil. Ön tarafa park etmiş arabamı bile göremiyorum. Alden arkamdan yürüdüğünde vücudum sarsılıyor.

"Sadece römork. Altındaki metal destek rüzgârda çatırdıyor." Beni geri çekti ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Güvendeyiz. Endişelenecek bir şey yok."

Vücudum biraz gevşiyor. "Her şeyin bittiğinin henüz kafama dank sanmıyorum. O kadar uzun süredir adrenalin ve kaygıyla çalışıyorum ki beynimin buna yetiştirme şansı olmadı. Aynı hem hiper hem de yorgun hissediyorum." Dönüyorum ve kollarımı beline doluyorum. Tanrım, gözlerimin içine bakan o gözleri nasıl tanıyamadım? Onlar her şey. O her şeyim. "Nasıl hissediyorsun?"

"O kadar mutluyum ki ne yapacağımı bilemiyorum ama... dağıldım. Ne demek istediğini anlıyorum." Geri adım atıyor. "Sanırım duş alarak başlayacağım. Hapishane leş gibi kokuyor."

"Yani... Bir şey söylemeyecektim."

Dudakları kıvrılıyor ve kıcıma bir tokat atıyor. "Soyunma ya da başka bir şey yapma. Milo telefonumu ve bazı eşyalarımı getirmeye geliyor."

"Kahretsin, sen döndüğünde ben de mutfak masasında kış üstü yatıyor olacaktım."

Duş almaya giderken inliyor ve ben de akşam yemeği için ne yapabileceğimi görmek için buzdolabını inceliyorum. Hiç aç değilim. Daha iyi bir kelime bulamadığım için kendimi tuhaf hissediyorum. Sanırım yaşadıklarımızdan sonra bir düğmeye basıp hayatımıza devam edemeyiz.

ve her şeyin normal hissettirmesini beklemek. Bu da başka bir alışma süreci. Yapmayı öğrendiğim bir şey varsa, o da uyum sağlamaktır.

Televizyonu açıyorum ve bana eşlik edecek akılsız bir sitcom buluyorum. Şu anda haberler dışında her şey var. Merak eninde sonunda beni yenecek ama şimdilik telefonum yatak odasında ve kalacak. Sosyal medya ya da kıyamet kaydırması yok.

Alden bir çift gri eşofman altı ve biraz küçük bir tişört giyerek geri döner. Göğsünü ve karnını sarıyor, her kasının dış hatlarını gösteriyor. Bakışlarım yüzündeki sırıtışa ulaşana kadar vücudunda yukarı doğru tırmanıyor. "Bana soyunmamamı söylüyorsun ama sonra buraya bir sürtük gibi çıkıyorsun."

"Milo ve Smith bana bazı kıyafetler ödünç verdi. Ya çok küçük ya da çok büyük."

"İyi seçim."

Kapı çalınır ve Alden kapıyı çekerek açar. Milo içeri girer, elindeki çantayı yere bırakır ve onu kucaklar. "Tebrikler, seni orospu çocuğu. Resmen yeniden hayattasın."

Alden kıkırdar ve sırtına bir tokat atar. "Henüz hükümete göre değil, ama olacağım."

"Bu da vergi ödemek zorunda olmadığınız anlamına geliyor."

Hepimiz gülüyoruz ama Tori Milo'nun arkasından içeri girince benimki kısa kesiliyor. Tereddüt ediyor, gergin bakışları benimle Alden arasında gidip geliyor. Alden'a bakarken elleri ceketinin eteklerini karıştırıyor. "Milo gelmemi istediğini söyledi."

Alden ona doğru yürür. Kız ona bakarken ikisi de sessizdir. Uzanıp onun çenesine dokunur. "Alden." Adı ancak fısıltıyla söylenebiliyor. Kızın yüz ifadesinde şaşkınlık ve ıstırap eşit ölçüde yer alıyor. Adam başını sallıyor, gözlerinin içine bakıyor. "Özür dilerim," diyor kadın gözyaşlarına boğularak.

Onu kucağına çeker. " yok."

Onları izlerken gözlerim doluyor. O da onu seviyor. Aralarındaki yaklaşık yirmi yıllık dostluk arasındaki- kırılması çok zaman alan bir bağ oluşturdu. Ama .

Göğsüne karşı bir şeyler mırıldanıyor ve o da yumuşak bir sesle cevap veriyor: "Anlıyorum. Sorun değil. Özür dilemene gerek yok."

Yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve bana bakıyor. Bana inanmaması kalbimi . Ama Alden haklıydı. İnanması zor bir şeydi, özellikle de olan onca şeyden ve bilgiyi ona aktarma şeklimden sonra.

Milo ve Alden bakiştılar. Alden çantayı aldı ve Milo onu koridordan yatak odasına doğru takip ederek Tori ve beni yalnız bıraktı.

O daha bir şey söyleyemedi, yanına yaklaşıp ona sarılıyorum. Kolları anında bana dolanıyor ve sıkıca sarılıyor. "Sana git kendini becer dediğim için özür dilerim."

"Ben de özür dilerim. Buna inanmadım ve senin için endişelendim. Hayatını mahvedeceğinden."

"Biliyorum."

Birbirimizi bırakıyoruz ve Alden'in kahkahasının yankılandığı salona doğru bakıyor. "Gerçekten bu kadar aynıydılar. Bu gerçek dışı."

"Beyin hasarı onu değiştirmemiş olsaydı, bunu bilirdik. Her geçen gün eski haline daha çok benziyor."

"Senin için çok heyecanlıyım, Ella. Her şey çok korkunçtu ama sen onu geri aldın."

"Bu bir mucize gibi, biliyorum."

Sessiz bir anın ardından dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor. "İyi miyiz?"

"Elbette öyleyiz."

"Dışarı çıkmak güvenli mi?" Alden kapı aralığından başını uzatarak sorar.

"Bu hâlâ o sürtük giyip giymediğine bağlı."

"Hayır, kıyafetlerimi değiştirdim." Koridora çıktı ve üzerinde daha koyu renk bir pantolon ve ona uyan beyaz bir tişört olduğu halde bize doğru gelmeye başladı. "Milo beni soyunurken izlemeyi seviyor. Bunu şimdi hatırladım."

"Kıçına tekmeyi basacağımı hatırlamak için daha çok çalışmalısın," diye homurdanıyor Milo, arkasından takip ederek. Kapı bir kez daha çalınır ve Milo kim olduğunu sormadan kapıyı açar. "Tam zamanında. Kayboldun mu?"

Smith ve kocası Harry kolları dolu bir şekilde orada duruyorlar. "Bu taşra yolları bir labirent ve navigasyon cihazım bizi öldürmeye çalıştı. Bizi lanet bir göle dönerek çıkmaza giren bir yola soktu."

İçeri giriyorlar ve Smith kucağındaki bir yığın yağ lekeli poşetin üzerinden bana gülümsüyor. "Aç olabileceğini düşündük."

Harry, Alden'in en sevdiği biradan bir kasa tutuyor. "Ve Alden çok ayık olabilir."

"Kıçınızı kaldırıp buraya gelin," diye Alden.

Gece ilerledikçe gözyaşları gülümsemelere ve kahkahalara dönüşür. Alden'in gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra ilk kez bir araya gelen herkes için bu bir kutlama ve yeniden bir araya gelme. Smith'in getirdiği iki ton kızarmış yayın balığı ve patates kızartmasını yiyoruz. Alden, Smith ve Milo bira içerken herkes oturup gülüyor ve konuşuyor. Onların da benim gibi hissettiğini biliyorum. Sadece geri döndüğü için mutlular.

Geç olduğunda, çocuklar Milo'nun küçük mutfak masasının etrafında takılırken Tori ve ben oturma odasında oturuyoruz. Kahkahaları içeri süzülüyor ve beni gülümsetiyor.

Tori başını bana doğru eğdi. "Bebeğinizin ne zaman doğacağını biliyor musunuz?"

Ya da ne kadar ?"

"Üç aylık oldum, Ağustos başında doğuracağım."

"Cinsiyetini biliyor musun?"

"Henüz değil, ama gelecek hafta bir taramam var. Teyze olmaya hazır mısınız?"

Yüzünde tereddütlü bir gülümseme beliriyor. "Duruma göre değişir. Öyle misin?" Eli karnına düşüyor ve benim çenem yere düşüyor.

"Ciddi misin?"

"Ağustos'un ikinci haftası. Seyahatimizden döndükten hemen sonra öğrendim.

"Aman Tanrım. Bebeklerimizi birlikte doğuracağız!" Bana gülümsüyor. "En iyi arkadaş olacaklar."

Uzun zamandır geçirdiğim en güzel geceydi. Herkes gittikten sonra, Alden beni yatağa götürdü. Seksimiz yavaş ve tutkulu. Sevgi dolu. Bu da bir çeşit kutlama, kendimize bunun gerçek olduğunu hatırlatmanın bir yolu. İyi olacağız.

Daha sonra Alden yanıma uzandı ve karnımı okşadı. "Bebekle ilgili nasıl hissediyorsun? Hasta mıydın?"

"Hayır, bazen yemek yemek zor oluyordu ama sanırım şimdi daha iyi." Bu gece o yayın balığına saldırdım. "Stresten oldu.

sabah bulantıları." Elini kendi elimle kapatıyorum. "Önümüzdeki hafta bir tarama yaptırmam . Cinsiyetini öğrenebiliriz. Eğer bilmek istiyorsan."

"Sen ben de yaparım."

". Beklememin imkânı yok. Tori ikiz olacağını söyledi çünkü senin ailende var."

Kıkırdıyor ve omzumu öpüyor. "Bildiğim kadarıyla aile ağacımızdaki tek ikiz biziz. Pek olası değil."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ona merak ettiğim bir şeyi soruyorum. "Oliver hakkında çok şey hatırlıyor musun?"

"Anılarımın çoğu herkesten çok onunla ilgili." Sesindeki çatlak kalbimde de aynı çatlağı yaratıyor. "En çok onlar acıtıyor."

"Özür dilerim." Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. "Aranız bozukken bile yakındınız. Onu özlediğini biliyorum."

"Onu seviyordum. O da beni öldürmeye çalışmış olabilir. Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Gözlerimin içine bakmak için bana doğru döndü. "Kanıtlar öyle olduğunu söylüyor. O olduğumu düşündüğümde beni bu kadar korkutan da buydu. Hatırlayamadığım zaman bunu yapmadığıma inanmak zordu."

"Ben de bununla mücadele ediyordum. Asla emin olamayabiliriz. Bununla yaşayabilir misin?"

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Sana ve bebeğimize sahip olduğum sürece." Karnımı öpmek için eğildi. "Her şeyle yaşayabilirim."

BÖLÜM 15

Alden kanepeye uzanmış, başı kucağımda yatıyor. Parmaklarımı geçirip tırnaklarımı kafa derisine geçirirken mırıldanıyor. Alden bir hafta önce serbest bırakıldığından beri Milo'nun evinden neredeyse hiç çıkmadık. Zamanımızın çoğunu bu şekilde, kanepede ya da yatakta birbirimize sarılarak geçirdik. Öğleden sonraları göletin etrafında yürüyüşler yaptık ve her akşam gün batımını izledik. Her şey harikaydı. Ne yazık ki, dünyadan sonsuza kadar kaçamayız. Bu gece eve gidiyoruz.

Alden bana bakıyor. "Lowell'dan haber aldım." "Lütfen bana kötü haber olduğunu söyleme."

"Warren'ların her ikisi de ölüm cezasından kaçınmak için savunma anlaşması yaptı.

Şartlı tahliye ihtimali olmadan 40 yıl."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Saçlarını alnından geriye doğru düzelterek soruyorum. Yine uzamaya başladı.

"Benim sorun yok. Duyduğuma göre hapisshanede ömür boyu kalmak idamdan daha kötü ve bu da duruşma olmayacağı anlamına geliyor. Her şeyi arkamızda bırakabiliriz."

O bundan memnunsa ben de memnunum. "Normale dönmek iyi olacak. Sanırım bir şey olduğunu unuttuk."

Bana sırtıyor. "Milo ve çocuklar son birkaç gündür atölyeye geri döndüler ve halihazırda devam eden bazı motosikletler üzerinde çalışıyorlar. Benimle konuşmak isteyen birkaç gazeteci geldi ama herhangi bir sorun çıkmadı. Yeniden açacağız

Yarın halka açık olacak. Milo'ya ultrason randevunuzdan sonra orada olacağımı söyledim."

"Ya seni yatağa zincirlemeye karar verirsem, böylece sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" Alay ediyorum.

Gülüyor ve bana sırtıyor. "Karşı değilim. Tabii haberlerdeki o kadın gibi bir harem kurmayı planlamıyorsan."

"Hangi kadın?" Haberlerden uzak durdum ve telefonumu *rahatsız etmemeye* ayarladım, sadece güvende olduğumuzu bildirmek için ailemi kontrol etmek için kullandım.

"Sonunda bizim haberimizi en üst sıralardan indirdi." Ayağa kalkıyor ve bir ayağını sehpanın üzerine koyuyor. "Indianapolis'in batı yakasındaki bir caddede metal tasma takmış bir adam koşarken bulundu. Polisleri, bir kadının beş adamı daha zincirlediği bir eve götürdü."

"Vay anasını. Zavallı adam. İnsanlar çıldırmış."

"Daha da kötüleşiyor. Onu yakaladıklarında bir komşu çekim yapıyormuş. Onu evden çıkarırlarken, henüz yeterince içmediğini söyleyerek bağıırıyordu."

"Ne yeter?"

"Kurtardıkları adamlardan birine göre, meni." Ağzım açık kaldı. Şaka yapıyor olmalı. Ellerini uzatıyor ve kaşları kalkıyor. "Söylediği buydu. Muhabire, kızın günde iki kez sperm için onları sağdığını söylemiş."

"Ne için?"

"Kendini hamile bırakmak için mi? Satmak için mi? Cildine sürmek ya da kahve kreması olarak kullanmak için mi? Kim bilir? Belli ki kafayı yemiş."

"Ew!"

Telefonumu almak için ayağa kalkıyorum ve arkamdan sesleniyor. "Korkunç bir ama dikkatlerin çoğunu üzerimizden çekti. Klavye savaşıları ve amatör internet dedektifleri için çok daha ilginç."

Haklı. Eyalet çapında ve ulusal çapta en çok trend olan haber bu. Kendi adımı ve Alden'in adını kontrol ettiğimde hala paylaşımlar ve yorumlar çıkıyor ama sayıları daha az ve çoğu bir ya da iki gün öncesine . Şükürler olsun ki halkın bir köpek yavrusu kadar dikkat süresi var.

Birkaç saat sonra boş bir sokakta eve dönmek rahatlatıcı, ama aynı zamanda gece geç bir saat, bu yüzden geri döndüğümüzü fark ettiklerinde bizi takip eden veya fotoğraf çeken insanlar olmayacağından emin değilim. Alden'in evde olması ve kendi yatağımızda uyumak çok güzel.

Ertesi sabah erkenden kalkıyoruz ve dışarıda park etmiş kimsenin olmadığını görünce rahatlıyorum. Ben aşağı indiğimde Alden mutfak oturmuş bir yığın zarfı inceliyordu. "Mia postalarımızı bıraktı."

"Herhangi bir tehdit ya da bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, ama on farklı gazeteciden birden fazla röportaj teklifi ve kartvizit var."

"Bu boku atabilirsin." Röportajlar konusunda dersimi aldım.

Ultrason randevum için ayrıldığımızda sokak hala boştu ve ben biraz rahatlamaya başladım. Belki de çılgınlığın en kötüsü gerçekten sona ermiştir.

Neşeli bir ultrason teknisyeni tarafından odaya götürüldüğümde Alden yanımda kalıyor. Bizi tanıdıysa bile bundan bahsetmiyor. Fetal doppleri karnımın üzerinde gezdirerek başlıyor, ta ki havayı bir vın vın sesi doldurana kadar. Bu sesi ilk kez duymuyorum ama Alden için bir ilk.

Gözleri açılıyor. "Bu onun kalp atışı mı?"

"Öyle. Hem de sağlıklı bir tane," diye yanıtlıyor teknisyen.

Alden bana bakıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Yüzündeki ifade çok sevimli. Onun için gerçeğin ortaya çıkışını izliyorum.

Teknisyen ekranı görebileceğimiz bir yere çeviriyor ve Alden bu manzara karşısında elimi sıkıyor. Ölçümleri alırken bizimle konuşuyor, başını ve omurgasını işaret ediyor. "Her şey iyi görünüyor. Tam olmasını beklediğimiz yerde. Cinsiyetini mi öğrenmek istiyorsunuz?"

Fikrini değiştirmedikten emin olmak için Alden'a bakıyorum. Bana başıyla onay veriyor, gözleri monitöre takılı kalmış.

"Evet, bilmek istiyoruz."

Teknisyen bana gülümsüyor. "Bir kız bebeğiniz olacak."

Alden bana bakıyor ve kalbim göğsümde kabarıyor. "Sen aradın o."

Söyleyecek söz bulamıyor gibi. Karnımdaki ultrason jölesini silerken ve bizim için birkaç fotoğraf bastırırken ikimiz de sessiziz. Asansörle aşağı inip binadan çıkarken Alden gözlerini onlardan birinden alamıyor.

Acı soğuk rüzgâr paltomu delip geçiyor ama o bunu hissetmiyor gibi görünüyor. Hemen dışarıda duruyor ve resimden başını kaldırıp bana bakıyor. "Buna değdi, El. Dehşet ve acının her anına. Kendi beynimle savaştığım her güne. Aynaya baktığım ve yaralı bir yabancı gördüğüm her ana." Bir elini dalgınca boynundaki yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Kaçtım, saklandım, hapse girdim. Buraya gelmek için hepsine değdi." Parmağı resmin üzerinde geziniyor. "Kızımıza ulaşmak için." Cam gibi gözleri benimkileri yakalıyor. "Bize."

Bu adamı daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oluyor ama o beni hep yanıltıyor. Serin dudaklarını öpüyorum ve elimi kirli çenesine koyuyorum. "Harika bir baba olacaksın ve bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Arabaya doğru yürürken elimi tutuyor. Sıcacığın parmaklarımı yeniden hissetmek için ellerimi havalandırmanın önünde ovuşturuyorum. "Hâlâ dükkâna gitmek istiyor musun?"

"Evet, kamyonum da orada."

"O zaman seni bırakayım, sonra evde görüşürüz."

Trafiğe çıkarken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Stüdyomu kontrol etmek istiyorum. Sesli mesajlarımı ve e-postalarımı temizlemek, bir sonraki adıma karar vermeye çalışmak istiyorum. Protestocular ortaya yeniden markalaşmanın tam ortasıydım."

"Yalnız mı gidiyorsun? Güvenli olmayabilir. Sadece bir haftadan biraz fazla oldu. İnsanlar bizi unutmadı. Doktorun muayenehanesindeyken iki farklı kişi gizlice fotoğrafımızı çekmiş, fark ettin mi? Bekleme odasında bir kadın ve asansör beklerken de bir adam."

"Bekleme odasındaki kadını gördüm. Dikkatli olacağım. Stüdyoyu açmayacağım. Kendimi içeri kilitleyeceğim."

"Seninle gelebilirim. Bugün dükkânda bana ihtiyaçları yok."

"Hayır. Ben iyi olacağım. Bir sorun çıkarsa seni ararım."

Stokes Brothers'ın girene kadar sessiz kaldı. "Bundan hoşlanmadım."

Ne demek istediğini anlıyorum. Her şeyden sonra, sanki bir sonraki felaketin bekliyormuşuz gibi hissediyorum. Her parçam onun tarafına bağlı kalmak istiyor ama bu gerçekçi değil. "Ben de istemiyorum ama ikimizin de geri dönmesi gereken hayatlar var ve başlamamız gerekiyor. Bekledikçe daha da zorlaşacak."

Uzanıp elini karnımın üzerinde gezdiriyor. Yüzündeki küçük gülümseme bana mantıksız davrandığının farkında olduğunu gösteriyor. "İçimin rahat etmesi için evde silahlı koruma altında kalma seçeneğini düşündün mü? Sana çörek getiririm."

"Cazip, ama bunun yerine ikimiz de işe gitsek, akşam yemeği için eve Çin yemeği getirsem, sonra da yatmadan önce beynimi siksen nasıl olur?"

"Anlaştık." Beni öpmek için eğildi. "Dikkatli ol. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Alden için takındığım cesur yüze rağmen, stüdyomun etrafındaki bloğu dolaşırken endişeden tırnaklarımı kemiriyorum. Her şey yolunda görünüyor. Protestocu yok. Görünürde vandalizm yok. Arka tarafa park edip içeri girerken etrafıma dikkat ediyorum. Kapı hemen arkamdan kilitleniyor.

Mekânın küf kokusu iç karartıcı. İki ay boyunca kapalı kaldıktan sonra çok cansız hissettiriyor. Niyetim sesli mesajlarımı ve e-postalarımı düzenlemekle başlamakta ama bunun yerine, önümüzdeki birkaç saati mekana biraz ışık ve hayat getirmeye çalışarak geçirdim. Biraz temizlik, kokulu mumlar ve havalandırma harikalar yaratıyor.

Sonunda, dizüstü bilgisayarımı çalıştırırken sesli mesajlarımı dinlemek için masama oturuyorum. Çoğu daha çalmayı bitirmeden siliniyor. Haftalar öncesinden nefret dolu eski mesajlar var. Yavaş yavaş gazetecilerden gelen sorulara ve hatta ne zaman yeniden açmayı planladığımı sormak için arayan bir kadına dönüşüyorlar. Bir geri arama numarası bırakmamış ama bekleyen müşteriler olabileceğini bilmek güzel. Son mesaj ilginç, ancak ilk içgüdümlü bunun muhtemelen bir dolandırıcılık olduğu yönünde.

Bir adam büyük bir yayın hizmetinin yapımcısı olduğunu iddia ediyor. "Olağanüstü aşk ve kayıp hikayemizi" sınırlı bir diziye dönüştürme olasılığını görüşmek istiyor. Daha sonra araştırmak üzere bıraktığı bilgileri not ediyorum.

E-postalarım korktuğum gibi korkunç bir karmaşa değil. Bir saatlik ayıklama ve silme işleminden sonra, dün aldığım ve şu anda randevu alıp almadığımı soran bir tanesine rastladım.

Arkama yaslanıp etrafa bakıyorum. Ne zaman tekrar açmalıyım? Beklemek bana bir şey ifade etmiyor. Protestocular yeniden ortaya çıkacak ya da bana , ben kapılarımı tekrar açana kadar bu gerçekleşmeyecek. Bunu sonra e-postasını geri gönderiyorum ve ne zaman istediğini soruyorum. Bu iyi bir başlangıç olacak.

Stüdyoma döndüğüm ilk günüm hiç de fena değildi.

Akşam yemeğimizle eve geldiğimde Alden duştan yeni çıkmış oluyor ve yemek için mutfak masasında karşılıklı oturuyoruz.

"Dükkada işler nasıl?"

"Büyük bir sorun yok. Daha önce fazla rezervasyon yapmıştık, bu nedenle bazı iş kayıplarına rağmen oldukça hızlı bir şekilde toparlanacağız. Geri dönmek iyi hissettirdi. Gününüz nasıl geçti?"

"Şaşırtıcı derecede iyi," diye kıkırdıyorum. Ben ona neler başardığımı anlatırken o da beni dinliyor. "Bakmak isteyebileceğin bir şey var. Ama şu anda karar vermemiz gereken bir şey değil."

Bir dizi hakkında mesaj bırakan adamın bilgilerini araştırdım. Yasal olduğu ortaya çıktı. "Bu yapmak isteyeceğimiz son şey olabilir, çünkü ileride dikkatleri tekrar üzerimize çekebilir."

Düşünerek başını sallıyor. "Temasa geçmekten zarar gelmez. Anladığım kadarıyla, hikayemizi gerçek bir suç belgeselinde kullanmak için bizim iznimize ihtiyaçları yok. Bu işe dahil olmak ve en azından doğru yaptıklarından emin olmak daha iyi olabilir."

"Bu iyi bir nokta. Ayrıca, paraya ihtiyacımız olabilir. İşlerimizi eski haline getirsek bile, hayat sigortası ödemenizi iade etmem gerekecek ve Lowell'a yüklü miktarda borcunuz olduğunu biliyorum."

Bir zamanlar para kaygısı beni bütün gece ayakta tutardı, ama sonra bu çok önemsiz görünüyor. Ne hayat ne de

Ölüm.

Birkaç dakika tartıştıktan sonra başka konulara geçiyoruz. Yemekten sonra Alden çöprü dışarı çıkarıyor ve ben de birkaç bulaşığımızı yıkıyorum. Duş aldıktan sonra, onunla televizyon izlemek için beni kanepede beklerken buluyorum.

Özlediğimiz şey buydu. Nişanlandığımızda ikimizin de istediği bu normal, günlük, ev hayatı. Resme çocuklarımızı da eklediğimizde nasıl olacağını düşünüyorum ve gülümseyerek başımı omzuna yaslıyorum.

Sawyer'dan gelen o korkunç telefonda beri ilk kez kendimi huzurlu ve mutlu hissediyorum.

BÖLÜM 16

O görkemli, sıradan günlerden iki ay geçti ve bir tanesi bile hafife alınmadı. Alden ve ben günlerimizi işte, akşamlarımızı birlikte ve hafta sonlarımızın çoğunu arkadaşlarımızla geçirdiğimiz rahat bir rutine girdik.

Elbette her şey mükemmel değil. Hayatlarımızı ve işlerimizi yeniden düzene sokmak için çok çalışmamız gerekiyor. Hâlâ ara sıra birileri toplum içinde resmimizi çekiyor ya da boktan bir paylaşım internette dolaşıyor. Alden'in hâlâ yasal olarak hayatta olduğunu gösteren devlet evrakları yok. Bir mali avukat işleri yoluna koymasına için ona yardım ediyor.

Birkaç gün önce yayın şirketiyle bir sözleşme imzalamış olmamız da yardımcı oldu. Bunun için önden oldukça yüklü bir meblağ aldık ve yayın sayısına göre telif ücreti alacağız. İkimiz de dizide oynamayı kabul etmedik ama belgesel değil, oyuncularla bir belgesel planladıkları için bunu sorun etmediler. Dizi bir yıl boyunca yayınlanmayacak ve bu aranın huzurlu geçmesinden memnunum.

Ben yatak odasındaki aynanın önünde dururken Alden arkamdan yaklaşıyor. Kollarını bana doladı ve ellerini hayretle baktığım göbeğimin gezdirdi. Beş aylık hamileydim ve birden karnım iki katına çıkmış gibi göründü.

"Yemin ederim, dün zar zor görünüyordum. Şimdi bana hamile pantolonu lazım." Ona sırtıtmak için başımı arkaya yasladım. "Ne kadar balon yaparsam beni seveceksin, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor ve beni tekrar aynaya doğru çeviriyor. "Ne kadar güzel olduğuna bak." Karnımı okşuyor. "Bebeğimizi taşıyorsun. Bunun ne kadar seksi olduğunu tahmin bile edemezsin. Seni her gördüğümde üzerine atlamak istiyorum." Dudakları kulağımın üzerinde geziniyor. "İstesem de seni sevmekten vazgeçemem, El. Sanırım ben bunun için doğmuşum."

"Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Haklısın. Konuyu değiştirelim. Soyunalım."

Gülerek silkiyorum. "Gitmem gerekiyor. Otuz dakika içinde bir müşterim var."

"değil. Hemen kışına sokacağım. Uzun sürmez." "Çok komik."

"Hafızamı tazele," diyor elini eteğimin altından geçirerek. "Bunu daha önce yapmış mıydık?" Eli kışımı yoğuruyor.

"Hatırlamıyorsun, ha?" Kalçamın arkasında gezinen ellerini görmezden gelmek için elimden geleni yaparak, at kuyruğumun etrafına bir saç bağı sarıyorum. "Anal denemiştik ve sen bundan kesinlikle nefret etmiştin. Bir daha asla yapmak istemediğine yemin etmiştin."

Gözümü yakalayana kadar ağzı bir saniyeliğine mükemmel bir O harfi gibi duruyor. "Seni yalancı," diye gülüyor ve kışma şaplak atıyor.

Ayakkabılarımı giymek için oturduğumda içimden kıkırdamalar dökülüyor. "Evet, bunu birkaç kez yaptık," diye itiraf ediyorum. İkisinde de zil zurna sarhoştum ama bu bilgiyi gönüllü olarak vermeme gerek yok.

"mi?"

Omuz silkerek ayaklarımı ilginç buluyorum. "Hoşuma ."

"Yüzün kızarıyor. Seks konusunda hiç utanmazsın. Bu seni utandırıyor mu?"

"Bu farklı. Bu şekilde daha savunmasız hissediyorum." Eğlenen yüz ifadesine bakıyorum. "Hiç komik değil. Ya seni domaltmak isteseydim?"

Kaşları havaya kalktı. "Beni götten sikmek mi istiyorsun?"

"Hayır, strapon gibi bir şeyle değil ama parmaklarımı kullanarak seni o şekilde boşaltmak istiyorum. Erkekleri jöleye gerekiyor." Bana bakıyor, ciddi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyor. "Adil olan bu. Ben koca bir kaldırılabiliyorsam, sen de küçük bir parmağı kaldırıabilirsin."

"Bu konuşma beklediğim gibi gitmedi."

Gölerek ayağa kalkıyorum, dudaklarına bir öpücük bırakıyorum ve kıcıını hızlıca sıkıyorum. "Sen benim kıcıma girmene izin verersen ben de senin kıcına girerim. Sana kalmış."

Stüdyoma giderken ve sonraki birkaç saat boyunca önerim karşısında yüzündeki ifadeyi hatırladığımda rastgele gülümsemeye devam ediyorum. Daha çok onunla alay ediyordum. Her zaman prostat masajı yapmayı denemek istemediğimden değil. Nasıl yapıldığını gösteren birkaç video bile izledim ve erkeklerin akıllarını kaybetme şekilleri çok ateşli. Ama bunu kabul etmesini beklemiyorum. Ona tekrar kıcıımı verme düşüncesi beni ediyor, ama bunu hiç ayıkken yapmadım.

Ben içeri girdiğimde o çoktan evdeydi ve yatak odasına girdiğimde komodinin üzerinde duran büyük bir kayganlaştırıcı şişesini görünce olduğum yerde donup kaldım.

Kapı pervazına yaslanıp bana sırtıyor. "Peki, ilk kim gidiyor?"

Daha önce konuştuğumuzdan beri tahrik oluyorum. "Temizlenmem için bana yarım saat ver."

Gözlerini kırıştırıyor, belli ki bu kadar çabuk kabul etmemi beklemiyordu. "Gerçekten mi?" "Şimdiden korkmaya mı başladın?"

Dudaklarına bir sırtma yayılır. "Tabii ki hayır." Telefonunu çıkardı. "Otuz dakika için bir zamanlayıcı ayarlıyorum."

"Git buradan ve bana bakire bir margarita yap. Belki beynimi içinde alkol olduğuna inandırabilirim." Gülüyorum ve duş almak için kıyafetlerimi topluyorum.

Banyodan sadece bir havluyla çıktığımda, Alden yatak odamızda elinde çilekli bir margarita ile tamamen çıplak bir şekilde bekliyor. Birçok yalnız seansımda aklıma gelecek bir resim olduğu kesin.

"Çilekli slushy'niz," dedi ve bana uzattı. "Alkol varmış gibi davranıyoruz."

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirir. "Bir fikrim var. Sana kaplıca tedavisi . Biraz ısınmak için."

"Kaplıca tedavisinin ne olduğunu sorabilir miyim?" İçkimi yudumlarken kıkırdıyorum.

Havlumu çıkardı. "Ben amını yalarken sen sandalyeye çıplak uzan ve margaritanı iç."

"Ne tür kaplıcalara ?"

Köşedeki koltuğumuzun üzerine bir havlu atıyor ve oturmamı emrediyor. Benden herhangi bir itiraz almayacak. Ayak bileğimden tutup bacağımı sandalyenin koluna asmak için çekerken gözleri benimkilerin üzerinde. Aynı şeyi diğer bacağımla da yapıp beni tamamen açıkta bıraktığında nefesim ısınıyor.

"İçkiniz," diyor ve yanımdaki masadan alıp uzatıyor.

Önümde diz çökerken elleri bacaklarımda geziniyor, okşuyor. "Ben seni içmeye ikna edene kadar vaktin var."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman zamanın doldu çünkü sikimi bu muhteşem kıça gömeceğim."

Sözleriyle yüzüm ateşleniyor ve klitorisimi yalamadan önce sırtıyor. Adam tam bir dahi. Lezzetli bir margarita yudumlarken bacaklarınızın arasında hiç dil olmadıysa, ne kadar tavsiye etsem azdır. Odaklanmak biraz zor ve içkiyi unutup duruyorum.

Parmak ucuyla göt deliğime masaj yaptığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Kayganlaştırıcıyı getirdiğini fark etmedim bile, ama parmağı kıcımın içinde çalışırken kayganlaşıyor.

Aman Tanrım. Alden'in saçlarını tutmak için bardağı sertçe yere bıraktığımda bardak masaya çarpıyor. Dili klitorisimin üzerinde çırpınıyor, beni çıldırtıyor. Ve parmağı. Kahretsin, his bombardımanına tutuldum. Bir parmak daha eklediğinde bir yanma oluyor ama ağzı dağıtıyor.

Bu sefer hiçbir uyarı ya da birikim yok. Bunun yerine, göğsümün derinliklerinden yüksek sesli bir çığlık çıkaran keskin, güçlü bir orgazm tarafından ele geçirildim. Spazmlar devam edip gidiyor. Gözlerimi açıp Alden'in bana bakışını gördüğümde, bu işin içinde olduğumu anlıyorum.

Beni kucağına aldı ve yatağa fırlattı. Ben kıpırdayamadan beni yanıma çekti ve arkama geçti. "Dizlerini yukarı kaldır," diye emrediyor ve boynuma emici bir öpücük bırakıyor.

Yağlanmış parmaklarını tekrar içime bastırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Parmakları kıcımı hazırlamaya çalışırken boynumu ve omuzlarımı öpüyor.

"Böyle çığlık attığında neredeyse boşalacaktım. Çok sıcaktı," diye kulağıma nefes veriyor.

"Bu senin hatan. Beni çok sert boşalttın," diye .

Parmakları çekiliyor ve sikinin kalın başı onların yerini alıyor. Yavaşça ilerliyor, başını içeri sokana kadar sürekli ileri doğru bastırıyor. Ben derin nefes alıp kaslarımı gevşetmek için elimden geleni yaparken boynuma ve omzuma öpücükler yağdırıyor. Kahretsin, bunun ne kadar acıttığını unutmuşum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor. "Evet, sadece yavaş tut."

Belli bir noktayı geçtikten sonra daha iyi oluyor ve ellerim battaniyeyi yumrukluyor.

"Kahretsin Ella, çok iyi hissediyorsun."

Anal benim için asla bir tercih olmayacak. Nefret etmiyorum ama beni boşaltmıyor. Çıkardığı sesler ve o daha hızlı, daha sert itişlere dayanabildiğimde kontrolünü kaybetmeye başlaması buna değer.

Tek bir vuruşu bile kaçırmadan beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlıyor. Bir dakika sonra çekiliyor ve sıcaklık sırtıma sıçrıyor.

Karnımın üzerine yatmak için aşağı kayıyorum ve o eğiliyor, dengesini yeniden kazanırken bedenimi kendi bedeniyle çevreliyor. "İçime boşal" diye işaret ediyorum.

Kıkırdaması derin ve kürek kemiğimin altına bir öpücük konduruyor. "Sırtın çok güzel. . Sıkı ."

Sandalyeden havluyu kapıyor ve sırtımı siliyor. "Benimle duş alırmısın?" diye soruyor.

"Tabii. O zaman sıra bende."

Duş aldıktan sonra biraz ara veriyoruz ve ben Alden'in biz işe dönmeden önce bir bardak burbon içebilmesini kıskanmamaya çalışıyorum. Hiç adil değil.

"Sırt üstü yat," diye emrediyorum.

Yatağa uzanıyor, kollarını başının arkasındaki yastığa sıkıştırıyor. Bacaklarının arasına oturduğumda siki çoktan sertleşmiş, aramıza girmiş durumda. Kahretsin, seksi görünüyor, özellikle de gerginliğini gizlemeye çalışan o küçük sırıtış.

Avuçlarımı üzerlerinde gezdirdiğimde kalçaları seğiriyor. Parmak ucumla sol kalçasının uzun kasının üzerinde iz bırakıyorum ve sikine kadar devam ediyorum. Başparmağımı başının altındaki hassas noktaya sürdüğümde sarsılıyor ve beni izliyor.

Eğilip aynı noktayı yaladığımda göğsü gümbürdüyor. "Ne kadar öğrenmeye hazır mısın?" diye soruyorum.

"Siktir, El," diye inliyor, gözlerini kapatıyor.

Eğer bunu tekrar yapmak isterse, önce onu kızdırmak ve ona işkence etmek için zaman ayıracağım, ama bunu yapmazsam fikrini korkuyorum. Yağlanmış bir parmağımı deliğine sürdüğümde vücudu küçük bir sarsıntı geçiriyor ve kolunu gözlerinin üzerine atıyor.

Olayların bu tarafında olmak çok farklı. Şu anda nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. değil. Benden biraz saklanabilir.

Ben sikini emerken ve yalarken, parmağım sürtünürken ve bastırırken inliyor. Ucunu içeri soktuğumda sertleşiyor ama sikine daha fazla ilgi gösterdiğimde tekrar gevşiyor. İzlediğim eğitim videolarından biri prostatın yerini bulmakta sorun yaşamayacağınızı çünkü erkeğinizin ona vurduğunuzda tepki vereceğini söylüyordu.

Haklıydı.

Parmak pürüzsüz, yumuşak lobun üzerinde geziniyor ve iki eliyle yatağa tutunuyor. "Tam orada," diye mırıldanıyorum, parmağımı tekrar üzerinde gezdiriyorum.

"El!" diye yalvarıyor, sol bileğimi tutuyor. Göğsü nefes nefese yükselip alçalıyor.

"Durmamı ister misin?" Yavaş ve eşit bir tempoyla üzerinden geçerek soruyorum.

Bileğimi sıktı, "Evet! Hayır. Oh kahretsin."

"Bacaklarını etrafıma sar," diye emrediyorum ve ben bacaklarının arasına otururken o da kalçalarını belime kilitliyor. Acele etmeden parmağımı o noktada gezdirmeye devam ediyorum, diğer elimi de sikini okşamak için kullanıyorum. Sonuç çok seksi ve büyüleyici. Kıvranıyor ve küfrediyor, teninden terler fışkırıyor. Daha fazla kayganlaştırıcı sürmek için parmağımı dışarı kaydırıyorum, sonra iki tanesini tekrar içeri bastırıyorum.

ve sertleşiyor. "Sakin ol, kasma."

"Parmakların çok büyük" diyor kıkırdayarak. "Evet, senin sikin de ağaç gövdesi gibiydi."

Her iki parmağımın ucunu da bezinin üzerinde gezdirdiğimde kahkahası bir iniltiye dönüşüyor. "Bu beni ," diyor, kelimeler ağzından şimşek hızıyla dökülüyor. yüksek sesli inilti şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. O , sikine dokunmayı bırakıyorum ama parmaklarımı oldukları yerde tutarak hareketlerini yavaşlatıyorum.

Tüm vücudu titriyor ve yatağa doğru kıvranıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve adım bir yalvarış gibi çıkıyor. "Ella, kahretsin. Artık dayanamıyorum."

"Bak," diye emrediyorum ve gözlerini açıp görüyor ki, evet, biraz daha gelebilir.

Sonunda parmaklarımı çektiğimde, o nefesini tutarken arkama yaslanıp ona bakıyorum. Yıkılmış, terli ve titrek görünüyor. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Yüzünü kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Evet, bunu kesinlikle tekrar yapabiliriz."

Alden restorana giriyor ve beni gördüğünde yüzündeki gülümseme daha da büyüyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Avukat gecikti."

"Sorun değil. İkimiz için de sipariş verdim. Her şey gitti mi?" Alden mali avukatının görüşmek istediğine dair bir telefon alınca telaşlanmadı ama işler o kadar iyi gidiyordu ki bir şeylerin ters gitmesini bekleyip duruyordum.

"Duruma göre değişir. Bir zombiye aşık olmak hakkında ne hissediyorsun?" Şaşkınlığıma gülümsüyor. "Çünkü ben ölümden yeni döndüm."

Aşılması gereken bir sürü bürokrasi ve halledilmesi gereken işler vardı. Ne de olsa hastane faturalarından banka hesaplarına kadar Oliver'ın adına olan her şey Alden'in adına olmalıydı. Stresli bir karmaşaydı.

"Gerçekten mi? Her şey resmi mi?"

"Evet. Sosyal güvenlik numaram yeniden aktif, eski banka hesaplarım verasetten çekildi ve artık adıma bir ölüm belgesi yok."

"Bu harika. Ne kadar rahatladım." Garson kız yemeğimizi bıraktı ve o hemen tabağımdan bir kızartma çaldı. "Senin kendi patatesin var!"

"Seninkinin tadı daha güzel." Onu neşeli ve mutlu görmek çok güzel. Son birkaç aydır hafızasını umduğu kadar geri kazanamadı ama kişiliği ortaya çıkmaya başladı.

"Şimdi bana bir turşu borçlusun."

Hamburgerinden iki dilim turşu koparıp tabağıma bırakıyor. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Tori ve ben hamile kıyafetleri için alışverişe çıktık. Geçen sefer bebeğin cinsiyetini söyleyemedikleri için bu sabah bir ultrason daha çekti." Heyecanla öne doğru eğildim. "Tahmin etmek ister misin?"

"Oğlan mı?"

Kaldırdığım iki parmağı görünce gülmekten kırılıyor. "İki oğlan."

"İkizlerimiz olacak diye bizimle dalga geçmesinden sonra! İroni."

"Biliyorum! İlk taramada nasıl gözden kaçırdıklarını bilmiyorum. Bu konuda mutlu. Biraz aklını kaçırıyor ama mutlu."

Yemeğimizi bitirdikten sonra Alden nehir kenarında olduğumuz için yürüyüşe çıkmamızı öneriyor. Güzel bir gün, serin ama güneşli. Nehir kenarında yürürken, bugünün nasıl bir gün olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Nasıl bir gün olması gerektiğini.

"Bir yıl oldu," diyorum.

Alden bana bakıyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor. "Biliyorum. Hayatımızın en kötü gününün ve evlilik yıldönümümüz olması gereken günün üzerinden bir yıl geçti."

Geçtiğimiz hafta boyunca bunu çok düşündüm. Yaşadığımız her şeyin sadece bir yıl içinde gerçekleşmiş olması inanılmaz. Bir ömür boyu süren keder, korku ve acı on iki aya sığdırılmış. Kendimiz için üzülme çok kolay olurdu. Bunu bir trajedi günü olarak anmak. Ama tüm bunların adaletsizliği hakkında boşluğa çığlık atmanın ne faydası var?

Önemli olan bunu başarmış olmamız. "Bu senin yaşadığın günün yıldönümü. Ben böyle bakacağım."

Gülümsemesi yumuşak. "Bu fikri sevdim." Elimden tutup beni bir banka götürüyor. Sudan gelen serin rüzgâr üzerimizden onun sıcaklığını ödünç alarak yanına sokuluyorum. "Artık hükümet varlığını yeniden tanıdığına göre, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Belki de her zaman ikinci ayakkabının düşmesini beklediğim içindir, ama korku mideme damlıyor. Son zamanlarda anksiyete konusunda giderek daha fazla sorun yaşıyorum. Sanki beni gerçekten vurmak için her şey bitene kadar bekledi. Yüz ifadem bunu ele veriyor olmalı.

"Rahatla." Kolunu bana doladı. "Hiçbir sorun yok." Parmaklarıyla çenemi sıkıyor ve göz göze gelene kadar başımı çeviriyor. "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun, El?"

Kafamda, koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla, loş yatak odamda diz çökmüş bir şekilde bana bir ömür önce bu soruyu sorduğunu görüyorum. O zamanlar farklı bir insandım. İkimiz de . Trajedi bizi büktü ve hala keşfetmekte olduğumuz yeni versiyonlarımıza dönüştürdü ama birbirimize olan sevgimiz ve ihtiyacımız hiç azalmadı. Üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok.

"Bu dünyada daha çok istediğim bir şey yok."

"Emin ol, tatlım. Hâlâ hatırlamadığım çok şey var ve geri gelen anılar da artık çok az. En fazla bu kadarını hatırlayabilirim. Her zaman eksik parçaları olan bir yapboz olabilirim."

Yüzü endişeyle buruşuyor ama tek gördüğüm gözlerine yansıyan geleceğimiz. "Sana baktığımda hiçbir şey eksik değil. Bütün, güzel resmi görüyorum. *Seni* görüyorum. Ve senin karın olmak istiyorum."

Cebine uzanıp muhteşem bir nişan yüzüğü çıkarmadan önce yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Elimi tutarak parmağıma taktı. "Biliyorum zaten yüzüklerimiz vardı ama bu bizim için yeni bir başlangıç. Yeni bir başlangıç yapmamız gerektiğini düşündüm."

"Bayıldım."

Birbirimize sarılmış oturuyor, nehrin akışını izliyoruz. Arada bir birileri geçiyor, telefonlarıyla sohbet ediyor ya da kulaklıklarını kulaklarına takmış koşuyor. Erken bahar güneşinin tadını çıkarıyor. A

Çift, bebek arabasında yürümeye başlayan çocuklarıyla yanlarından geçiyor. Onlar konuşup gülerken çocuk ceketine sarılmış uyuyor. Yakında biz de öyle olacağız ve tüm o tatlı aile anlarının gelmesi için sabırsızlanıyorum.

Huzur, heyecanlı bir çığlıkla bozulur. "Aman Tanrım! Bu o!" İki kız neredeyse birbirlerine çelme takarak bize doğru koşuyor. Gençtiler, belki on dört yaşlarındaydılar.

"Sen Alden Stokes'sun!"

"Biliyorum," diye kıkırdıyor ve başıyla onları selamlıyor.

Anneleri biraz geride durmuş, kalçasında bir bebek tutarken kız devam ediyor: "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sizin adınıza çok sevindiğimizi söylemeliyim. Hikayenizi sosyal medyadan takip ettik. Bu *şimdiye kadarki* en romantik şeydi."

"Kim olduğunu bilmiyordun ama onu sevdiğini hatırlıyordun" diye anlatıyor ikinci kız. "Bu bir peri masalı gibi! Tüm olumlu paylaşımları paylaştık ve kötü olanları rapor ettik." Çantasından bir kâğıt çıkarıyor ve ikiye ayırıyor. "Lütfen bunları bizim için imzalar mısınız? Ben Lora ve o da Kelly."

Ben gülümsememi avucumla kapatırken Alden bana bakıyor. İsteksizce kalemını alıyor ve her iki sayfaya da bir şeyler karalıyor. "Desteyiniz için teşekkürler kızlar."

Anneleri bize özür dileyen bir gülümsemeyle, "bakalım," diye sesleniyor.

Kıkırdayarak ve bir rock yıldızıyla tanışmış gibi davranarak ona doğru koşarlar. "Aman Tanrım, çok tatlı!"

Patikadan aşağı doğru yürüyorlar ve bebek annesinin omzunun üzerinden bize bakıyor. Alden ona el sallıyor ve küçük tombul bir el de ona el sallayınca ikimiz de sırıtıyoruz.

"Peki, kaç çocuk istiyoruz? Üç mü? Dört mü?" diye sorar.

"Bilemiyorum. Hayranların için imza dağıtırken ebeveynlik için vaktin olacağından emin misin?"

Alaycı gülümsemem karşısında başını sallıyor. "Bir peri masalı," diye alay ediyor. "Mutlu sona ulaştık."

Ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi eve gidelim. Senin için mutlu bir sonum var."

BÖLÜM 17

Mezarlığa doğru sola dönerken Alden yolcu koltuğumdan bana bakıyor. Oliver olduğunu düşündüğü zamanlarda bile kaçındığı bir yerdi. İkimiz de hayatımıza devam etmek için küçük yollarla mücadele ediyoruz ve aklıma ikimize de bir kapanış sağlayabilecek bir fikir geldi.

"Burada ne işimiz var El?"

"Mezarlığın hizmet müdürüyle konuştum ve kayıtlar Oliver'ın arsada gömülü olduğunu gösterecek şekilde güncellenmiş. Bana mezar taşını kaldırıp imha edebileceklerini ya da gelip alabileceğimizi söyledi."

Ben park ederken telaşla bana bakıyor. "Mezar taşımı saklamak mı istiyorsun?"

"Hayır." Aşağı uzandım ve bagajımı açmak için düğmeye bastım. "Benimle gel."

Burada rahatsız olduğu çok açık ve bagajı açmadan önce elini sıkıyorum. "Gitmek istiyorsan gidebiliriz, tamam mı? Arayıp müdürün sağlayacağım. Ama bunun terapötik olabileceğini düşündüm." Sandığı açıyorum ve bir buket çiçeğin yanında duran büyük balyozu başımla işaret ediyorum. "Öfke odasında ikimize de yardımcı oldu."

Yüzünde bir anlayış belirliyor ve ağır çekici almak için uzanıyor. Bir süre tuttuktan sonra bana baktı. "Peki ya çiçekler?"

"Annen için. Biz buradayken onu ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm." Bunu düşünürken yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. Sonunda başını salladı ve ben de çiçekleri aldım. "Bütün parçalama işini senin yapman gerekecek." Elim bebeğimin şişliğinde geziniyor. Artık bir şişlikten fazlası var ve çok daha aktif hale geldi, gece gündüz beni tekmeliyor. Bu hafta altı aylık kontrolümde ikimizin de sağlıklı olduğuna dair güvence aldık. Ağır bir balyoz sallamaya kesinlikle izin yok.

Parlak, sıcak bir gün, gelecek yazın küçük bir tadı. Bir yer hakkında hiç bu kadar kararsız hissetmemiştim. Zamanımın çoğunu burada geçirdim, özellikle de geçen yaz. O zamanlar oturup Alden'la konuşmak bana huzur veriyordu. Huzur vericiydi. Aynı zamanda korkunçtu ve o günleri düşündükçe ağlamak istiyorum. Şimdi burada , o korkunç zamanın son izlerini silmek için çimlerin üzerinde yürüyor.

Mezar taşı görüldüğünde midemde bir kayma oluyor ve kısa bir bulantı dalgası yayılıyor. Alden yavaşça yaklaşıyor, çekici bir kenara bırakıyor ve parlak mermerin önünde çömeliyor. Benim birçok kez yaptığım şeyi yapıyor ve parmağını isminin üzerinde gezdiriyor.

Kendi mezarını görmek gerçeküstü olmalı. Şu anda ne hissediyor olabileceğini hayal etmek zor. Elini benimkinin üzerine koyuyor ve omzunu sıktığımda bana bakıyor. Sırıltısı zoraki. "Motosiklet hoş bir dokunuş oldu."

"Bu senin mezarın değil." Bunu onun için mi yoksa kendim için mi söylediğimden emin değilim.

Parmakları boynundaki yara izinin üzerinde geziniyor. "Bu benim içindi. Oliver'ın beni istediği yer burası."

Sözleri kalbimi kırdı. Bu konuda pek konuşmadık. Hâlâ bir parçam buna inanamıyor. Kabullenemiyor. Oliver'ın sorunları vardı ama nazikti ve Alden'ı seviyordu. İnternette dolaşan teoriler çılgınca. Benimle birlikte olmak ya da Stokes Kardeşler'in mirasına konmak için onun ölmesini istedi. O eşit bir ortaktı. Birlikte başarılıydılar. Bu hiç mantıklı değil.

"Buna inanıyor musun?"

İç çekerek ayağa kalkar. "Yapmadım, tam olarak değil. Mali avukata ve başka bir adli muhasebeciye yedek paraya baktırdım.

başka bir olasılık olup olmadığını görmek için fonlar ve kripto hesapları."

"Hiçbir şey bulamadılar mı?"

"Yeni bir şey yok ama Lowell bana ilk gösterdiğinde kripto hesabının kullanıcı adını fark etmemiştim." Bana doğru baktı. "Yedek Parça."

Gözyaşları dökülüyor ve ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Onu yedek parça olarak yanında tuttuğunla ilgili şakalar yapardın. Lisedeyken. Dört yıl boyunca ona yedek dediler." Tori, tasarruf hesabının adının yedek fon olmasının bir anlamı olduğunu düşünmüştü. Haklıydı da.

"Biliyorum. Bunu hatırlıyorum."

Çekici eline alıp geri çekilmem için elini sallarken gözleri cam gibi. Uçan parçalardan kaçınmak için yeterince uzaklaştığımda çekici sallıyor. Çekicin havada çizdiği kavisi izliyorum ve Alden'in ilk isminin üzerine inip onu yok ettiğinde bir nebze de olsa tatmin oluyorum.

Taşı tekrar kaldırıyor ve son ismini vurarak taşı ikiye . Çaba homurtuları bazı vuruşlarından önce geliyor ve her şeyini ortaya koyduğunu biliyorum. Mermer kırılıyor, parçalanıyor ve ufalanıyor. Parçalar ve tozdan başka bir şey kalmayana kadar devam ediyor. Okunaklı bir şey yok.

Bu onun mezarı değil. Artık değil.

Ben ona yaklaşırken göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. Çekici bir kenara atıyor ve mezar taşından geriye kalanlara bakıyor. Elimi kolunun arkasında gezdiriyorum ve bir an için yüzümü kavırıyor, başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Bana birkaç dakika ver, tamam mı?"

"kadar kalabilirsin."

Çiçekleri elimden aldı ve ben uzaklaşırken, onları annesinin mezar taşının yanına koyduğunu gördüm. Mezarların arasında oturuyor, sırtı bana dönük.

Yaklaşık on beş dakika sonra uzanıp annesinin buketinden bir çiçek alıyor ve Oliver'ın mezarına bırakıyor. Ne söylediğinden ya da konuşup konuşmadığından emin değilim. Zar zor hatırladığın bir anneye ve ölmeni isteyen bir ağabeye ne söylersin?

Arabamın yan tarafına yaslanarak beklediğim yere geri döndüğünde çekiç omzunda duruyordu. Çekici bagaja geri koyuyor, sonra kollarını bana doluyor. Ben ona sıkıca sarılıyorum, o da yüzünü boynuma gömüyor. Uzun bir süre öylece duruyoruz. Tutunuyoruz ve .

Eve dönerken arabada bana döndü. "Stokes Brothers için tabelayı nerede yaptırdığımı biliyor musun?"

"Hayır, ama Milo bilir, neden?"

"Yeni bir taneye ihtiyacım var."

"Dükkanınızın adını mı değiştireceksiniz?"

"Yapıyorum. Tabelayı değiştirmek kadar basit olmadığını biliyorum ama bu da bir başlangıç."

"Aklınızda yeni bir isim var mı?"

"Stokes'u tutuyorum. Stokes Custom Cycles and Repair olarak değiştireceğim." Gülümsemesi gönülsüz. "Daha önce 've tamir' eklemediğim için hep pişmanlık duydum ama çok uzun geldi."

"Bence mükemmel."

Alden eve geldiğimizde sessiz ve ertesi sabah biraz kopuk görünüyor, ancak günler geçtikçe ruh hali daha iyi hale geliyor.

İkimiz de bebek için heyecanlıyız ve çocuk odası üzerinde çalışmak harika bir dikkat dağıtıcı. Tüm hafta sonunu boyayarak geçirdik ve şimdi kuruduğu için ben dolabı temizlerken Alden beşiği inşa etmeye çalışıyor. Bebek partisi yapmak istemedim ama Tori ve ben bebek kıyafetleri ve eşyaları almak için pek çok alışveriş yaptık.

Alden bir cıvatayı sıkarak küfrediyor. "Bu talimatları kim yazdıysa kızgın aslanlar tarafından parçalanması gerekiyor. Daha büyük bir altıgen anahtara ihtiyacım var," diyor ve garaja yöneliyor.

Bu dolabı temizlemeyi erteledim. Neredeyse trajik olan düğünümünden kalan eşyalar duruyor. Alden birkaç kez yeni düğün konusunu açtı, bir tarih belirlemeye çalıştı ama ben önce annemle plan yapmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyleyerek konuyu geçiştirdim.

Bu gerçek değil.

Korkmuyorum ya da fikrimi değiştirmiyorum. Alden'ın karısı olmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama düğünü düşünmek beni sadece o korkunç güne geri götürüyor.

Göğsüm ağrıyor ve dolabın ucunda asılı duran elbisemi gördüğümde derin bir nefes alıyorum. Annem onu da diğer eşyalarla birlikte buraya koymuştu. Zor bir yutkunmayla onu kancadan alıp odaya geri dönüyorum. Plastik bir örtü ile kaplıydı ve örtüyü kaldırırken ellerim titriyordu.

Bu elbiseyi seçtiğimde ona çok aşık oldum. Çok güzel ve mükemmeldi. Şimdi ona bakmak beni hasta ediyor ve başımı döndürüyor.

Elbiseyi önümde tuttuğumda üzerime bir koku yayılıyor ve koku dayanabileceğimden çok daha fazla. Elbiseyi odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve zayıf bacaklarım beni oraya düşürmeden önce hızla yere oturuyorum.

Korku beni bir anda yakalıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Burası leş gibi kokuyor. Hastane gibi.

Bu imkansız. Elbise kuru temizlemeden geçmiş. Hastane kokusunu beraberinde taşımış olamaz. Işıklar çok parlak geliyor. Kuru, antiseptik havayı solumaya çalışmaktan ciğerlerim ağrıyor ve kulaklarım makinelerin uzaktan gelen bip sesleriyle doluyor. Dolabın kapağındaki aynada, iri gözlerim ve dağınık saçlarımla kendimi görmek çok tanıdık geliyor. O hastane banyosunda gelinliğiyle duran kadınla aynı kadın, onun durgun, mavi dudaklarını öpen kadınla aynı kadın.

"Ama o ölmedi," diye soluyorum, kelimeleri yüksek sesle duymaya ihtiyacım var. "O ölmedi."

Ellerimi gözlerime kapattım, vücudum titriyordu.

Güçlü kollar beni sarıyor ve yerden kaldırıyor. "El, bebeğim, ne oldu?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak olduğunda, beni yatak odamıza götürüyor. Beni kucağına alıp koltuğa oturuyor. Ben yavaşça onun yatıştırıcı sesi kulağımda. ". İyisin." Başımın arkasını okşayan eli beni rahatlatıyor.

"Özür dilerim."

"Üzülme. Bana ne olduğunu anlat."

"Bu benim gelinliğim. Ona bakmaya dayanamıyorum. Tek gördüğüm, bana öldüğünü söyledikten sonra banyo aynasında gördüğüm kendim."

"Ah, tatlım," diye nefes alıyor, bana daha sıkı sarılarak. "Her şey ."

"Öyle değil. Bunu atlatabileceğimi ya da başka bir elbise alabileceğimi düşünmüştüm ama ne zaman bir gelinlik giymeyi düşünsem ya da

düğünü planlamak..." Başımı sallıyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum. "Geri dönmek ve o arabaya binmene izin vermemek için her şeyimi verirdim."

Eli sırtımı aşağı yukarı okşuyor ve mırıldanıyor, "Bu yüzden bir randevu ayarlamak istemedin."

"Senin karın olmak istiyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok, Den. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bir düğünün üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Çok üzgünüm."

Ayağa kalkıyor, arkasını dönüyor ve beni tekrar sandalyeye oturtuyor. Çekip gittiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama onu suçlayamam. Yaşadığımız onca şeyden sonra, şimdi ona onunla evlenemeyeceğimi mi söylüyorum?

Döndüğünde yüzüm ellerime gömülmüştü ve onları çekip aldı. "Bana bak, Ella."

Parmağıma bir alyans takarken duygu dolu kara gözleri benimkilere kilitleniyor. Elini kaldırıyor ve kendi elini de parmağına geçiriyor. "Artık benim karımsın. Anlıyor musun? Bana sonsuza dek benim olduğumu söyleyen yasal bir beyana ihtiyacım yok, tıpkı hayatta olduğumu söyleyen bir beyana ihtiyacım olduğu gibi. Hazır olduğunda, istediğimiz töreni yaparız ya da hiç yapmayız. Vegas'a kaçabiliriz ya da adliyeye gidip bir kağıt imzalayabiliriz. Gelinliği, süslemeleri boş ver. Ne istersen giyebilirsin. Fark etmez."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Seni bir daha asla kaybedemem, Den. Düğün umurumda değil. Sadece sen varsın. Tek ihtiyacım olan sonsuzluk."

"Sana dönmek için ölümü yendim. Tanrıların ya da insanların bize fırlattığı hiçbir şey beni sana dönmekten alıkoyamaz. Hiçbir yere gitmiyorum." Yüzüğünü benimkine dokunduruyor. "Karım olmadan olmaz."

İki ay taktıktan sonra bile, aşağıya bakıp parmağımda bir alyans görmek gerçeküstü hissettiriyor. Sanki kendime sürekli evet, Alden artık benim kocam diye hatırlatmam gerekiyormuş gibi. Mahkeme seçeneği tahmin ettiği kadar kolaydı. Daha dün, güncellenmiş ismimle ehliyetimi aldım. Arada bir çıkarıp bakıyorum. Tam orada yazıyor. Ella Stokes. Benim

isim değişikliği tam zamanında geldi. Bir ay sonra doğacak bebeğimiz için soyadlarımızın uyumlu olmasını istedim.

Hamileliğin son dönemlerinin artan rahatsızlığına rağmen, bu son aylar hayatımın en güzel ayları oldu. İşteki programımı önemli ölçüde hafiflettim ve iki hafta içinde, geçen seferkinden çok daha mutlu bir nedenle stüdyomu geçici olarak kapatacağım.

Bugün huzursuzum. Randevularım bitti ve eve gitmek istemiyorum. Alden, Oliver'ın dükkânın üstündeki eski dairesini temizlemek için hazırlık yapıyor. Yardım etmek istemem onu pek heyecanlandırmadı ama aşırıya kaçmayacağıma ve ağır bir şey kaldırmayacağıma söz verdiğim için bu öğleden sonra birlikte çalışmayı kabul etti. Ben eşyaları ayırıp nelerin atılacağına ya da bağışlanacağına karar verirken o ağır işleri halledebilir.

Alden'in motosikletini dükkânın önünde park halinde görmek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Kısa bir süre önce motosiklete binmeye geri döndü. Bu her zaman onun kimliğinin bir parçasıydı ve geri kazandığı bir başka parçasıydı.

Ben dükkâna girdiğimde Milo, Hudson ve Joanna ön tezgâhın etrafında duruyorlardı. Hudson ben girer girmez sesleniyor. "Aman Tanrım, kızım, çok hızlı büyümüşsün! Bu bebek emekleyerek çıkacak."

İş saatlerinde buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ve son zamanlarda karnım gerçekten büyüdü. Ben daha bir şey söyleyemeden Joanna yanına yaklaştı ve göğsüne bir yumruk indirdi. "Neyin var senin? Bunu bir kadına asla söyleyemezsin!"

"Ne var? O hamile, şişman değil! Şişman olduğunu söylemedim!" Gözleri etrafı tarıyor ve Milo'ya doğru başını sallıyor. "Milo'nun bir kız arkadaşı var. Onun yanına taşıyor."

Dikkatleri kendi üzerinden çekmek için Milo'yu otobüsün altına atma çabasına kahkahalarla gülüyorum. Milo'nun ona bakmak için döndüğünde yüzünde beliren donuk ifade durumu daha da komikleştiriyor. Hudson ona yan gözle bir bakış attıktan sonra arka ofise doğru kaçıyor.

Joanna, "Harika görünüyorsun," diye beni temin ediyor.

"Teşekkürler, . Yeni bir dövme mi yaptırdın?"

Kolunu, kanatlarını açmış detaylı baykuşu görebileceğim yukarı kaldırıyor. "Sadece iyileşti."

"Bu muhteşem."

Alden arkamdan gelip kolunu boynuma doluyor. Yanağımdan öpüyor. "Bu kadar erken geleceğini bilmiyordum. Yardım edebilmem için birkaç saat geçmesi gerekecek."

"Saat ikideki randevum ertelendi. de gidip sıralamaya başlayayım dedim." Milo ve Joanna garaja doğru gidiyorlar. Milo'yu duymazdan geldikten sonra Alden'a bakmak için arkamı dönüyorum. "Milo'nun yatılı bir kız arkadaşı mı var?"

Başını sallayarak sırtıyor. "Kathy. Oldukça ciddi görünüyor. Onu burada da birkaç kez ziyaret etti."

"Bu bilgiyi sakladığına inanamıyorum. Eşlerin her türlü dedikoduya vakıf olması gerekir. Nasıl biri?"

"Güzel, tahminimce onun yaşlarında, kırklı yaşların ortasında. Uzun boylu, kızıl saçlı. Gerçekten güzel."

"Aferin ona. Onları akşam yemeğine davet etmeliyiz."

"Elbette."

"Tamam, ben yukarı çıkıyorum. görüşürüz."

Karnımı ovmak için uzandı. "Ağır bir şey alma."

"Yapmayacağım. Sadece çekmeceleri ve dolapları temizleyeceğim. Küçük şeyler."

Smith'e merhaba demek için ofise girdikten sonra Oliver'ın eski dairesine . Alden her odada bekleyen bir sürü karton kutuyu bir araya getirmiş bile. Aklıma burada en son benzer bir şey yaptığımda, polisler arama yaparken her şeyi parçaladıktan sonra olduğum geliyor. Aynı anda hem dün hem de bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Son zamanlarda sıkça yaşadığım bir farkındalık tekrar aklıma gelince yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Ben mutluyum.

Alden ve ben hem mutlu hem de güvendeyiz. Diğer taraftan çıkmayı başardık, hayatlarımızı ve işlerimizi yeniden bir araya getirdik. Her zaman istediğimiz aileyi kuruyoruz. İkimiz de ara sıra panik atak geçirdiğimiz kötü günler ya da bizi aşağı çeken anılar yaşıyoruz ama genel olarak iyiyiz. Neredeyse yeniden biz olduk. Her şey ne kadar çabuk değişebiliyor.

Ayıklamaya banyoda başlıyorum, ecza dolabını, klozeti ve lavabonun altındaki eşyaları gözden geçiriyorum. Çoğu çöpe atılıyor. Telefonum bir görüntülü arama talebiyle çalıyor

Tori'den geliyor ve ben de cevap veriyorum, mutfak tezgâhının üzerine koyuyorum, bir yandan da tabakları çıkarıp kutulamaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sonra hemen ekliyor, "Boş ver, her neyse, dur çünkü sana söylemek için can attığım bazı haberlerim var."

"Üçüzler, ikizler değil mi?" Alay ediyorum.

"Hayır, dilini ısır." Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. "Tekrar komşu olacağız."

"Ne? Ailenin evine mi taşınyorsun?"

"Hayır, Alden'ın annesinin eski evinin tekrar satışa çıktığını biliyor musun? Emin olana kadar sana söylemek istemedim ama bugün satışı kapattık. Satın aldık!"

Alt kattakiler muhtemelen ciyaktadığını duymuşlardır. "Aman Tanrım! Sokağın karşısına taşınyorsun."

"Evet! Çok heyecanlıyım."

"Bu en iyi haber. Ne zaman taşınacaksın?"

"Ne zaman istersek. Önce üzerinde biraz çalışacağız ama bebekler gelmeden taşınmak istiyorum." Arkasını dönüp biriyle konuşuyor, sonra tekrar telefonuna bakıyor. "Gitmem gerek ama sana söylemek için bekleyemedim. Seni sonra ararım."

Telefonu ve ben Oliver'ın eşyalarını ayırıp kutularken önümüzdeki birkaç saat boyunca yüzümdeki gülümsemeyi hiçbir şey silemiyor. Alden merdivenlerden yukarı seslenerek akşam yemeği için pizza isteyip istemediğini soruyor, sanki bu cevap hiç hayır olmayacakmış gibi. Ben Oliver'ın yatak odasına başlarken o gidip pizzayı alıyor.

Yatağının altında herhangi bir seks ya da kayganlaştırıcı bulmadığım için rahatladım. Yine de tozlu ve hapşırarak geri çekiliyorum. Şifonyeri çoğunlukla kıyafetlerle dolu ama masasının çekmecelerinde bir sürü evrak işi var. Bir zamanlar bu düzenli olabilirdi ama polisler yırttıktan sonra çoğunu gelişigüzel geri koydum. İşleri düzenli tutmak bir öncelik değildi.

Eski makbuzları ve faturaları atarak karıştırıyorum. Yeşil kâğıt gözüme çarpıyor çünkü yazının yarısı İspanyolca. Oliver İspanyolca konuşamazdı. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Daha yakından bakmak için elime aldığımda, bunun İspanyolca ve İngilizce yazılmış bir hayvan ısırığının nasıl tedavi edileceğine dair talimatlar olduğunu fark ediyorum.

Kalbimi ayağa kaldıran şey bu değil. Arkasına yarım sayfa daha zımbalanmış. Cahuita, Kosta Rika'daki bir klinikten alınmış bir makbuz. Oliver'ın adı ve doğum tarihi hasta hanesine yazılmış. Uygulanan tedaviler bölümünde üç şey listelenmiş.

Sağ ayaktaki hayvan ısırığı temizlendi ve bandajlandı.

Tetanos aşısı uygulandı.

Kuduz aşısı yapıldı.

Kuduz aşısı.

Onlara baktıkça kelimeler daha da büyüyor.

Oliver babasıyla birlikte Kosta Rika'dayken kuduz aşısı olmuştu. Hiçbir şey tarafından ısırıldığından bahsetmedi. En azından benim hatırlayabildiğim kadarıyla. Alden'in yanında babalarından bahsetmediği için döndüğünde yolculuk hakkında pek konuşmadı.

Polisler arama yaparken bu makbuzu gözden kaçırmışlar, ama neden kaçırmaları ki? Banka dekontlarını, mali belgeleri arıyorlardı, tıbbi evrakları değil.

Yatağın kenarına oturup faturaya bakıyorum. Zihnimde her şeyin dağıldığını görebiliyorum.

Bu kâğıt her şeyi mahvedebilirdi. Eğer yanlış kişiler görürse, Alden kimliğini kanıtlayamadan tekrar suçlanabilirdi. İkisinde de antikor vardı. Oliver'ın başka bir ülkede yapıldığı için eyalet sağlık departmanında kaydı yoktu. Alden'in titre testi hiçbir şey kanıtlamadı.

Bunu Alden'a verirsem, kimliğinden tekrar şüphe eder mi? Yapacağını hayal bile edemiyorum. Yeni anılar kazanmasa bile, her geçen gün daha da kendisi oluyor.

Ne yapmalıyım?

Seçimin şaşırtıcı derecede kolay olduğu ortaya çıkıyor.

Bunun bir anlamı yok. Bu bir tesadüf. İkisinde de antikor vardı. Ne olmuş yani? Bunun bana kanıtlanmasına hiç ihtiyacım olmadı. Bunu test bir seçenek olmadan çok önce yaptı. O mahkeme içindi, Tori ve Smith gibi insanlar için, bizim için değil.

"El!" Alden merdivenlerin dibinden sesleniyor. "Aşağı gelip çocuklarla yemek yemek ister misin? Ya da bizimkileri yukarı getirebilirim."

"Hayır, yukarı gelme!" Haykırıyorum. "Bir saniye içinde ineceğim." Sesim çok yüksek çıkıyor ve muhtemelen şüphe uyandırıyor. Sesimi alçaltıyorum.

"Bana makineden bir Sprite getir." "Tamam."

Kapının kapandığını duyduğumda, bir çakmak bulana kadar ıvır zıvırları attığım küçük bir kutuyu karıştırıyorum. Tozluydu ama bir fiskeyle tutuştu. Kağıtları banyoya götürüyorum ve lavabonun üzerinde bir ucunu yakıyorum.

Kelimelerin gümüş mavisi bir duman girdabında kayboluşunu izlerken içimi bir rahatlama kaplıyor. Hiç kimse bilmeyecek. Geri almak için bu kadar mücadele ettiğimiz şeyi hiçbir şey mahvedemeyecek. Küller, geçmiş de beraberlerinde götürerek kanalizasyona karışıyor.

Artık hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey aşağıda beni bekleyen kocam ve birlikte sahip olacağımız gelecek.

EPILOG

ON ÜÇ YIL SONRA

"Emily Stokes! Sana merdivenlerden bir bufalo sürüsü gibi inme konusunda ne demiştin?" Kızım oturma odasının köşesini dönüp zıplayarak mutfığa girerken azarlıyorum.

"Geçen sefer antilop sürüsü demiştin. Bunu daha çok sevdim."

"Daha ayaklı bir şey seçmelisin! Kırkayak gibi! Merdivenlerden inerken kulağa çok hoş gelirdi," diyor A.J. ve onu takip ediyor.

Yüz ifadesinden, muhtemelen uzun süredir onu takip ettiği anlaşılıyor. Emily sabırlı biri, ama küçük kardeşinin rahatsız etmesine ancak bu kadar katlanabilir. "Kırkayaklar çok küçüktür. Hiçbir şey duyamazsın."

"Dev, canavar kırkayaklar olsalardı olmazdı." Adam parmaklarını masanın üzerinde karıştırıyor ve kadın ona gözlerini deviriyor.

İç çekerek saçlarını omzundan geriye doğru itiyor. Bu küçük hareket bana onun olmak üzere olduğu kadın hakkında bir fikir veriyor. On iki yaşında, on üçüne girmek üzere, şimdiden kendine güvenen, güzel bir genç kız. "Neden gidip babana seni istediğini söylemiyorsun?"

Onun önerisine göz kırpmıyor, sonra da "Baba!" diye bağırarak uzaklaşıyor.

Emmie beni istediğini söyledi!"

Alden'ın kıkırdaması açık mutfak penceresinden içeri giriyor ve A.J.'i çağırdığını duyuyoruz.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," diyor. "Rosa'ya gitmeden önce yardım etmemi istediğin bir şey var mı?"

Rosa Martin, Emily ile anaokulundayken iki kapı öteye taşındı ve o zamandan beri çok iyi arkadaşlar.

"Sen ve Rosa, Tori'nin bize ödünç verdiği sandalyeleri caddenin karşısından alabilirsiniz."

"Tamam, tabii." Telefonunu arka cebine sokar ve ön kapıdan çıkar.

Alden ve ben, çocukken ailelerimiz tarafından başlatılan yıllık şenlik ateşi partisi geleneğini devam ettirdik ve bu gece o gece. İkimiz de bütün gün her şeyi ayarlamak ve hazırlamakla meşguldük. Bu özel bir parti çünkü aynı zamanda Alden'in doğum gününü de kutluyoruz.

Gelecek yıl kırk yaşında olacağım. Bazen gerçek gibi gelmiyor, özellikle de düşündüğümde. Alden beni ilk öptüğünde Emily'den sadece birkaç ay daha büyüktüm. Zihnimde bu sabah bana verdiği öpücük kadar net. Nasıl olur da yirmi beş yıl geçmişte yaşayabilir?

"Milo Dede!" A.J. bağılıyor. "Anne! Milo Dede !"

Alden arka kapıdan girer. "Onu kaybettim. Kimse büyükbabamdan önce gelemez."

Kırk yaşında, Alden her zamanki gibi seksi. Çocukken sizi birine çeken şeyin sizinle birlikte yaşlanıp yaşlanmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Benim için kesinlikle öyleydi, en azından Alden'in gri şakakları ve tuzlu biberli saçları söz konusu olduğunda. Spor yapmak onun için bir alışkanlık olmaya devam ediyor ve vücudu fit ve kaslı.

Kollarımı beline doladığımda ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduğumda . "Büyükbabam için bir kenara bıraktım. Seni hâlâ seviyorum."

Milo, Alden için büyük bir destektir ve çocuklarımız olduktan sonra onun için çok daha büyük bir baba figürü haline geldi. Emily beş yaşındayken, A.J. doğduktan hemen sonra Milo'nun kucağına atladı ve ona büyükbaba diyip diyemeyeceğini sordu. Adamın gözlerinin yaşardığını gördüğüm tek andı, her ne kadar inkar etse de. O Milo Dede oldu, karısı da Kathy Nine.

Alden beni tekrar öpüyor ve kulak mememi ısıırıyor. "Emily'ye bu gece Rosa'da kalabileceğini söyledim, A.J. de Kyle'da kalacak."

"Gerçekten mi? Aklında bir şey mi var? Çay ve Scrabble?"

Kıçımı sıkıyor. "Doğum günü seksi bir gelenektir, El. Bir geleneği bozamayız."

"Hmm, artık böyle yorucu egzersizler için çok yaşlı olabileceğini düşünmüştüm." Bir saniye sonra mutfak duvarına yaslanmışım, kalçaları benimkilere doğru esniyordu. "Den! Biri içeri girebilir!"

Dudaklarını boynumda gezdiriyor. Diziyle bacaklarımın arasına baskı uyguluyor ve nefes alışım anında hızlanınca sırtıyor. "Şu haline bak. Sana daha yeni dokundum ve sen tahrik oldun."

"Beni her zaman ediyorsun." Ellerim kışının üzerinde geziniyor.

"Hâlâ en iyi dönemimde olduğumu hatırlatmam gerek. Bu gece, seni masanın üzerine yatırdığımda işlerin ne kadar zorlaşacağını göreceğiz. Ve kanepeye. Sonra tırazana. Ve seni yatağa götürmeden önce yolumuza ne çıkarsa."

Tutacağını bildiğim bu söz karşısında ağzım kurudu. Artık herkesi eve göndermeye hazırım. "Tamam, ama benim kendi planlarım var."

Kaşları kalkıyor ve gülümsemesini bastırıyor. "Oh? Ne gibi?"

Elimi aşağı indirip sığınin üzerinde hafifçe , sonra mutfak sandalyesine doğru başımı sallıyorum. "Seni o sandalyeye oturtmak, ayaklarının arasına diz çökmek ve anlamsızca emmek gibi."

Şu anda tek sinirli olan ben değilim. Biraz geri çekildi. "Tamam. Önce bunu yapalım."

İçimden kahkahalar dökülüyor. Bu adamla evleneli on üç yıl oldu ve beni hâlâ her gün güldürüyor.

A.J. arka kapıdan fırladı. "Baba! Milo Dede kömürü yanlış yığdığını söylüyor."

Alden gözlerini devirir. "Milo Dede'ye söyle, yaşlı gözleri için yeni gözlüklere ihtiyacı var."

"Den!" Ben gülüyorum ve A.J. dışarı koşuyor. Şüphesiz bu emri gururla yerine getirmek için. ". Hadi dışarı çıkalım. Şenlik ateşini yakmak için yeterince geç oldu."

A.J. Milo'nun yanında oturuyor, sandalyesini iyice yaklaştırmış, bacaklarını sallıyor. "Kathy nasıl?" Alden şenlik ateşini yakmak için diz çökerken ben de ızgaraya gider.

"O iyi. Bu hafta Illinois'deki kız kardeşini ziyaret ediyor, yoksa gelirdi."

Tori gelir ve soğutucuyu açıp bir bira alır. "Fırında makarna ve peyniri ocağa koydum. Paul birazdan burada olur."

"Ekmek kırıntısı kullandın mı?" Alden ızgaranın başındaki yerinden soruyor. "Evet, üstüne ekmek kırıntıları koydum. En iyi kararıma karşı ve

Çünkü bugün senin doğum günün ve sen de çok yaşlısın," diye karşılık veriyor.

"Senden bir yaş büyüğüm!"

"Sen bizden tamamen farklı bir on yıldasın, büyükbaba."

İkimiz de gülüyoruz ve Alden sırtarak başını sallıyor.

A.J. Milo'ya bakıp son derece ciddi bir sesle "Televizyonda meme gördüm."

Milo'nun hakkını yemeyelim, gülmemeyi başarıyor. "Şimdi mi?"

"Alden Junior! Onlar göğüs. Kadınların göğüsleri vardır," diye düzeltiyorum.

Bunu düşünürken başı öne eğiliyor ve lanet olsun ki babası böyle anlarda yüzünde parıldamıyor. "Ama babam onlara öyle diyordu. Bana kafamı çevirmemi söyledi çünkü orada memeler vardı ve benim R sınıfı dizileri izlememem gerekiyordu."

Milo birasından bir yudum alır. "Başınızı çevirdiğinizde onları nasıl gördünüz?"

Omuz silerken yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Kanepenin arkasındaki aynada."

"A.J." Başımı sallayarak söyledim.

Destek için Milo'ya bakıyor. "Babam başımı çevirmemi söyledi. Gözlerimi kapatmam gerektiğini söylemedi."

Milo birasını bana doğrulttu. "Seni yakaladı."

Kyle Franklin, A.J.'in sokağın aşağısından arkadaşı, koşarak geliyor ve A.J. onunla kaçarken bizi daha fazla meme konuşmasından kurtarıyor.

Paul bize katılıyor, bir bira kapıyor ve Tori'nin yanında duruyor. "Çocuklar Emily ile Rosa'nın evinde."

"Eminim sonunda buraya gelecekler," diyor Tori. "Finn cezalı olmadığı için şanslı. Kavgı ettiğı için bu ay iki kez okula çağrıldım."

"Neredeyse ergenlik çağındalar. Hormonlar yüzünden," diyor Paul. "Onu bir tür fiziksel sporun içine sokmaya çalışmalıyız. Bırakalım saldırganlığını dışarı çıkarsın. Ben de ."

Eli ve Finn Porter, Oliver ve Alden gibi gece ve gündüz gibiler. Belki de ikizler tek yumurta ikizi olmasalar bile genelde böyle olur.

"Bugünkü kardeş çekimin nasıl geçti?" Tori sorarken, Paul Alden'la takılmak için yanlarına gider.

"Zor oldu ama fotoğrafları görene kadar bekleyin," diyerek telefonumu çıkarıp üç sevimli küçük kızın fotoğraflarını gösterdim.

Atölyemi eski haline getirmek çok sabır ve çalışma gerektirdi ama değdi. Stokes Custom Cycles kadar para getirmiyor ama işimi seviyorum ve işim başarılı. Yayın anlaşmasından gelen nakit akışı evimizin borcunu ödedi ve çocuklar için bir üniversite hesabını finanse etti. Ev ödemesi olmadan ve gelişen işlerimizle çok rahat yaşıyoruz. Daha yüksek gelirli mahallelerden birine taşınmayı kolayca karşılayabileceğimiz belirtildi. Ortak havuzlara veya parklara erişimi olanlara. Ama bizim ait olduğumuz yer burası. Çocuklarımızın ait olduğu yer.

Çocukluğumun geçtiği evi ailemden satın aldığımızda böyle bir hayalimiz vardı ve umduğumuzdan da iyi oldu. Emily, Rosa ve Tori'nin çocukları tıpkı bizim gibi birbirlerinden ayrılamıyorlar. Paul ve Alden ağaç evi yeniden inşa ettiler ve mahalleden pek çok çocuk da bu evin keyfini çıkarıyor.

Komşulardan daha fazlası geliyor ve parti birkaç saat sonra tüm hızıyla devam ediyor. Küçük çocuklar etrafta koşuşturuyor, birbirlerini kovalıyorlar ama Emily'yi ya da ikizleri görmedim.

"Ormanda olmasalar iyi olur," diyorum ateşin yanında Alden'ın yanına otururken.

Tori başını sallar. "Geceleri giremeyeceklerini biliyorlar." Alden homurdanır ve ona bakar. "Bize izin verilmediği gibi mi?"

Tori küfreder ve herkes güler.

A.J. koşarak yanımıza geldi. "Eli ve Finn kavga ediyor!"

Paul nefesinin altında küfrederek ayağa kalkar. "?"

"Ön bahçeye!" Paul çocukları ayırmaya giderken A.J. onu takip etmeye çalışıyor ama ben bileğini tutuyorum. "Hayır, yapamazsın. Ne oldu? Neden kavga ediyorlardı?"

"Eli, Emily'yi öptüğü için Finn'in gözüne vurdu."

Milo, Alden'a bakarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Alden kafasını kaldırdı. "Ne?"

A.J. bir anda ilgi odağı haline gelmekten heyecan duyuyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Yemin ederim! Ben gördüm! Finn Emily'yi dudağından öptü ve sonra Eli onu itti ve pow!" Yumruğunu havada sallıyor.

Alden ayağa kalkıyor ve ben de onun kolunu tutuyorum. "Olmaz. Bırak Paul ." "Kız on iki yaşında." Yaşadığı şok çok sevimli.

"Pencereme ilk tırmandığında benden birkaç ay daha gençti."

İnliyor ve sandalyesine yığılıyor. "Penceresini çivileyip kapatacağım."

Herkesten kahkahalar ve o sırtarak bana bakıyor. "Babanı arayıp özür dilemek için içimde ani bir dürtü var."

Paul, Eli'yi eve gönderdiğini ve Finn, Emily ve Rosa'nın ön verandamızda oturduklarını bildirmek için geri döner.

Alden, A.J.'ye "Gidip onlarla takılmalısın," der ve o da seve seve kabul eder.

Ona başımı sallıyorum, sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Den, ergen olmak üzereler. Uzun bir yolculuk olacak. Hazırlansan iyi olur."

Nasıl hissettiğini anlıyorum. Nasıl hissettiğinizi hatırlarken çocuklarınızın bu sıçramayı yapmasını izlemek zor. Önlerinde çok şey var. Hem iyi hem de kötü pek çok güçlü duyguyla mücadele edecekler. Onlar için, önlerindeki tüm macera ve hayat için, ilk kez deneyimleyecekleri her şey için mutlu olmak garip bir duygu. Bir yandan da dehşete düşmek çünkü hayat aynı zamanda zor ve acı ve herkes bizimki gibi mutlu sona ulaşamıyor.

Hayatımızın mükemmel olduğundan değil. Alden ve ben çoğu çift gibi zorluklar yaşadık. Üstesinden gelmemiz gereken ve her zaman doğru şekilde ele almadığımız pek çok travma yaşadık, ancak olan sevgimiz ve bağlılığımız asla sarsılmadı. Asla yargılama olmadı.

Herkesin zarar gördüğünü öğrendim. Herkes mücadele ediyor. Çoğumuz sadece kendimizi bundan uzaklaştırıyoruz. İnsanları oldukları gibi sevmelisiniz, kusurları ve her şeyiyle. Bu bizim için hiçbir zaman sorun olmadı. Birbirimizi sevmek nefes almak kadar doğaldı.

Birçok anı Alden'a asla geri gelmedi. Paylaştığımız pek çok özel an artık sadece bana ait. Ama birlikte yeni anılar yaratıyoruz. Bir ömür boyu.

Kırık kafesin duvarda asılı olduğu yatak odamıza her girdiğimde bunu hatırlıyorum. Duvarda Alden'ın öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Emily'nin doğduğu gün. Yirmi yıl önce bir tren tarafından bastırılmış iki parlak madeni para her iki tarafı da süslüyor.
Sevgi ve şans.

Son

NEREDEYSE DÜET İÇİN TEŞEKKÜR

Bu hikâye üzerinde çalışmaya başlamadan önce bir yıldan uzun bir süredir yazmak istiyordum. Bu yüzden en iyi dostum S.K. Rose'a, ben yüzlerce kez fikrimi değiştirirken bir buçuk yıl boyunca gece geç saatlerde gelen mesajlar ve tartışmalarla uğraştığı için teşekkür ederek başlamak istiyorum.

Alfa ve beta okuyucularım Nicole Everett, Serena McDonald, Jami Kehr, Aimee Degagne, Chantal Baxendale ve Kelly Tucker'a. Hepiniz gerçekten en iyi yaptığınız şeyi yaptınız ve hikayeyi parçalara ayırdınız, bu yüzden gerçekten mantıklı olduğu yerde tekrar bir araya getirmek zorunda kaldım. Tüm geri bildirimler için çok teşekkürler.

Serena McDonald, okurken beni gülmekten kırıp geçiren tüm bağırma mesajları için de teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten de ilk kez bir beta okuyucu tarafından saksocu olarak adlandırıldım.

Kapak resimleri Melissa Gill designs'dan Melissa Gill tarafından yapıldı ve onları gördüğümde bu düet için onlara sahip olmalıydım. Modeller tam olarak ana karakterleri hayal ettiğim gibiydi. Teşekkür !

Özel Kalem Müdürüme (Beş yıl oldu, Mel!) yaptığı her şey için çok teşekkürler. Umarım BTS yakında ara verir.

Biçimlendirme her zaman harika olan Abigail Davies tarafından yapıldı. Onu ne kadar tavsiye etsem azdır. İki farklı yazı tipi ve korkunç boşluklardan oluşan karmaşanın profesyonel görünmesini sağladığı için teşekkür ederim.

Grubum Shady Ladies'e, bunları hazırlamam biraz zaman aldığına sabrettikleri ve ilgilerini kaybetmedikleri için teşekkür ederim. Ben gerçekten

Onları birbirine yakın yayınlamak istedim çünkü uçurumlar hakkında nasıl hissettiğinizi biliyorum. Umarım beklediğimize değmiştir! Hepinizi seviyorum.

Son olarak, Wordsmith Publicity'ye ve kitaplarımı duyurmama yardımcı olan diğer herkese teşekkür ederim. Yazar, blogger, influencer, sayfa sahibi ya da okuyucu olun, beni paylaştığınız ve desteklediğiniz için teşekkür ederim.

S.M. SHADE NEREDE BULUNUR

Okuyucularla bağlantı kurmayı seviyorum! Lütfen beni aşağıdaki bağlantılarda bulun: Web sitesi: www.authorsmshade.com

Amazon: <http://www.amazon.com/S.M.-Shade/e/B00HZZP9MM>

Facebook sayfası: <https://facebook.com/smshadebooks>

Instagram: <https://www.instagram.com/authorsmshade/>

Haber bültenime kaydolun: <https://www.authorsmshade.com/newsletter>

Ayrıca grup dışından kimsenin ne yazdığınızı veya yorum göremediği özel bir kitap grubum var. Sadece yetişkinler ve

En sevdiğiniz kitapları ve yazarları tartışmak için samimi bir yer. Drama yok. Ayrıca ara sıra bir çekiliş düzenliyorum ve grup üyeleri kapaklara, tanıtımlara ve özel alıntılara erken göz atın.

Shady Ladies'e buradan katılabilirsiniz. <https://www.facebook.com/groups/shadyladiesplace>

S.M. SHADE'DEN DAHA FAZLASI

Trajik Düet (Rockstar. Düşmanlardan Sevgililere. Bekar Baba. Alfa Erkek.)

Rock Yıldızı, Yarıda Kesildi

<http://mybook.to/RSI>

Dinginliğimi, nefesler arasındaki boşluğumu çocukken buldum.
Cevabı basit. Eğer acıyorsa, müzik dökerim.

Yıllarca süren sıkı çalışmanın ardından, nihayet gerçekleşiyor.
Tragic'in bir numaralı albümü var ve tek hitlik harikalar olarak
tartışılmaktan adımızın yanında meteorik gibi kelimeler duymaya
başladık.

Planlanan iki turne ve yolda olan yeni bir albümle, dört gözle
beklediğimiz çok şey var. Her gece farklı bir şehirde çalmak,
kalabalığın parıltısı ve kükremesi, parti sonrası ve sonsuz
kadınlar.

Hayatımın hayali avucumun içindeydi, ta ki bir telefon görüşmesi
her şeyi askıda bırakana kadar.

Rock Yıldızı, Unbroken

<http://mybook.to/RSU>

Daha iyisini biliyordum ama yine de olmasına izin verdim.

Onun nezaketi ve insanları görme biçimi beni kendine çekti. Onların motivasyonlarına, korkularına, iyiliğin beklediği kalplerine bakma şekli. Bir bakıyor ve benzersiz olmamak için kendimizi sardığımız katmanları sıyrıp atıyor. gördü. Sonra da bunu kendi avantajına kullandı. Şimdi oğlum tehlikede ve eğer bu işin arkasında o varsa, saklanabileceği kadar derin bir delik olmayacak. Naomi için kendi kurallarımı çiğnedim. Oğlum bedelini ödemeyecek.

Rock Star, Confined (Bağımsız roman, Tragic Duet'in spinoff'u. Rock Yıldızı. Zoraki Yakınlık. Tatlı Kahraman)
Buradan alın: <http://mybook.to/RSC>

Açıklama:

Adam zirveye giden yolda bir müzisyen. Kadın ise kendini dibe vurmaktan kurtarmaya çalışan bir kadın. İnanılmaz bir yıl, her şeyi değiştiren bir aşk getirir. Dünyanın en ünlü gruplarından biri olan Tragic' açılışını yapmak beni vasat bir anonimlikten ilgi odağı oldu. Mücadele eden bir müzisyenden başarılı bir rock yıldızına sıçrama hızlı bir şekilde gerçekleşti. Kariyerim başladığı gibi aniden durdu, tüm dünyada söylenen bir sözle durdu. Pandemi. Turumun ertelenmesiyle birlikte bu yılım pek de umut verici geçmeyecek gibi görünüyordu, ta ki Geneva Rowe. Seksi, komik ve sinir bozucu bir gizem, Geneva günlerin uçup gitmesini sağladı. Keşke bu inatçı kadını geçici bir izolasyon kaçamağından daha fazlasına sahip olabileceğimize ikna edebilseydim.

The Dark of You (Bağımsız **Karanlık** Romantizm. Takipçi, Alfa Erkek)
Buradan alın: <http://mybook.to/TDOY>

Açıklama:

Beni takip etti.

Huzurumu bozdu ve ben de gürültüyü kucakladım.

Kendim hakkında inandığım her şeyi paramparça etti ve ben bu kaostan zevk aldım.

Beni hayata döndürdü.

Sözü şu anda bile benimle birlikte. Sen neredeyse, ben de oradayım.

Emin Ellerde Serisi (Alfa Erkek, Koruyucu)

Landon

Buradan alın: <http://mybook.to/landon>

Zoe

İlgimi çekmiyor. Onun mavi-yeşil okyanus rengi gözleri, zayıf kaslı vücudu ya da çarpık gülümsemesi ilgimi çekmiyor.

çok sinir bozucu olabiliyor. gereken daha önemli şeyler var, mesela kendimi üniversitede nasıl tutacağım ve

On altı yaşındaki kardeşimi doyurdum ve korudum. Hepimiz hayatın zor olduğunu biliyoruz, bazılarımız bu dersi diğerlerinden daha genç yaşta öğreniyor ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyor.

Başarmak niyetindeyim ve

Kardeşimin hak ettiği fırsatlara sahip olduğundan emin olacağım ve hiçbir ayrıcalıklı pislik dikkatimi dağıtamayacak.

Landon

Ben çıkmıyorum. Beni yanlış anlamayın, bekarlıktan çok uzağım, ama durumum her türlü normal ilişkiyi sürdürmeyi imkansız bir ilişki. Hayatım In Safe Hands ya da ISH adlı yeraltı hacker grubunun etrafında dönüyor.

yırtıcı hayvanları ve cinsel suçluları yakalamak ve onlarla ilgilenmek

Sistem. Var olduğunu hiç düşünmediğim olasılıklara gözlerimi açan akıllı ağızlı, şefkatli, kararlı kadınla tanıştığım güne kadar hayatımdan memnunum.

Cesaret

Buradan alın: <http://mybook.to/Dare>

Ayda

Onu duyuyorum.

Derin sesi ve gürleyen kahkahası. Yatak başlığının duvara çarpması ve başka bir kadının sahte çığlıkları. Derek bir kas ve mürekkep yığını, kötü çocuk fantezisi sadece birkaç kat ahşap ve sıva uzakta. Ondan beklediğim ya da olmasını istediğim tek şey bu.

Ta ki o dayanılmaz ses benimle konuşmaya başlayana kadar.

Cesaret

Onu duyuyorum.

Parmaklarının klavyede tıklaması, arka planda çalan müzik veya televizyon. Müzikal kahkahaları ve yumuşak zevk çığlıkları, alçak, sabit bir vızıltı eşliğinde. Ayda içine kapanık iyi bir kız ve benim onu takip etmek gibi bir işim yok ama ben doğru olanı yapmakla tanınan bir adam değilim.

Ben eski bir mahkumum. Bir suçluyum. Ve onu istiyorum.

Justus

Buradan alın: <http://mybook.to/Justus>

Justus

Ben kibirli değilim.

Gerçekten, . Sadece bir Yunan tanrısının kıskanacağı bir vücudum ve bir meleği bile kıskandıracak bir yüzüm var.

Ağla. Bunun dışında, para için kıyafetlerini çıkaran sıradan bir adamım. Tabii ki.

Yırtıcı ve çocuk tacizcilerinin izini sürmeye yardımcı olan çalıştığım kuruluş In Safe Hands için birkaç adamı bertaraf etmek zorunda kaldım ama bunun dışında tamamen normaldi.

Kadınlar bana akın ediyor, çığlık atıyor ve Dokun bana, peki bu kadın neden bu kadar inatçı? Sadie Belmont'un kıvrımlı vücudu ve sivri dili, onunla bir yıl önce tanıştığımdan beri beni rahatsız ediyor. Onda takılıp kaldığım bir şey var.

ve onu neden bu kadar çok istediğimi ve onun neden bunu hazmedemediğini bulmaya kararlıyım. düşündüm.

Sadie

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Dünyadaki onca erkek arasından Justus Alexander'ı annemle tanışması için Oklahoma'daki çocukluk evime götürüyorum. Bir striptizci.

Yatağına girip çıkan kadınlar. Dokuz ay önce anneme yalan söyleyip sürekli bir erkek arkadaşım olduğunu söylediğimde, işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmemiştim. Çok fazla ömrü kalmadı ve tek isteği ölmeden önce bir kocam olduğunu bilmek.

gider.

Onu hayal kırıklığına uğratamam ve erkek eskortlar karşılayabileceğimden çok daha pahalı, bu yüzden Justus gönüllü olduğunda, teklifini kabul ettim. Ne istediğini biliyorum. Bir yıl boyunca beni sürekli tavlama cümleleriyle rahatsız ettikten sonra, beni içeri sokmak için bir fırsat gördü.

Yatak. Öyle bir şey olmayacak. Sadece bu haftayı akıl sağlığımı koruyarak atlatmam gerekiyor.

Tucker

Buradan alın: <http://mybook.to/tuckerbook>

Tucker

Çok güzel bir kız.

O daha genç.

Beni çıldırtıyor.

Leah Bolt'tan uzak durmak için her zaman elimden geleni yaptım. Aşık genç kadınla uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince sorunum var. Askeri mahkemeye çıkarılıp ordudan onursuzca atıldığımdan beri hayatım tam bir felaket. Bir sokaklarda geçirdikten sonra nihayet toparlanmaya başladım. Şimdi, onunla sıkışıp kaldım, evimde tam zıttımla yan yana yaşıyorum. Eğer her günümü bu neşeli, iyimser, enerjik kadınla geçirmek beni öldürmezse, kardeşi öldürecek. Dare bir arkadaş ve cinsel tacizcilerin izini sürüp onları adalete teslim eden bir grup olan In Safe Hands'in bir üyesi. Ayrıca hapis yatmış ve bir dağ büyüklüğünde. Savaştan sağ çıktım ama şımarık bir sarışın tarafından alaşağı edilebilirim.

Leah

O muhteşem.

O daha yaşlı.

O inatçı, düşünceli bir pislik.

Tucker Long her kadının hayalidir... Ta ki onunla konuşana kadar.

Güneşin altında terlerken seksi olabilir.

Çekiç ve testere kullanırken üzerine talaş yapışıyor ama sohbet etmeye çalıştığınızda sadece homurdanmalar ve baş sallamalar duyuyorsunuz.

Bir ev bakıcısı isteyen oydu ve onun planlarının suya düşmesi benimkileri değiştireceğim anlamına gelmiyor. Kim olmak istediğime karar vermeye çalışırken geleceğim belirsiz ve Tucker'ın çiftliği bunu yapmam için mükemmel bir yer. Bana çocuk diyor ama bakışları yalan söylemiyor.

On yaş genç olabilirim, ama hala onunla başa çıkabilirim.

Jeremy

Buradan alın: <https://mybook.to/jeremybook>

Melissa

Kaçtım.

Neredeyse dört yıldır ilk kez özgürüm. Özgürlüğüm
Bunun bedeli ağır oldu ve beni ailem ya da arkadaşlarım olmadan tek
başıma bıraktı. İyileşmem gereken çok şey var ve bu güzel göl
ev kendimi yeniden bulmak için mükemmel bir ortam gibi
görünüyor. Bunu yapabilirim.
Elimde kalan tek şey umut.

Jeremy,
ben
koştum.
m.

Hayatımda ilk defa yalnızım.
Çok geç olana kadar sahip olduklarımdan kıymetini bilemedim ve
şimdi kendi acımı çekerken arkadaşlarımdan kederine
katlanamıyorum.
Taşınmamın tek nedeni bu değil.
Sevdiğim kadın da dahil olmak üzere yirmi iki kişi öldürüldü.
Elimde kalan tek şey intikam.

Şiddet Çemberi Serisi (Romantik Komedi. Tek başına da
okunabilir)

Scarlet Oyuncakları

Buradan alın: <http://mybook.to/scarlettoys>

Violet Circle'da, mahalleden çok sokağa dökülmüş bir akıl
hastanesi gibi olan bir yerde yaşıyorum.

Her şeye hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Çamaşırhanede
çamaşır yıkamak için soyunan bir kadın gördükten sonra
sonra da caddenin karşısına çırılçıplak geçerse, her şeyi
görmüşsünüzdür, değil mi?

Ne kadar da .

Fabrika kapanıp beni ve kasabanın büyük bir kısmını işsiz
bıraktıktan sonra Scarlet Toys'un yönetiminde işe başladım. Kabız
bir rahibeden daha gergin bir kasabada yetişkin oyuncakları
satmanın tipik bir iş ortamı olmayacağını biliyordum ama bazı
şeylerin olacağını asla edemezsiniz.

Zehirli sarmaşıklarla kaplı, müstehcenlik tacirleri hakkında çılglık atan protestocular gibi.

Ya da Fappy adında dans eden bir dinozor.

Ya da tüm bu kaosun ortasında duran adamın cazibesi.

Wyatt Lawson, hızlı bir gülümsemeye sahip, 1.80 boyunda, 2.80'lik bir kas yığını, mevcut müdür pozisyonundan daha fazlasına olan ilgimi ateşledi. Misyonerlik gibi. Ya da rodeo. Belki de yan binici. Ne diyebilirim ki? Ben aşırı başarılıyım. Umalım da kolay kolay korkmasın.

Frat Cehennemi

Buradan alın: <http://mybook.to/frathell>

Kardeşlik Cehennemi.

Diğer üç üniversite öğrencisiyle birlikte yaşadığım daireye tüm mahalle böyle hitap ediyor. Biraz

Yaşadığımız mahallenin bir apartman kompleksinden çok bir hayvanat bahçesine benzediğini düşünürsek, yargılayıcı ama yanlış değil. Bu kadar genç adamı bir araya getirirseniz, işler ilginç olmaya mahkumdur. Zehirli sarmaşık suyuyla dolu dev su tabancalarının benim fikrim olmadığını hala savunuyorum.

Ocak Dixon.

Yıllardır arzuladığım kız o. Yumuşak bir güzellik ve dokunmak için bir organımdan vazgeçebileceğim bir vücutla çevrili akıllı bir ağız ve keskin bir dil. Böbrek gibi önemli bir organdan, safra kesesi gibi sakat bir organdan değil.

Hemen sokağın aşağısında yaşadığı için bu zor bir durumdur ve bir komşuyla çıkmak genellikle iyi bir fikir değildir. Ama bu

Şiddet Çemberi, normalin kirli bir kelime olabileceği bir yer.

Kendime olan tüm saygımı bir kenara bıraktığım ve tam bir esaret kıyafeti içinde kasıla kasıla yürüdüğüm doğaçlama bir moda şovu sayesinde

küçük kasabamızın önünde, şimdi bana bir randevu borçlu. Ve ben de tahsil etmeyi planlıyorum.

Temiz Başlangıç

Buradan alın: <http://mybook.to/cleanstart>

Violet Circle ve çılgın sakinleri hakkındaki söylentileri herkes bilir, ancak bir sakin olmak benim için en iyi seçenektir. Bunlar, on sekiz yaşında bir bebeğiniz olduğunda ve parlak zırlı şövalyenizin sarkık boxer giyen beleşçi bir baba olduğu ortaya çıktığında karşılaştığınız türden kararlardır. Beni yanlış anlamayın, beş yaşındaki oğlum Aiden hayatımın aşkı, rastgele yabancılara benim kabız ya da okul öncesi arkadaşlarına anatomilerindeki farklılıklar hakkında ders veriyor. Onu hiçbir şeye değişmezdim. ama temizlik yaparken onu tek ebeveyn olarak yetiştirmek Yaşamak için motel odaları kumdan yapılmış bir denge kırıltısında yürümek gibidir. Yanlış bir hata yaparsak evsiz kalırız. Tüm eksantrik insanlarıyla yeni evimize alışmamız uzun sürmez ve Aiden burada mutludur, ancak tehlike sokağın hemen karşısında pusuda beklemektedir. Tuhaf bir adamın dairesinde değil. Her zaman sarkık bir güneş şapkası ve trençkot giyen kadın ya da üniversiteli çocuklarla dolu çılgın daire. Keşke bu kadar basit olsaydı. Benden on yaş bekâr baba Neal Chambers kafamda alarmlar çaldırıyor. Çünkü o benim iç başka şeyleri tetikliyor.

Sıfır Sikik

Buradan alın: <http://mybook.to/Zerobook>

Bay Rogers beni hayatımdaki insanlar için hazırlamadı. Komşuluk. Üniversite için mali yardımda bir kesinti ve çok sayıda kötü şans beni sadece Violent Circle'a değil, Frat Hell olarak bilinen daireye de getirdi. Kendimi idare edebilirim, bu yüzden üç erkekle yaşamak sorun değil. Düşük gelirli bir mahalle olarak gizlenmiş tımarhane bile

bir sorun değil. Sorun Denton, benim odamın karşısındaki yaramaz sırtışlı adam.

Zayıf, kaslı vücuda karşı koyabilirim. Ben ondan daha güçlüyüm.

hızlı gülümsemesi ve sevimli . Ama onun nezaketi, vajinanın

çatlağını kıran saman çöpü olabilir.

Kendi dövme dükkanıma sahip olma hayalimi gerçeğe dönüştürmeye odaklanırken başımı eğmem ve bacaklarımı arada tutmam gerekiyor.

Seviye Yükseltme

Buradan alın: <http://mybook.to/LevelUp>

Neredeyse bittiğine inanmak zor.

En çılgın mahalledeki en çılgın dairede üç yıl yaşadıktan sonra, zaman daralıyor.

Üniversite bitiyor.

Violent Circle çevresinde Kardeşlik Cehennemi Çocukları olarak bilinen arkadaşlarım ve ben, büyük bir yaralanma veya tutuklama kaydı olmadan mezun olmayı başardık. Ucuz atlattık.

Bir video oyunu tasarımcısı olarak kariyer yolum önümde net bir şekilde uzanıyor, ancak okul yılı bitmeden ulaşmam gereken bir hedefim daha var; güzel, inatçı olanı göstermek,

Aşık olduğum sinir bozucu kadın benim. Sadece henüz bunu bilmiyor.